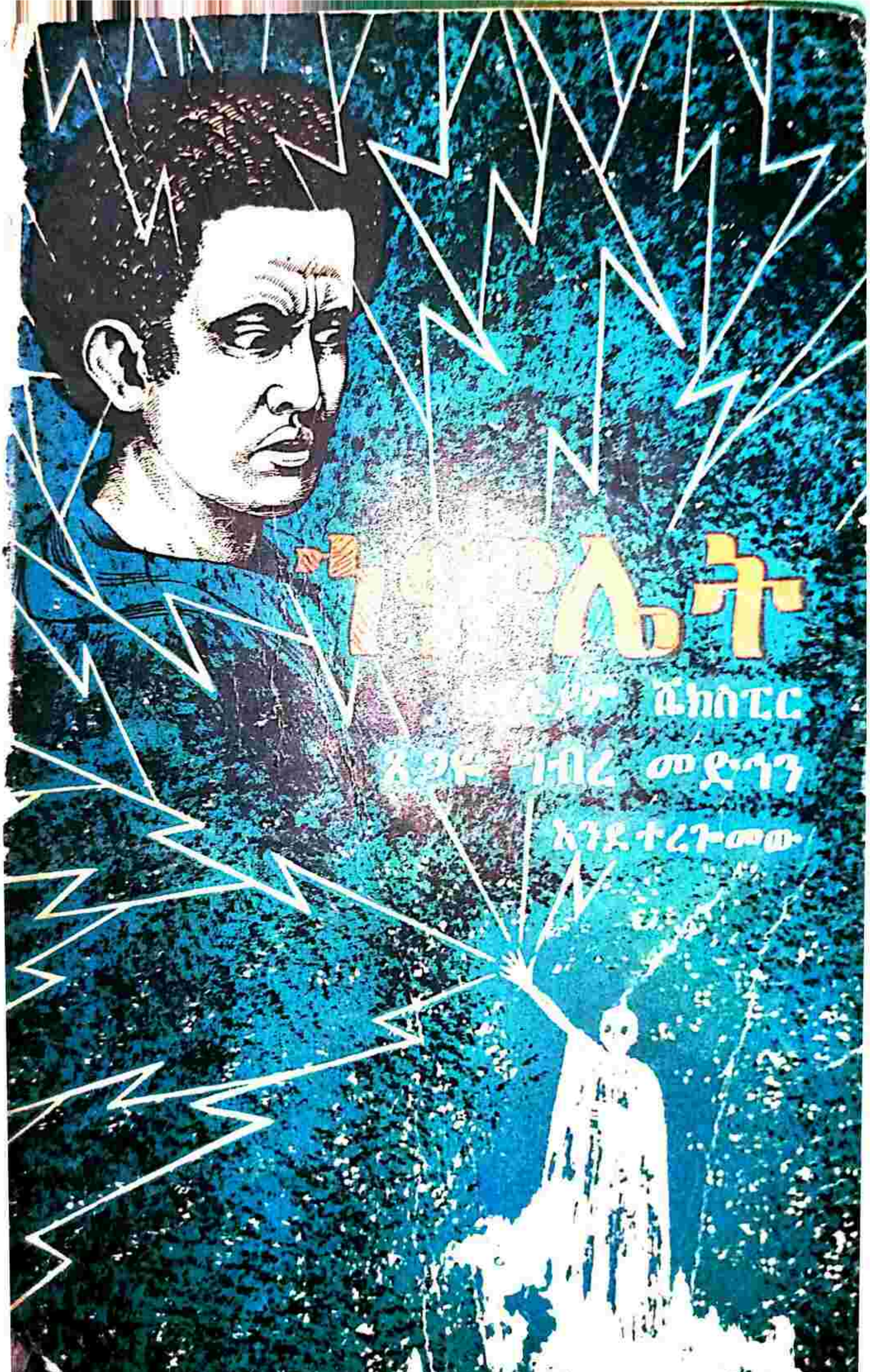
ሐምሌት
ሼክስፒር
ጸጋዬ ገብረ መድኅን
እንደተረጐመው

ኀምሌት

ዊሊያም ሼክስፒር

እንደጻፈው

የአዲስ አበባ ዩኒቨርስቲ
መፃሕፍት
ADDIS ABABA UNIVERSITY
LIBRARIES

ጸጋዬ ገብረ መድኅን

እንደተረጐመው

822.33

ኦክስፎርድ ዩኒቨርሲቲ ፕሬስ
፲፱፻፷፪ ዓ. ም.
አዲስ አበባ

Scanned by CamScanne

OXFORD UNIVERSITY PRESS, ELY HOUSE, LONDON W. 1.

*Glasgow New York Toronto Melbourne Wellington
Cape Town Ibadan Nairobi Dar es Salaam Lusaka Addis Ababa
Delhi Bombay Calcutta Madras Karachi Lahore Dacca
Kuala Lumpur Singapore Hong Kong Tokyo*

OXFORD UNIVERSITY PRESS, P. O. Box 1024, ADDIS ABABA, ETHIOPIA

HAMLET

© OXFORD UNIVERSITY PRESS 1972

መብቱ ፡ በሕግ ፡ የተጠበቀ ፡ ነው ።

በግርማዊ ቀዳማዊ ኃይለ ሥላሴ ንጉሠ ነገሥት ዘኢትዮጵያ
በ፵፪ኛ ዘመነ መንግሥት ታተመ ።

Printed by Commercial Printing Press
and
Published by Oxford University Press

ማውጫ

መግቢያ .... መ

ተዋንያኑ .... ሰ

የድርጅቱ ጓድ .... ሸ

የየባሕርዩ ተዋንያን መለዮ .... ቀ

ገቢር አንድ .... ፩

ት ፡ ፩ .... ፩

፪ .... ፫

፫ .... ፲፪

፬ .... ፲፫

፭ .... ፳፩

ገቢር ሁለት .... ፳፱

ት ፡ ፩ .... ፳፱

፪ .... ፴፫

ገቢር ሦስት .... ፶፭

ት ፡ ፩ .... ፶፭

፪ .... ፶፭

፫ .... ፸፯

፬ .... ፸፱

ገቢር አራት .... ፹፰

ት ፡ ፩ .... ፹፰

፪ .... ፹፰

፫ .... ፺፩

፬ .... ፺፫

፭ .... ፺፯

፮ .... ፻፪

፯ .... ፻፬

ገቢር አምስት .... ፻፱

ት ፡ ፩ .... ፻፱

፪ .... ፻፳፪

ኀምሌት

ከማክቤዝ በኋላ ፣ የከርሞ ሰውን በአማርኛ ፣ የወርካ ሥር ንግር ትን ፣ በእንግሊዝኛ ጻፍኩ ። የኀምሌትን ትራጀዲ ወደ አማርኛ የተረጐ ምኩት ፣ ወይም አዳፕቴሽን እንደሚሰኘው ቋንቋው በቋንቋ የተመ ለሰው (የተዳቀለው) ፣ በ፲፱፻፶፯ ዓ ም በክረምት ወራት ፣ እሥራኤል ሆኜ ነው ። መልካም ተሰጥዎአቸውን ፣ ጊዜአቸውንና ትዕግሥታቸውን በመ ለገሥ ዝግጅቱን እንድመራና ለሕዝብ እንዳቀርብ ላበቁኝ የኀምሌት ዝግጅት ክበብ አባሎች ዕድሜ ይስጥልኝ ማለቴን እያስቀደምኩ ፣ ከተ ተረጐመ ከሁለት ዓመታት በኋላ ኀምሌት በቀዳማዊ ኃይለ ሥላሴ ቴአትር ሊታይ በቃ ።

በቪተንበርግ ዩኒቨርሲቲ የትምህርት ቤት ሕይወት ውስጥ አእ ምሮ ልቦናው በምርምር የተመሰጠ ጐልማሳው ልዑል ኀምሌት ፣ ያረ ጋዊ አባቱን ድንገተኛ ሞት እንደተረዳ ፣ ኤልሲኖር ወደሚሰኘው የም ድረ-ዴን ቤተ መንግሥት በርግጐ ገሠገሠ ። አጎቱ ገላውዴዎስም የኀ ምሌትን እናት ፣ መንፈሰ ደካማይቱን ንግሥት ገርትሬድን አግብቶ ዘውዱን በመሠሪ ጭኖ ፣ ኀምሌትን በጽኑ ያይን ቁራኛ አስጠበቀው ።

ኀምሌት ፣ ከሰቀቀኑ ፋታ በተነፈገበት ሰዓት ፣ ብቸኛ ልቡን ለአፈ ንጉሡ ለጶሎኔዎስ ሴት ልጅ ፣ ለውቢቱ ለወይዘሪት ሆይ ወፌ-ይላ ፣ በፍቅር ከፈተላት ። ወጣቷ ወፌ-ይላም በጮርቃ ስሜቷ መሸበር እንጂ ከኀምሌት የመንፈስ ድቀትና ግለኛ ባሕረ ትካዜ ጋር ስላልተመጣጠ ነች ፣ ከቶውኑ ሊግባቡ አልቻሉም ። በተጨማሪም አፈ ንጉሥ አባቷና ዓለመኛ ወንድሟ ልጅ ላርቆስ ፣ በኀምሌት የደረጃ ከፍተኛነት እያሳ በቡ የፍቅር ስሜቷን ስላጥላሉባት ፣ መራራቃቸው ጠና ።

ወዲያውም ፣ ደገኛው የኀምሌት ጓደኛ ፣ ሆራትዮስ ፣ የሟች አባት ክን ጣዕረ መንፈስ ከሌሎች የመቃብር ቤት ዘበኞች ጋር አየነው ብሎ ስለሚነግረውና ኀምሌትም ማታውኑ ሄዶ ስለሚፋጠጠው ፣ ጣዕረ መን ፈሱ ራሱ ፣ የሞትኩት በወንድሜ በአጎትህ በገላውዴዎስ እጅ ነው ብሎ ያዋየዋል ። ደሙንም እንዲበቀል ገዝቶ ያስምለዋል ።

ያረጋዊ አባቱ ጣዕረ መንፈስ በሚያሰቅቅ ሁናቴ ከተማፀነው በኋላ ፣ ኀምሌት ልቦናው እንደተሰለበች ተመስሎ ፣ የታወከች መንፈሱን በግለኛ ምሥጢር ፣ ለበቀል ያቅድባት ጀመረ ። ምንም አፈ ንጉሥ ጶሎ ኔዎስ የኀምሌትን ባሕርይ መሸበር በልጁ በወፌ-ይላ ፍቅር ሳቢያ ነው ብሎ ቢሞግት ፣ ተጠራጣሪው ሴረኛ ንጉሥ ገላውዴዎስ ሐሳቡ ዕረፍት

አላገኘምና ፣ የልዑሉን የትምህርት ቤት የቅርብ ኡብሮ አደጎች ፣ ሮዘ ንትሮስንና ገድለ ስምዖንን ይገዛበትና ፣ እንዲነግሩበት በጐን ይልካቸ ዋል ። በዚሁኑ ጊዜ የኀምሌት ወዳጆች የሆኑ ተዘዋዋሪ የቴአትር ኪነ ጥበብ ተዋንያን ወደ ኤልሲኖር ቤተ መንግሥት ስለሚመጡና ፣ ከአባቱ አገዳደል ጋር እጅግ የሚመሳሰል አንድ የሮማዊ ትራጀዲ በኀ ምሌት የቴአትር ዝግጅት መሪነት ለንጉሡ ስለሚቀርብ ፣ የግፉ ወቀሳ በገዛ ሕሊናው ላይ ያተኮረበት አጐቱ ገላውዴዎስ ፣ በደሉ የተገለጠ ስለመሰለው ፣ በትርኢቱ ጊዜ በርግጎ ይነሳና ተንደርድሮ ይወጣል ። ያባቱ ገዳይ አጎቱ መሆኑን አሁን ያለጥርጣሬ የተገነዘበውም ኀም ሌት ፣ ገላውዴዎስ ይጸልይበት በነበረ ሰዓት ለብቻ አግኝቶ ሊገድለው ከቃጣ በኋላ ፣ በጸሎቱ ላይ አልገድለውም የሚል የፈላስፋ ባሕርዩ አሸንፎት ከመሠንዘር ይቆጠባል ። ወዲያው እናቱ ንግሥት ገርትረድ ኀምሌትን ወደ መኝታ ክፍሏ አስጠርታ በጋጠ ወጥ ተግሣፅዋ ልት ፈታተነው ስትሞክር ፣ ልዑሉ በቁጡ አንደበት ከንቱነቷን ዘርዝሮ ስለ ሚጋተራትና ሲቃ ተናንቋት ስለምትጮህ ፣ አንድ ተደብቆ ያዳምጥ የነበረ ሰው ኡኡታውን እንዳስተጋባ ፣ ኀምሌት ፣ አጎቱ ሊሰልለው ያደፈጠ ስለሚመስለው ሳንጃውን መዞ መጋረጃው ውስጥ በተሸሸገው ሰው ይሸጥበትና ፣ ጶሎኔዎስን ሳያውቅ ይገድለዋል ።

ያባቱም ጣዕረ መንፈስ ድንገት ይመለስና የበቀሉን መሃላ እን ዳይዘነጋ ከነገረው በኋላ በናቱ ላይ ግን እጁን እንዳያነሳ ያሳስበዋል ።

ቀጥሎ ፣ ንጉሡ ኀምሌትን ባድራጐቱ ካወገዘው በኋላ ፣ በሮዘን ቅሮስና በገድለ ስምዖን ያይን ቁራኛ ወደ እንግሊዝ ምድር እንዲጋዝ ይፈርድበታል ። ይሁንና ልዑሉ የገላውዴዎስን ሴራ ስለጠረጠረና ፣ ማዘገርውን ከቁራኛዎቹ ጥብቅ በድብቅ ወስዶ ባነበበ ጊዜ ፣ እንግ ሊዝ ምድር እንደደረሰ መገደሉን የሚያዝዝ መሆኑን ተረዳ ። ወዲ ያው ሌላ ማዘገር አዘጋጅቶ ፣ ሁለቱ ገሮ ጠቢዎች እንዲገደሉ የሚል ፊርማ ካሠፈረበትና ካኖረላቸው በኋላ ፣ ተሣፍረውበት የነበረውን መርከብ ሌላ የወንበዴ መርከብ ውጊያ በገጠመው ጊዜ ፣ ኀምሌት ቶሎ ወርዶ ወደ ምድረ-ዴን ወደብ ይመለሳል። ወደ ሀገሩ ወደብ መመ ለሱንም ለወዳጁ ለሆራትዮስና ለንጉሥ ገላውዴዎስ ይጽፍላቸዋል ።

ይሁንና በኤልሲኖር ቤተ መንግሥት ግቢ ፣ አባቷ ጶሎኔዎስ በምትወደው ልዑል ኀምሌት እጅ ተገድሎ በምሥጢር ከመቀበሩ ሌላ ፣ የኀምሌት ባሕርይ መሳከር ስላወናበዳትና ፣ ለጋ አእምሮና ልቦ ናዋ ስለሚናጋባት ፣ ወፌ-ይላ ቀልቧ ተሰልቦ ባንዲት ኩሬ አዘቅት ተወርውራ ትደፈቅና ትሞታለች ። ችኩልና ግልፍተኛ የነበረ ወንድሟ ልጅ ላርቆስም ፣ ባባቱ ሞት ምክንያት ከፓሪ ዩኒቬርሲቲ ተጠርቶ እንደመጣ ፣ ያባቱን ደም እበቀላለሁ በማለት ወሮበሎች አሳድሞ በንጉሡ ይነሳበታል ። መሠሪው ንጉሥ ገላውዴዎስ ግን ፣ ፉከራ

ውን በብልሐቱ ካቀዘቀዘ በኋላ ፣ ባላንጣህ ኅምሌት ነው በማለት ቂጣና በቀሉን በልዑሉ ላይ ያስጭረዋል ። በቤተ መንግሥቱም ውስጥ ፣ ኅምሌት እንደተመለሰ ፣ ሁለቱ ጕልማሶች በጦር ሥልት የውድድር ግጥሚያ ሲያደርጉ ፣ ላርቆስ መርዝ በሚቀባ ጦሩ ሊያጠፋው እንደሚችል ፣ ዶለቱ ።

ኅምሌት ከሆራትዮስ ጋር ወደ ኤልሲኖር በሚመለስበት መንገድ ከአንድ ቤተ ክርስቲያን ቅጥር አጠገብ የወፌ-ይላ ሬሣ ለቀብር መጥቶ ስላየ ፣ በሲቃ ተገፋፍቶ ወደ መቃብር ውስጥ ከገባው ከላርቆስ ጋር ፣ በእዝንተኝነቱ ቀደምትነት ስለሚፈካከሩ ፣ ይጣላሉ ። ወዲያው ላርቆስ ኅምሌትን በጦር ስልት ውድድር ግጠመኝ ብሎ ስለሚልክበት ልዑሉ ውድድሩን እቀበላለሁ ሲል ይመልስለታል ። በግጥሚያውም ጊዜ ፣ ገላውዴዎስ ቀምሞለት የነበረውን የመርዝ መጠጥ ሳይቀምሰው ስለዘገየና ፣ ንግሥቲቱ ግን ባለማወቅ ስለምትጐነጨው ፣ ትሞታለች ። ላርቆስም ፣ ምንም አስቀድሞ ኅምሌትን በመርዛም ጦሩ ቢወጋው ፣ በትግላቸው ጊዜ ጦራቸው ተቆላልፎ ስለሚወድቅና ጦር ለጦር ስለሚለዋወጡ ፣ ኅምሌትም መልሶ በመርዛሙ ጦር ይወጋውና ሁለቱም ይበከላሉ ። ላርቆስም በሞት ሲያጣጥር ፣ ንግሥቲቱ በስህተት ጠጥታ የወደቀችውን መርዝ የቀ... ፣ ሁለቱም የተበከሉበትን መርዛም ጦር የነከረ ንጉሡ መሆኑን ስለሚናዘዝ ፣ ኅምሌት ሴረኛውን ገላውዴዎስ እዚያው ይገድለዋል ። የልዑሉ ወዳጅ ሆራትዮስም ፣ ከመርዙ ዋንጫ ተጐንጭቶ ከኅምሌት ጋር ሊሞት ቢሻም ፣ ሙሉ ስሜም ከኔ ጋር እንዳትጠፋ ቆይና አጽዳት ብሎ ከገዘተው በኋላ ፣ ወዲያው ይወድቃል ።

ቀደም ብሎ ያባቱን ግዛት ዳር ድንበር ለማስከበር በምድረ-ዴን አልፋለሁ ይል የነበረው የኖርዌይ ልዑል ፎርጠንብሮስ ድንገት ስለሚደርስ ፣ ኅምሌትን በሥርዓት ያስቀብርና ፣ ባዶውን አልጋ ሊወርስ ይዘጋጃል ።

* * *

በሼክስፒር ትርጉሞቼ ውስጥ ፣ አንዳንድ የኦሮሞና የኩሽ ሥርወ ቃላትን ፤ ለምሳሌ እንደ 'ሴራ' ፣ 'ቃልቻ' ፣ 'ቦረንቲቻ' ወዘተ. ያሉትን የተጠቀምኩባቸው ፣ እንደ ቀደምት መሠረተ አስተሳሰባቸው ሳይሆን ፣ ወደ አማርኛ በተመለሱበት ጊዜ በተቀየሩበት አስተሳሰባቸው መሆኑን ለአንባቢያን እገልጻለሁ ።

ተዋንያኑ

በመጀመሪያው የኅምሌት ዝግጅት የቴአትር ኪነ ጥበባት አማተር ክለብ ጊዜ ፣ የየባሕርዩና የድርጅቱ ተካፋይ ሆነው የሠሩትን ተዋን ንና ሞያተኞች ከምሥጋና ጋር ፣ ለአንባብያን ላስታውሳቸው እወዳለሁ

ተስፋዬ ገሠሠ	—እንደ ልዑል ኅምሌት
ቫዮሌት ዛኪ	—እንደ ወይዘሪት ሆይ ወፌ-ይላ
ተስፋዬ ተሰማ	—እንደ ንጉሥ ገላውዴዎስ
ወንድ ወሰን ገብረ የሱስ	—እንደ አፈ ንጉሥ ጶሎኔዎስ
ሶሎሞን ዴሬሣ	—እንደ ኅምሌት አባት ጣዕረ መንፈስ
ኃይሉ ገብረ ማርያም	—እንደ ሻቃ ሮዘንቅሮስ
ሰዋስው ጥዑመ ልሣን	—እንደ ንግሥት ገርትሬድ
ውብሸት ወርቅ አለማሁና	—እንደ ተረበኞቹ መቃብር ቆፋሪዎች
ጌታቸው ደባልቄ	
ስብሃት ገብረ እግዚአብሔር	—እንደ ጌታ ሆራትዮስ
ዓምደ ሚካኤል ሃብቴ	—እንደ ልጅ ላርቆስ
ነጋሽ ዘለቀ	—እንደ ልዑል ፎርጠንብሮስ
ጐሹ አበበ	—እንደ ዚቀኛው ተዋናይ ንጉሥ
አስቴር ሞገስ	—እንደ ተዋናይት ንግሥት
ሻምበል አፈወርቅ ዮሐንስ	—እንደ ባልደራስ ክልሉ
ኃይሌ ገሪማ	—እንደ ባሻ ገድለ ስምዖን
ኢዩኤል ዮሐንስ	
ዓለማየሁ ፋንታ	
ምኒልክ ወስናቸው	—እንደ ሊቀ ዲያቆናት መዘምራን
ፍሬው ኃይሉ	
ተሾመ ኃብተ ማርያም	
መርዕድ ቅጣው	—እንደ ሐተታ አንባቢው
ለማ ወርቄ	—እንደ መርከበኛው መልእክተኛ
አበበ ይመኔ	—እንደ ቄሰ ገበዙ
መኰንን አመና	—እንደ እልፍኝ አስከልካይ
ታደለ ገብረ ሕይወት	—እንደ ፍኖቴዎስ
ወንድሙ ቶላ	
ጥላዬ ገብሬ	
አበራ ፈይሳ	—እንደ ቤተ መንግሥት ቋሚ አሽከሮች
መልካሙ ተበጀ	
ብሩክ ከበደ	

የድርጅቱ ጓድ

ድርጅት — አብርሃም ተክለ ሃይማኖት
በቀለ የሻው
ጥበቡ ካሣዬ
መኰንን ገብረ እግዚአብሔር

፣ ሙዚቃዎች
—መኰንን ወልደ ሚካኤል
ጣሪ —ኃይሉ ደጀኔ
ብ ተቆጣጣሪ—ፋኑ እስክንድር ቦጐሲያን .
—አዳነ ደርስህ

ሪ — ኃይሉ ገብረ ማርያም
ሙሉጌታ መክብብ
ተስፋዬ ተሰማ
ሻምበል አፈወርቅ ዮሐንስ
ለማ ወርቄ

፲፱፻፷ ዓ ም ከሼክስፒር ታላላቅ ትራጀዲዎች ውስጥ
ጥ ትዕይንቶች ባቀረብሁበት ጊዜ ፣ ወጋየሁ ንጋቱ
ሌት ፣ ደበበ እሸቱ እንደ ዚቀኛው ተዋናይ ንጉሥ ፣
ንደ ወይዘሪት ሆይ ወፌ-ይላ ሆነው መታየታቸውን ፣
ጋር ላንባብያን ላስታውስ እወዳለሁ ።

የየባሕርዩ ተዋንያን መለዮ

ገላውዴዎስ —የምድረ-ዴን ንጉሥ
ኀምሌት —የቀድሞው ንጉሥ ልጅ
ጰሎኔዎስ —አፈ ንጉሥ (ባለሟል)
ገርትሩድ —የምድረ-ዴን ንግሥት
(የኀምሌት እናት)
ሆራትዮስ —የኀምሌት አሽከርና ወዳጅ
ላርቶስ —የጰሎኔዎስ ልጅ
ፍኖቴዎስ, ቆርነሌዎስ, ገድለ ስምዖን, ሮዘንቅሮስ —ባለሟሎች
ባልደራስ ክልሉ —የፈረስ ጉግሥ ሥርዓትና የጦር ስልት አዋ
ፍራንቺስኮስ, መርቆሬዎስ, ቤርናርዶስ —ዘበኞች
አንድ ቄስ —ንስሐ አባት (ቄስ. ገበዝ)
ምእመኑ —የጰሎኔዎስ አሽከር
ወፌ-ይላ —የጰሎኔዎስ ሴት ልጅ
ተዋንያን
መቃብር ቆፋሪዎች
ፎርጠንብሮስ —የምድረ ኖርዌይ ልዑል
የፎርጠንብሮስ ባልደራስ
የኀምሌት አባት ጣዕረ መንፈስ (ጣዕረ፣መለኮት)
መርከበኛ መልእክተኞች
መኳንንት ፣ ወይዛዝርት ፣ መኰንኖች ፣ እልፍኝ አስከልካይ ፣ አጋፋሪዎች
ቋሚ አሽከሮች ።

LIBRARIES

ገቢር አንድ

ት* ፡ ፩

—በአንድ የምድረ ዴን ቤተ ክርስቲያን የመቃብር ቅጥር አካባቢ ሁለት ዘበኞች ቤርናርዶስና ፍራንቺስኮስ ይታያሉ—

ፍራንቺስኮስ
ማነህ ቁም !

ቤርናርዶስ
ዕድሜ ለግርማዊ ንጉሥ ገላውዴዎስ !

ፍራንቺስኮስ
አንተ ነህና ቤርናርዶስ ።

ቤርናርዶስ
ነኝ ።

ፍራንቺስኮስ
እኔ ደሞ ያ የመጣብኝ መስሎኝ ልቤ ተመነጠቀ ።

ቤርናርዶስ
እኩለ ሌሊት ሆኗል ፣ ተራህን እንድትተኛ ልቀይርህ መምጣቴ ነዋ ፤ ያም ሆነ ይኸ ጭንቀቱ እንቅልፍ አልሰጠኝም ። ያው መርቀሬዎስ ሆራትዮስን ይዞት መጣ መሰለኝ ።

—መርቀሬዎስና ሆራትዮስ ይገባሉ—

መርቀሬዎስ
ዕድሜ ለግርማዊ ንጉሥ ገላውዴዎስ ፤ . . . እኛ ነን ፍራንቺስኮስ ።

ፍራንቺስኮስ
ከሩቅ አወቅናችሁ ፤ ለመሆኑ ጌታ ሆራትዮስ በጄ ብሎ መጣልህ በል ?

መርቀሬዎስ
እንደምንም መጥቷል መቸም ። ትንግርት ዓይን አወጣ ቢባል የናንተ ወሬ ነው ይላል ። መሆኑን ከመሸ ይኸ ነገር አልመጣባችሁም ጕበዝ ?

* ት ፣ ትዕይንት

በርናርዶስ
የዛሬንስ ሌሊት ተመስገን ሊታረቀን ነው መሰለኝ ። እንዴት ሰነ
በትክ ጌታዬ ።

ሆራትዮስ
እንደምነህ በርናርዶስ ፤ ፍራንቺስኮስ እንደምነህ ። ደሞ የምን ምጣት
አመጣችሁ በሉ ?

መርቆሬዎስ
ምጣት አልከው ? እኔ ጌታዬ ምኑንም ምንም ብዬ አልሰይመውም ፤
በመጣ ባልመጣ ቁጥር ተመንጥቄ ማበዴን እንጂ ፤ . . . እግዚኦ . . .
እግዚኦ . . . ለማን እግዚኦ ይባላል ?

በርናርዶስ
በደረቅ ሌሊት ድንገት ፤ ብቅ ሲል ልሣንም ድርቅ
ወኔም ጉረሮዋን ታንቃ ፤ ማለት እንጂ ክችች ሕቅ
እሱ እንደሁ ዶሮ ካልጮኸ ፤ ዝር አይል ጎህ ሳይፈነጥቅ ፤
ይኸነዜ ትላንት ሌሊት . . . .

መርቆሬዎስ
ቆይ

ፍራንቺስኮስ
ቆ - ቆ - ቆ - ቆ - ቆይ . . . .
—የሟቹ የዴን ንጉሥ የልዑል ኀምሌት አባት ጣዕረ መንፈስ ይገባል—

በርናርዶስ
ያ - ያ - ያ - ያውልህ . . . .

ሆራትዮስ
ቆ - ቆይ ።

መርቆሬዎስ
አ - አ - አነጋግረው . . . ማ - ማ - ማነህ በለው ሆራትዮስ . . . .

ሆራትዮስ
ቁ - ቁ - ቁም ! - - - - በ - በአብርሃም በ- በይስሐቅ ጌታ . . . .
ቁ - ቁም !

በርናርዶስ
ሟቹን ንጉሥ . . . የኀምሌትን አባት ቁ - ቁርጥ . . . .

ሆራትዮስ
ቁ - ቁም ! ማ - ማነህ ምንድነህ ተ- ተናገር ! . . .
—ዶሮ ይጮሃል ፡ ጣዕረ መንፈስ ይወጣል—

ት ፡ ፪

—በምድረ ዴን የኤልሲኖር አዳራሽ ውስጥ ንጉሥ ገላውዴዎስ ፣ ንግሥት ገርትሪድ ፣ ልዑል ኀምሌት ፣ አፈ ንጉሥ ጶሎኔዎስ ፣ ልጅ ላርቆስ ፣ ባለሟሎችና አጋፋሪዎች ይታያሉ—

ንጉሥ
በግርማዊ ወንድማችን ፣ ድንገተኛ ሞት መቀጠፍ
ቅስማችን በሐዘን ሲገረፍ
ቁስሉ እስከ ወዲያኛውም ፣ በልቦናችን ሲነደፍ
ዳር እስከ ዳር ግዛታችን ፣ በዋይታ ዓዋጅ ስትመታ . . . .
ግና የተግባር ግዴታ
በእንባ ስለማትገታ ፣
ልቅሶአችንን በመጽናናት ፣ እግበናችን ሥር ቋጥረን
ፍቅሩም ፍቅራችን መሆኑን ፣ ተገንዝበን አስገንዝበን
የተፈጥሮና የጊዜን ፣ ፍቃድ እንቀበላለን ።
እና እስከዛሬ ድረስ ፣ የሟቹ ወንድማችን ሚስት
የነበረችይቱን ንግሥት
ሕገኛ ባለመብቲቱን ፣ ለዚህ ጦር ላሳሳው መንግሥት . . . .
የፍስሐችን ፈገግታ ፣ ለሐዘን ግንባር ገብሮ
አንድ ዓይን የሳቀ ቢመስል ፣ ሌላው በእንባ ወዝ ተቋጥሮ
ባክፋይ ምሳ እንዳመቁት ምርቅ
መከራና ደስታችን ፣ ባንዲት ጀንበር ላይ ብትወድቅ
ሁለቱንም አነጻጽረን ፣ ተከታትለው እንዲውሉ
ብንወስናቸውም ቅሉ ፣
ልባችን ከቀብሩ ሥርዓት ፣ ተግባራችን ከተክሊሉ
መሆኑንም አስተውሉ ፤ . . . .
ታድያ እናንተም በዚህ ጉዳይ ፣ በሃሳብ እንደምታብሩ
ለሀገር ነውና ዕድሩ
የግብረ አበርነታችሁ ፣ መታመን ነው ምስክሩ ።
ከዚህ ጉዳይ ጋር አስታክከን ፣ በየልቦናችሁ ማኅደር
የኖርዌይን መስፍን ድፍረት ፣ እንፈቅዳለን ለማሳደር ፤
በፎርጠንብሮስ በልጅ አፍ ፣ ዴን አትዘልቅም ተሰድባ
በዚያ በአፍላ ኩበሌ ፣ ምራቁን ባልዋጠ ጉርባ ፤
የጦር ኃይላችንን ንቆት ፣ አቅማችንን ገምቶት
በወንድማችን ሞት ሳብያ ፣ የተነጣጠልን መስሎት
የኔ ነው የሚለው ግዛት ፣ የሱ አለመሆኑን አጥቶት

ሟቹ ጀግናው ወንድማችን ፡ አባቱን ፉክክር ገጥሞት
በጕበዝ ወግ አሸንፎት
በጉግሥ ሥርዓት ገድሎት
በሕግ መርታቱን ረስቶት . . . .
የልቡ ልብ ደንድኖ ፡ የድፍረት ድፍረት ደፈረን
ነጋ ጠባ በደብዳቤው ፡ በነገሩ አሰለቸን ።

—ፍኖቴዎስንና ቆርኔሌዎስን የእልፍኝ አስከልካዩ ያስገባቸዋል—

እና ይኸን ማስጠንቀቂያ ፡ ለሕመምተኛ አጎቱ
በእጆቹ እንዲሰጡልን ፡ ይሂዱ እኒህ ሁለቱ ፤
ውርድ ከራሳችን እንጂ ፡ ባይመከር ጦር ክተቱ ። . . . .
የፎርጠንብሮስን ትዕቢት ፡ አጎቱማ ከየት አውቆ
በአልጋ ቁራኛ ተይዞ ፤ በእግዚአር ደዌ ተጠብቆ ፤
እስከዚህ መንጠባረሩን ፡ በኩራት ሞራ ታፍኖ
ካባቱ የረታነውን ፡ ዐፅመ ርስቱ ነው ብሎ አምኖ
አሥራትና እርቦ ሊቃረጥ ፡ መታጠቁን ያ አላወቀም
እንግዲህ ለማናቸውም ፡ እስቲ እናያለን ግድ የለም ።
አሁን እናንተ ሁለታችሁ
ሌትና ቀን ገሥግሣችሁ
ያንን ሕመምተኛ አጎቱን ፡ ሞት ሳትቀድመው ቀድማችሁ
ይኸንን ወጅባራ ጉርባ ፡ እንዲያስጠነቅቅ ነግራችሁ
እንድትሰጡት እንካችሁ ።
በተጨማሪም ደብዳቤው ፡ የልዑካን አቋማችሁን
በአንደኛው ዓምድ አጠቃሏል ፡ የታማኝነታችሁን
ለናንተም እሱን ማድረሱ ፡ ተቀዳሚ ተግባር ይሁን ።

—ፍኖቴዎስና ቆርኔሌዎስ እጅ ነስተው ይወጣሉ—

ላርቆስ ምን ጉዳይ ነበረህ ፡ አቤቱታ አለኝ ያልከን
አይዞህ ንገረን ግድ የለም ፡ ፍቃድህን አትሸሽገን ።
አባትህን አማክረህ እንደሁ ፡ እንቃወምም አታስብ
እጅ ለአፍ ሃሳብ ለልብ
ያሀል ነው እሱ እኛን ሲቀርብ ።

ላርቆስ
እንግዲያስ ደጅ ጥናቴን ፡ ልናገር ጃንሆይ ካጽናኑኝ
ወደ ፓሪ እንድመለስ ነው ፡ ፍቃድዎን እንዲለግሱኝ ፤

አስቀድሞም አመጣጤ ፡ ስለነበረ በድንገት
ለዘውድዎ መጐናጸፊያ ፡ ክበረ በዓል ለመገኘት ፤
ዛሬ በዓሉን አክትሜ ፡ የሚገባኝን ካደረስኩ
ልቦናዬን ወደ ፓሪ ፡ ዳግመኛ ስላዘነበልኩ
ግርማዊነትዎ ስንብት ፡ እንዲቸረኝ ነው የቀረብኩ ።

ንጉሥ
እኮ ሃሳብክንስ ሰማን ፡ አስፈቅደሃል አባትክን ?
እዉን አንተ ጶሎኔዎስ ፡ ሰጥተኸዋል ምርቃትክን ?

ጶሎኔዎስ
አዎን ጃንሆይ ፈቅጀለሁ ፡ . . . አላስተነፍስህ ቢለኝ
በንትርክ አሰልችቶ ፡ ልቤም ባይፈቅድ እሺ አሰኘኝ ፤
ምርቃቱማ ባባት ሆድ ፡ እምቢ ብልም አይሆንልኝ
የርስዎ ቡራኬ ይልቃል ፡ ፈቅደው ቢያሰናብቱልኝ ።

ንጉሥ
በጄ እንግዲያው እንዳልከው ይሁን ፡ ልጅህንም አይበለው ቅር . . . .
ፈቅደንልሃል ላርቆስ ፡ ሂድ ወደ ፈረንሣይ ምድር ፤
ከእንግዲህ ጊዜህ ያንተው ናት
እንዳሻህ ተጠቀምባት ።
አንተስ ፡የወንድምዬ ልጅ ፡ ኀምሌትስ ምን ያሰኝሃል
የወንድም ልጅ እኮ ልጅ ነው ፡ 'ባይወልዱትም ልጅ' ይባላል ።

ኀምሌት
ይባላል አዎን እርግጥ ነው ፤
የፍቅሩንማ ሆድ ይፍጀው ።

ንጉሥ
ታድያ አሁንም ምነው ልብህ ፡ ይመስላል የቀዘቀዘ ?

ኀምሌት
ኧረ ምን ቆርጦት ጌታዬ ፡ ወብቆት ነው የነበዘ ።

ንግሥት
ተወው ልጄ ተወው ኀምሌት ፡ ካልተዉት አይተውም ሐዘን
ለሀገሪቱ ስትል ይፍካ ፡ ልብህ በሷስ አይጨፈን ፤
አባትክን ታስመልስ መስሎህ ፡ በሐዘን ጥልቀት ምርምር
በምድረ ዴን ትቢያ ላይ ፡ ግንባርክን ከቶ አታኮስትር ፤
ፍሪ ሁሉ ሟች መሆኑን ፡ ታውቃለህ ሁሉም በተራ
በዕድሜ ድልድይ ተሻግሮ ፡ ወደዘለዓለሙ ሥፍራ
የማታ ማታ እንዲያመራ ።

ኀምሌት
አውቃለሁ አዎን እናቴ ፣ ሞት በዓለም መሆኗን ተራ ።

ንግሥት
ተራ መሆኑን ታወቅኸው
ታዲያ ላንተ ብቻ ምነው
ልዩ መስሎ የሚታየው ?

ኀምሌት
‘መስሎ’ አልሺኝ እናት ዓለም ? ነው እንጂ የምን ‘መስሎ’ ነው !
‘መስሎ’ የሚሉ ነገር ነው ፤ ይልቅ እኔ የማላውቀው ።
የደረብኩት ጥቁር ካባ ፣ የኀዘን መለዮ ኮቴ
ወይንም በሮሮ ሲቃ ፣ እፍን እፍን ማለቴ
እንባ የሚያቀርረው ዓይኔ ፣ የተኮሰተረው ፊቴ
ገጽ መንጨት ደረት መጣል ፣ መንሰቅሰቅ መርገፍገፍ ሁሉም
የውስጤን አይመሰክሩም ፤
ለምስክርም አይበቁም ።
‘መስሎ’ ማለት ይሂ ይሂ ነው ፤ ማንም ዘንድ የማይታጣ
ለይሉኝታ ለወግ ለስም ፣ በአደባባይ የሚሰጣ ፤ . . . .
መች እንዲህ ነው የኔ ጣጣ
ለይስሙላ ይፋ የሚወጣ ፤

ንጉሥ
እኛም አላጣነው ኀምሌት ፣ ልብህ የሬት ማቅ ማጥለቁን
መክፈል ግብርህ እንደሆነ ፣ ለአባትህ የሐዘን ምሱን ፤ . . . .
አባትክም አባት ነበረው ፣ የዚያም አባት አለው አባት
ግን በየተራው ሲለየው ፣ የሞትን ጽዋ እየጠጣት
የዚያም ልጅ እንዳንተው አዝኗል ፣ እንደየሐዘኑ ጽናት ፤
ግን ሐዘንን እንደድግምት ፣ ከዕለት ወደ ዕለት ማኘክ
ፍሬ ቢስ መሰላቸት ነው ፣ እንዲሁ በከንቱ መቸክ ።
የወንድ ልጅ ወግ አይደለም ፤ ይኸ እንደዚህ ብጤው ግድፈት ፤ . . . .
ለመንግሥተ ሰማይ ድፍረት
ለመለኮት ኀይል ንፍገት
የአእምሮም ሰላም ማጣት ፣ ከመንፈስ ጼጋ መራቆት
አለመገመት ይባላል ፣ ያንዳች አስተያየት እጦት ።
ሞት የተለመደ ጽዋ ፣ መፈጸሙ የማይወገድ . . . .
እኛ ምን እንደሆንን ሳናውቅ ፣ ዛሬ ሰው ነገ ትቢያ ዐመድ
እምን ላይ ነው መበለጡ ?
የከንቱ መንፈራገጡ ?

እምን ላይ ነው መበለጡ ?
በከንቱ መንፈራገጡ ?

በተፈጥሮ ግፍ መዋል ነው ፣ ይኸ ሕገ ወጥ ሐዘን
ከእግዚአብሔር አብ መቀናቀን
ከሙታንም መቀናቀን ፤ . . . .
ፍሬ ከንቱ ነው ጥበቡ ፣ በአእምሮም ሚዛን ቢሆን
—ሰው ሆይ አንተ አፈር ነህ—ብሏል ፣ ከዘፍጥረት እስከጽዮን ፤ . . . .
በል እንግዲህ ተለመነን
ይኸን የዋይታ ሰቀቀን
ከልብህ አውልቀህ ጥለህ ፣ እንደ አባት ተቀበለን
አገር በይፋ ይወቀው ፣ አባት እንሁንህ ልጅ ሁነን ።
ለኛ ሆነ ለአልጋችንም ፣ አንተው ብቻ ነህ እምትቀርበን
እኛ እንደ ልጅ ፈቅደንሃል ፣ አንተም እንደ አባት ፍቀደን ። . . . .
ቪተንበርግ ዩኒቨርሲቲ ፣ ልትሄድ ላሳሰበህ ጉዳይ
ልባችን ቅር ተሰኘ ፤ . . . ርቀኸን ፊትክን እንዳናይ
ይሆናልና አትሂድብን ፣ አንተው ነህ ያለኸን ሲሳይ
ልጃችን ባለሟላችን ፣ ፍቅራችን የዓይናችን አዋይ ።

ንግሥት
ሰሞኑን ጸሎቴ ይኸው ነው ፤ ኀምሌት ልጄ አታሳፍረኝ
አትሂድ ወደ ቪተንበርግ ፤ እኔን እናትክን ጥለኸኝ ።

ኀምሌት
እናት ዓለም ከምታፍር——ልቅር እሺ ፤ ምን ቆረጠኝ ።

ንጉሥ
እሰየው ልጄ ፤ ተባረክ ፤ ቀና አንደበት እንደዚህ ናት
ምድረ ዴን የኛም ያንተም ነች ፤ እና አብረን እናገልግላት ። . . . .
ይኸው በጥሞና ስሜት ፤ ግንባርህ ድንገት ቢፈካ
የኛም ልቦና ተነካ ።
ንሳ አንተ ጳሎኔዎስ
የምሥራች መድፍ ይተኮስ ።
ሁሉ ሰምቶ ይቀበለን ፤ ምድሩ ፤ ሕዝቡ ፤ አገሩ
አዲስ ፀሐይ መፈንጠቋን ፤ ለመላው ዓለም ያብሥሩ
አድባራቱ በየአድማሱ ፤ እስተጋብተው ይመስክሩ ።

—መድፍ ይተኮሳል፣ ከበሮ ይጐሰማል፣ እምቢልታ ይነፋል። ከኀምሌት በቀር ሁሉም ይወጣሉ—

ኀምሌት
አዬ ሥጋዬ ታዘብኩህ ፤ ዓይኔ በወጋህ ጦር ሆኖ
ጤዛህ ባካፋ ደምኖ
ጥጥሩ ስጋዬ ቀልጦ ፤ እንፋሎት ቢሆን መንምኖ
አዬ ሥጋ ፤ አዬ ከንቱ ፤ አዬ አዋይ ፤ አዬ መቅኖ ! . . .
ምነው አንተ ሕያው አምላክ ፤ የምድረ ዓለም ተአምኖ ፤ . . . .
አንተ የዘለዓለሙ ፤ ምን ቸገረህ ባትጣረር
ሕይወቴን በገዛ እጆቼ ፤ በተገላገልኳት ነበር ፤
ኧረ ምን የቁም መቁሰል ነው ፤ ሕይወት የሚሉት ትርጉሙ
ማደፉ ፤ መርከሱ በቀር ፤ አልታይህ አለኝ ጥቅሙ ፤
አረሙ ካበባው ጉልቶ ፤ ሙጃ የዘፈቀው ተክል
ኧረ ወዲያ - ወዲያ ይቅር ! ይኸ ደን ያፈነው ዕድል
ሕይወት የምትሉት እክል . . . .
ሆነ እንግዲህ ለዚህ በቃን . . . ገና ሳይሞላ ሁለት ወሩን
ያን የመሰለ አዛውንት ፤ የዚህ የአርዮስ ፊዝ ይሁን ! . . .
ሁለት ወር ? ኧረ አይሆነውም ፤ . . . መቼ ሞልቶት ሁለት ወራት
እንዲያ እሚወዳት እናቴ ፤ ክፉ አይንካብኝ እሚላት . . . .
ምድርና ሰማየ ሰማይ ፤ እሱ ብቻ ይወቅላት
እዚህ ጉግ ማንጉግ ሞገድ ላይ ፤ ምን እንዲህ እንዳጣበቃት ፤
ያቀመሳት የግፍ ጣዕም ፤ ሰጥቷት በላተኛ ወስፋት

ባንዲት ወር ውስጥ ለዚህ ያብቃት ! . . .
አዬ የወላዋይ ወኔ
ሴት ብዬ ስየምኩሽ እኔ ።
በዚህች ባንዲት ወር ዕድሜ ፤ ጫማዋ እንኳ ወዙ ያው ነው
ያባዬን አስከሬን ያኔ ፤ ሸኝታበት የነበረው ፤
ስታነባ . . . ወዮ ስትል ፤ ሐቅ ስትል
እንደ እቴናዋ ናዮብ ፤ የእንባ ጋን አርጓት ይመስል ።
ወይ እናቴ እናት ዓለም ፤ ቀን አይወልደው ጉድ የለውም
አውሬ እንኳ ጓደኛው ሲሞት ፤ ጥንቡ እስኪሸት አይበላውም ። . . . .
በገዛ አጎቴ ለወጥሽው ፤ በኔው አጎት የኔን አባት . . . .
እኮ አጎቴ አባቴ ሊሆን . . . ባንዲት ወር ለዚህ ጉድ ያብቃት !
የቀዳችው የእንባ ባሕር ፤ ምንጩ በግፏ ጨው ደርቆ
የቦዘ ዓይኗም ፍልቅቅ አለ ፤ ከሞት ቀን የሠርጉን አውቆ ።
አይ አንቺ ጊዜ ፤ አይ ጥድፊያሽ ፤ ይቺን የግፍ ዕፅ ለማጽደቅ
የቅኑን አባቴን አልጋ ፤ በእርኩስ ፍትወት ለማዳሸቅ ፤ . . . .
መቼም ላንዳች መቅሰፍት ነው ፤ ጊዜን ጊዜ ያጣደፋት
ብቻ ያም ሆነ ፤ ያም ሆነ ፤ ምላሴን ጸጥታ ዳኚያት . . . .

—ሆራትዮስ ቤርናርዶስና መርቆሬዎስ ገብተው እጅ ይነሱታል—

ከየት መጣህ ሆራትዮስ ! . . . ኀርጥተሃል ! ተሳሳትከኝ

ሆራትዮስ
ኧረ አልተሳሳትክም ልዑል ፤ ያው ያንተው ትሁት አሽከር ነኝ ።

ኀምሌት
ዛሬስ ይኸነን ስም ካንተ ፤ መለዋወጥ በተቻለኝ ። . . . .
እኮ በል እንጂ ሆራትዮስ ፤ ከቪተንበርግ ምን መለሰህ . . . .
አንተንም አስታውሳለሁ ፤ መርቆሬዎስም አደለህ ?

መርቆሬዎስ
ልዑል አልተሳሳቱም ፤ ነኝ ።

ኀምሌት
ይልቅ በል እንጂ ሆራትዮስ ፤ ምን እግር ጣለህ ንገረኝ ፤

ሆራትዮስ
ትምህርት ሸሽቼ ለዕረፍት
ጥቂት ጊዜ ለመዝናናት ፤ ለመስነፍ ፤ ለንዝህላልነት . . . .

ኀምሌት
እንኳን ጠላትህ ወዳጅህ ፤ ሆራትዮስ ሰንፏል ቢለኝ

እውነት እኔ የማምን ነኝ ?
የለም ይህስ አያስመኝም
እንኳን ላንተ ለጠላትም ።
አንተቱ ያተጋህ አምላክ ፣ ሙት ፈጠረህ ለሰንፍና ?
እኔስ ሙት አጣሁህና ፣
ይልቅ እውነቱን ንገረኝ ፣ ለምን መጣህ ፣ ምንነው ይኸና ?

ሆራትዮስ
ልዑል ይሞ ምን ሆንክብኝ ፣ አመጣጤን እያወቅኸው . . . .
ለግርማዊ አባትህ ሞት ፣ የቀብር ሥነ ሥርዓት ነው ።

ኀምሌት
ለዚያማ ደርሰህ ሄደሃል ፣ . . . . ወይስ እስከዛሬ አልሄድክም ?
እውነትም ሰንፈሃል ልበል ፣ ሰንፍና ነው መዋሸትክም ፣
ይልቅ ለንግሥት እናትህ ፣ የሠርግ በዓል አትልም ?

ሆራትዮስ
እንግዲያስ የመጣሁበት . . . ጉዳዩን ባታምነው እንኳን . . . .
ጉበዝ ብንነግረው ይሻላል ። እንግዲህ እግዚአብሔር ይርዳን
ይወቀውና እንወጣው ፣ ልዑል ፣ ባነህ እንደዚ ሰማን ፣ . . . .
—በጆሮው ይነግረዋል—

ኀምሌት
ምን !
እግዚኦ አበስኩ ገበርኩ . . . .
ያባትህ ግዕረ መለኮት ? . . . አንተ ነህ እኔ ነኝ ያበድኩ ?

መርቅሬዎስ
እውነት ነው ልዑል እውነት ነው ፤ የእውነት አበስኩ ገበርኩ ነው ፤
ልቦናዬ እንኳን ባያምነው
ዓይኔ በውኑ ነው ያየው ።

ሆራትዮስ
እና እኔም ከቪተንበርግ ፣ የመጣሁበት ጉዳዬ
ይኸንኑ ‘አበስኩ ገበርኩ’ ፣ ስለሰማሁ ነው ጌታዬ ፤
ታዛዥ አሽከርህ ወዳጅህ ፣ ሆኜ ፣ ቀርበን ስለሚያዩኝ
የዓይን ምስክር እንድሆን ፣ እነኚህ ጉበዛዝ ጠሩኝ ፤
መቸም ዘበት ነው የሚባል ፣ አየው ወይም አላየው ዓይን
ሥጋ የለበሰ ፍጡር ፣ ይኸን እውነት ብሎ ላያምን ፤ . . . .
ጨረቃ በደረቀ ሌት ፣ ምድርን በብርሃን ስትለኩስ
ነጐድጓድና መብረቁ ፣ ሰማዩ ሰማዩን ሲድስ
ያባትህ ግዕረ መለኮት ፣ በሙሉ የጦር ትጥቅ ልብሱ
የሙታብሩን ቤት ከፍቶ ፣ አንዣርና ለምድ አጥልቆ
እንደ አንድ ቁም ጥንተኛ ፣ ሁለት እግሩ ምድር ለቅቆ
በጋሻ ጦር በዘር ዝናር ፣ በደግ እንደተንጣለለ
ነጐድጓዱ ሲያዝገመግም ፣ ፊት ለፊታችን ቀጣ አለ ፤
ሰብሐት ለአብ ሥሉስ ቅዱስ ፣ ኧረ ሞት በሰንት ጣዕሙ
ያንን የመንፈስ ተአምር ፣ በዓይን ሥጋ መቋቋሙ ! . . .
በፍርሃት ላንቃዩ ነቅቶ . . . በእሥራኤል አምላክ ገዘትኩት
በአብርሃም በይስሐቅ አምላክ ፣ ምንድነህ ተናገር አልኩት . . . .
እንኳንስ ሊያነጋግረኝ ፣
አሽቆልቁሎ ገላመጠኝ
እንደ ጉድፍ ገረመመኝ ።
ብገዝተው ፣ ባስፈራራው ፣ ብማለደው ፣ ባግባባውም
ከቶ ደንታ አልነበረውም ።
የዚያን ጊዜ ነው ትዝ ያለኝ ፣ የዚያን ጊዜ ነው ያወቅሁት
የግርማው ምጥቀት አንቅቶኝ ፣ ያንጊዜ ነው ያስታወስኩት . . . .
ግርማዊ አባትህ ያኔ ፣ ከደርው ኖርዌይ ንጉሥ ጋር
በአንድ ወረዳ ግዛት ምድር ፣ ሲረታቱ ፣ ያላንድ አጋር
በሁለቱም አሀጉር መኳንንት ፣ የዓይን ምስክርነት
በተገጣጠሙበት ወቅት ፣
በጉግሥ ጦር ውጊያ ሥርዓት ፣ ተፈካክረው ድል ሲነሱ
ለካ የዚያን ጊዜው ነበር ፣ ክብሩና ግርማ ሞገሱ
የጥሩር አለባበሱ
ምድረ-ዶን በእልልታ ፣ ፈክታ ፣ ወሰን እስከ ወሰን
አንድ ወረዳ ግዛት ምድር ፣ ለሕዝቡ በረቱበት ቀን . . . .
ይኸ ነው ትዝ ያለኝ ነገር
ያቋሙና የሞገሱ ፣ ልክ የዚያችን ዕለት ነበር ። . . . .
ወዲያው እንደገረመመኝ ፣ ግንባሩ ወግቶኝ እንደሾህ
ከበተከሲያኑ አካባቢ ፣ አውራ ዶሮ ብጤ ቢጮኽ ፣
የጨረቃው ብርሃን ፈዞ ፣ ደብዝዞ እንደፈነጠቀ
እንደምሽት ጀንበር ወርዶ ፣ እመቃብሩ ጠለቀ ፤ . . . .
እና እኔንም ከቪተንበርግ ፣ ያመጣኝ ቱህ በቀር የለም
ጉዳዩ ይህ ተአምር ነው ። ቀብር ወይም ሠርግ አይደለም ። . . . .
በእውነቱ ሆራትዮስን ፣ እስካሁን ድረስ ካመንከው
ዛሬ በይበልጥ እመነው ፣ እምነት የሚሻው ዛሬ ነው ፤
|ሰውን አመንኩ የሚባለው
|አካሉን ሳይሆን ፍቅሩን ነው|
ሆራትዮስ ያው የቀድሞው ፣ አሽከርና ወዳጅህ ነው ፤

ኩፉ አትጠራጠር ልዑል ! . . . እሷ ትጠርጥረኝ ጽዮን
ዓይኔ ብረቱ ነው ያየው ፣ ዓይን የሚታመን እንደሆን ።

ጎምሌት
ይኸን ጉድ ከናንተ በቀር ፣ ሌላ የሰማው ሰው አለ ?

መርቆሬዎስ
የለም ልዑል ፣ ማንም የለ ።

ጎምሌት
አሁንም እንደነበረ ፣ በገበናችሁ ይቀመጥ
ወዳጆቼ አደራችሁን ፣ ለማንም ሰው አይገለጥ ፤ . . . .
ሌሊት ፣ ጨረቃ ስትፈካ ፣ ምድር ስትል እርጭ ጸጥ
እመቃብሩ አካባቢ ፣ ከናንተ ጋር እንድናደፍጥ ፤
ሆራትዮስ እንድትወስደኝ ፣ . . . ጉዴን እኔው እንድፋጠጥ ።

—ይወጣሉ—

ት ፡ ፫

—ላርቆስና ወፌ-ይላ ይገባሉ—

ላርቆስ
በይ እንግዲህ መሄዴ ነው . . . ጓዜንም ጠዋት አስጫንኩት
ግን ባትጽፊ እንጣላለን ፣ የምሬን ነው ፣ አባባ ይሙት ።

ወፌ-ይላ
እጽፍልሃለሁ አልኩህ ፤ . . . ጋሽዬ ሙት እጽፍልሃለሁ
ሰነፍ አደረከኝ እንዴ ፣ አባባ ይሙት እልሃለሁ . . . .

ላርቆስ
ደብዳቤው እንኳ ግድ የለም ፣ ተቀይሞ እረሳዋለሁ
ግን የዚህን የጎምሌት ነገር ፣ በእማማ አጥንት ይገርሻለሁ ፤
ነጋ ጠባ ሲሳለምሽ ፣ ደልሎሽ ስታናጥሪ
የቤተ ሰባችንን ስም ፣ መሳቂያ አርገሽ እንዳትቀሪ ፤
ቀልብሽን ሳይነጥቅሽ በፊት ፣ ለዘብ ይበል መዛመዱ . . . .
ፈገግታውን ብትመልሺም ፣ እንደወጉ እንደልማዱ
ነቅተሽ ተግተሽ መዝነሽ ነው ፤ ኋላ ቀን ጉድ እንዳይፈላ
ተጠንቀቂ ወፌ-ይላ ።
ያልዘረዘረች ሊጋ እምቡጥ ፣ የማትዘልቅ ትኩስ ስሜት
ያንዳፍቃ ጣፋጭ ብልጭታ ፣ ነገር ግን የዕድሜ ልክ ሬት
ሆኖ እንዳይቀር ያንቺም ውጤት ።

ወፌ-ይላ
እውነት ጋሼ በአባባ ሞት ፣ እንደዚህ ነው የሚመስልህ ?
ይኸ ብቻ ነው እሚታይህ ?

ላርቆስ
ኋላ ምን ሊታየኝ ኖሯል ፣ ጊዜ ከፈተነው ሌላ
ምድር ዕፀዋት ብቻ አታበቅል ፣ ያለሾህ ያለአሜኬላ ፤
ወይንም የተፈጥሮ መልክ ፣ ሲካበት ሞልቶ ደርጅቶ
ብቻውን አደለም ከቶ
ግን እንደዚሁ እንደ ሕንፃ ፣ ላዩ በሰም እንጸባርቆ
አካባቢው በጌጥ ደምቆ
መሠረቱ ግን በግድፈት ፣ በአገም ጠቀም ተደባብቆ
በመሐንዲስ ጥበብ ጉድለት ፣ ወይ ባጉል መራቀቅ ዘፍቆ
ከስህተቱም ፣ ከጥራቱም ፣ ተቻችሎ ፣ አለ ተጣብቆ ። . . . .
እንግዲህ ጎምሌት ምናልባት ፣ ዛሬ እወድሻለሁ ሲል
በፍቅሩ የልብ ጥራት ፣ አይገኝ ይሆናል እክል ፤
ግን የልደቱን ደረጃ ፣ ስታስቢው የደሙን ቅጅ
እሱም ራሱ መወሰኑን ፣ ያው በልደቱ ሥልጣን እጅ
ፍቃዱ የሱ እንዳልሆነ ፣ አስተውዪ ፣ የናቴ ልጅ ፤
እንደየተራው ሰው አቅም
ምኞቱን ልቡ አይመጥንም ፤
ከሆነም ፣ የፍቅሩ ምርጫም
የጸጥታ ዋስትና ናት ፣ ለመንግሥቱ ጠቅላላ አቅዋም ፤
ስለዚህ የጎምሌት ፈቃድ ፣ ለተባለው የአቅዋም ድምፅ
ስልቱን መቃኘት አለበት ፣ ያው እንደመሪነቱ ቅጽ ።
ማለት ፣ እወድሻለሁ ሲል ፣ አንቺም ቃሉን ስታረቅቂ
የምድሪ ዴንም ድምፅ አብሮት ፣ ማስተጋባቱን እወቂ
ተግባሩን እንጂ ፍቃዱን ፣ ሰማሁ ብለሽ አታዳምቂ ፤
ለደቂቅ ሰዓትም ብትሆን ፣ ኢያሳስትሽ ነገሩ
ሌት ተቀን ቢነተርክሽ ፣ ከፍትወት አታልፍም ፍቅሩ
ማለት ፣ ያንቺ ብቻ ሳይሆን ፣ የቤተ ሰብሽ ነው ክብሩ ፤
ፍቅርሽም ገብሩ እንዳትቀር ፣ በማያዛልቅ ልብ ውላ
ለጎምሌት ፍላጐት ተጥላ
ተጠንቀቂ የናቴ ልጅ ፣ ተጠንቀቂ ወፌ-ይላ ።
ማንም ድንግል ልጃገረድ ፣ መቀነቷን እስካልፈታች
ላባቷም ክብር እኮ እሰዋ ናት ፣ አሳጋጅ ወይንም አፋች ፤ . . . .

ሁሉ በልጅነት ዕድሜው ፣ ሁሉ በአበባ ዘመኑ
ግሳቻው ወጥመድ ይበዛል ፣ ሥጋት ነው ሌትና ቀኑ ፤
የሚያስተው እንኳ ባይኖር ፣ ለልጅ ደም ምሱ ነው መቅበጥ
አንቺን ግን ፍርሃት ታግድሽ ፣ ልቦናሽ ትበል ለጥ ጸጥ
የፈራና የነቃ ነው ፣ የማታ ማታ እሚበለጥ ።

ወፌ-ይላ
ጋሽዬ ከምክርህ ፍሬ ፣ ሁሉም እንዳተረፍኩ ነኝ
ዛሬም ለስሜቴ ስህተት ፣ ተግሣፅህ ዳኛ ስትሆነኝ . . . .
ምነው ጨለማዋን ብቻ ፣ አሳየኸኝ የሕይወትን
ራሱ የማያጸድቀውን ፣ ሕግ እንደሚሰብክ ካህን ፣
ለሌሎች ያስተማራትን ፣ ሥርዓት እሱው ቢያፈርሳትም
ከቶ ገደፍክ አይባልም ፤
አንተም እንዲሁ ጋሽዬ ፣ ፓሪ ስትኖር ከኛ ርቀህ
ዛሬ ያስተማርከኝን ሕግ ፣ ሳታፈርሳት ትቀራለህ ?

ላርቆስ
አንቺ ይልቅ ተጠንቀቂ እንጂ ፣ የኔ ስህተት አይቸግርም
ለኔ አትስጊ ፣ ግድ የለሽም ። . . . .
ይልቅስ አባባ መጣ ፣ . . . መሄጃዬም ረፈደና

—ጶሎኔዎስ ይገባል—
ከቤት ሳልወጣ ከመጣህ ፣ . . . አሰናብተኛ እንደገና ፤

ጶሎኔዎስ
አሁንም አልሄድክም አንተ ? . . . ቤት ለቤት ስትንደፋደፍ
ይልቅ መርከቡ መልሕቁን ፣ እንዳይነቅል እዚሁ ስትሰንፍ ፤
በል ፍጠን እኮ አሁን ንሳ . . . .
በምትሄድበትም ሥፍራ ፣ ስሜን በአጉል አታስነሳ ፤
ሃሳብክን ምላስ አይምራት ፣
ያልተመዘነችንም ቀልብ ፣ በነገር አታስቀድማት ፤
ከሰው ፣ ከጊዜም ተላመድ ፣ ግን ስትላመድ አጣራ
ከዚያም ከዚያም አትዳራ ፤
ሆኖም አንዴ ወዳጅ ካልከው ፣ አስተዳደጉን መዝነህ
በነፍስህ ገበና ያዘው ፣ በብረት መቀነት ቋጥረህ ፤
ይህም ሲባል ፣ መቀነትህ ፣ ተስላችቶ እንዳይላሽቅ
ባስተያየት ካልበሰለ ፣ ከጥሬው ፣ ካልተቀጣ ልቅ
ነማንም ርዝራዥ ጋራ ፣ አፍ ተካፍተህ እንዳትስቅ ፤
ከብ ውስጥም በርረህ አትስጠም
ነን አንዴ ከገባህበት ፣ እጅህ ከባላንጣህ ይቅደም ፤

ጀሮህን አንቅተህ አድምጥ ፣ እሱን ለማንም አትንፈግ
ቃልህ ግን ውስጥህ ይሸሸግ ፤
የያንዳንዱን ዝንባሌ ፣ በልቦናህ ጽላት ጻፋት ፤
ዳኝነትክን ግን አቆያት ፤
ዐመልና ሱስ አታብዛ ፤
ከአቅምህ በላይ ወግ አትግዛ ፤
ለይስሙላ ጉራ አትንዛ ፤
እንደሃብትህ ልበስ እንጂ ፣ በብልጭልጭ አትንዛዛ ፤
ምክንያቱም ፣ ጌጥ የሚያሳየው
የወረትን መለዮ ነው ፤
ማለት ፣ ደርሰህ ጥራገ ብትነጥቅ ፣ ማንንም ሰው አታስደንቅ ፣
እንዲያውም ፓሪ ነው እሚልቅ
በማዕረግ መንጸባርቅ
ባልተጌጠም ልብስ ቢሆን ፣ በጭምቱ የጨዋ ትጥቅ ።
አበዳሪም ፣ ተበዳሪም ፣ ከቶ አትሁን ፣ ምክንያቱም
ተያይዞ ጠፊ ነውና ፣ ብድሩም ወዳጅነቱም ፤
ማለት ፣ በዕዳ ወረትን ፣ ማፍረስ እንጂ አያደረጁም ።
ከሁሉ ይልቅ ላርቆስ ፣ በራስ መታመን አይንሳህ
ከዚያ ኋላ እንደቀን ቊጥር ፣ ተከታትሎ ሁሉም አይጠፋህ ፤
አስቀድሞም አእምሮህን ፣ ራስክን ካልቻልክ ማጭበርበር
በሌላውም ሰው ላይ ከቶ ፣ አትችልም በሃሰት መመስከር ፤
በል በዓይነ ሥጋ ይግጠመን ፣ . . . ቡራኬዬም ይኸን ምክር
ያርገው በልብህ እንዲያድር ።

ላርቆስ
ዓሜን ፣ ያንተም አምላክ ይርዳኝ ፣ . . . ደኅና ሰንብቺ ወፌ-ይላ
ቅድም የነገርኩሽን ቃል ፣ እንዳትዘነጊ ኋላ ፤

ወፌ-ይላ
ዘግቼው በልቤ ማኅደር ፣ ሌት ተቀን እንዳይለየኝ . . . .
ቁልፉም ትእዛብትህ ይሁነኝ ።

—ላርቆስ ይወጣል—

ጶሎኔዎስ
በይ አንቺ ፣ ምንድነው ደሞ ፣ ፊቴ እምትመሣጠሩ ?

ወፌ-ይላ
አ-አይ ኧረ ሌላም አደል ። ስ-ስ-ስለ ኅምሌት ነው ነገሩ ።

ጶሎኔዎስ
እ . . . ም . . . .
እኔም ደርሼበታለሁ ፣ ሰሞኑን ካንቺ ጋር በግል
መጥቶ ሲያወጋ እንደሚውል . . . .
አንቺም ፊት እንዳልነሳሽው ፣ ሽው ብሎኛል ታሪኩ
ግን ያወቅሺው አይመስለኝም ፣ የት ድረስ እንደሆን ልኩ ፤
የቱን ያህል እንዲከብድ ፣ የልጄ የክብርሽ አቅም . . . .
ዳሩ ክብሩ ይቆይና ፣ ራስሽንም ታውቂ አይመስለኝም ።
ምንድነው ይኸ በምሥጢር ፣ የሚያስዶልታችሁ እክል
በይ ንገሪኝ እኮ ነው እምል !

ወፌ-ይላ
ኧረ አባባ እስከዚህም ፣ የለን የሚደበቅ ምሥጢር
ሊያዋየኝ ይመጣል እንጂ . . . በ-በኔ ባደረበት ፍቅር . . . .

ጶሎኔዎስ
ፍቅር ! . . . ኧረ ወዲያ ፍቅር
እንዲህ አርጎም የለ ምሥጢር ። . . . .
መሆኑንስ ሆነ እንበል ፣ ነጋ ጠባ ስላዋየሽ
የእውነት ውይይት መሰለሽ ?

ወፌ-ይላ
ኧረ እንጃ እሚመስለኝንም ፣
አባባ እኔ አላውቅሁትም ።

ጶሎኔዎስ
ሊመስልሽ የሚገባሽን ፣ እንግዲያውስ ይኸው ስሚኝ
እኔን ጅል ነው እምትመስዪኝ ።
ውይይቱን ከተቀበልሽ
ሕፃን ነሽ ፣ ገና ጡት ያልጣልሽ ።
እንዲህ በርካሽ ሲያዋይሽ ፣ ውይይትሽ ዋይታ እስኪሆን
እኔን መወያያ አታርጊኝ ፣ በከተማው ፣ ለአንድ ሰሞን ።

ወፌ-ይላ
ኧረ መወያያ አትሆንም ፣ ከልብ ነው የሚወደኝ ፣
እንደ ወጉ ፣ እንደ ሥርዓቱ ፣ ለጋብቻ ነው የሚፈቅደኝ ፤

ጶሎኔዎስ
እሰየው የኔ ወገኛ ፣ ‘ እንደ ወጉ ’ ትበል እያ !
ወግ አይደል የናንተ ሞያ
እኮ በይ ውጪልኝ ወዲያ ።

ወፌ-ይላ
ኧረ ሰጥቶኛል የውል ቃል
በእግዚአብሔር ስም ምሎልኛል ።

LIBRARIES

ጶሎኔዎስ
ላይምልልሽ ኖሯል ኋላ !
ያጥምድ እንጂ በመሃላ
ያንቺ ብጤዋን ተላላ ።
የልጅነት ደሙ ፍሞ ፣ ሥራ ሥሮቹ ሲነዱ
ለእግዚአብሔር ቃል ለመሃላ ፣ ለግዝቱ ነው ሽጉዱ ፤
ይማል እንጂ ምነው አይምል
ስታሳስቂው የኔ ጅል ።
የእውነት መሸፈኛው ይሄ ፣ እንደዚህ ብጤው መሃላ
የልብ እሳት አይምሰልሽ ፡ ጭላንጭል ነው ወፌ-ይላ ፤
መቸም ያለፈው አለፈ ፣ ከእንግዲህ ግን ተቆጠቢ
የልጃገረድ ክብርሽም ፣ እስኪጐድፍ አትቃረቢ ፤
ቃሉን በጨዋ ጥሞና ፣ በቅንነት ተቀበዪ
ለመሳት ግን አትቸኩዪ ፤
አየሽ ልጄ ፣ ልዑል ኀምሌት ፣ የመቀነቱ ዙር መጠን

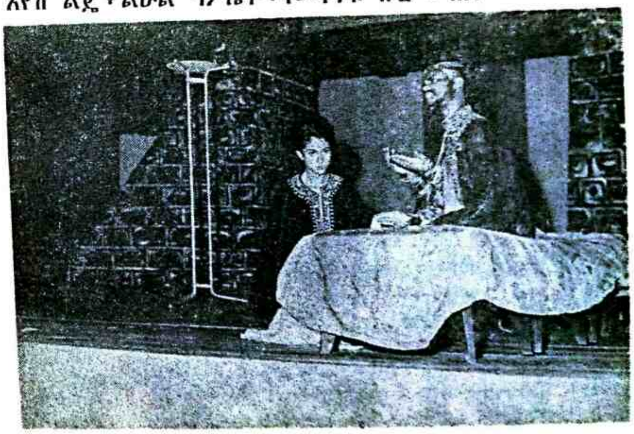

ይማል እንጂ ምነው አይምል
ስታሳስቂው የኔ ጅል ።

የወርዱና የቁመቱ ፣ ባንቺ ዕድልም ባይወሰን
ልጅ ነውና ይዘነጋል ፣ ምንም በልብሽ ቢታመን ።
ስለዚህ የሱን መሃላ ፣ መቀበል እንደ ወንጌል ቃል
በዝማሬው ፣ በውዳሴው ፣ ተሰልቦ ቀልብንም መጣል ፣
ውጤቱንና ፍሬውን ፣ ቁም ነገሩን ሳይገምቱ
ተሽብሮ መማረክ ነው ፣ እንዲያው በሽለላ ከንቱ ።
አዎ ፣ እሱም እንዳንቺው ልጅ ነው ፣ ለጊዜው ብቻ እሚሳስቅ
የነገ ሃላፊነቱን ፣ የተግባሩን ልክ የማያቅ ፤ . . . .
እንዲያውም ከዛሬ ወዲያ ፣ ማንም አብሮ አየኋት ቢለኝ
ክርስቶስ አንቺን አያርገኝ ።
ዘልዛላ ! . . . ውይይት አልሺኝ ? በቁም ቅገርትሽ ወትውቺ ! . . .
ዳግም ከልዑል ኀምሌት ጋር ፣ ባይሽ አፍ ስትካፈቺ
ትእዝብት ይሁንሽ እንግዲህ ፣ በቃ ፣ ወዮ እኔና አንቺ ።
ለዚህም በቃሽ እሜቴ ? . . .
በይ እኮ ዞር በይ ከፊቴ . . . .

—ይወጣል—

ወፌ-ይላ
ም - ምን ባጠፋ ነው ፣ ምን ያለኝ ? . . . ም - ምንድነው ያሳቡ ሚዛን
ም - ምንድነው እሚለው አምላኬ ? ም - ምን አረግሁት እመ - ብርሃን ?

—ትወጣለች—

ት ፡ ፩

—ኀምሌት ሆራትዮስና መርቄሬዎስ ይገባሉ ። ውርጭ ፣ ጭጋግና የካፊያ ውሽንፍር ነው ። ነጐድጓድና መብረቅ እያስተጋባ ያንጸባርቃል ። ጣዕረ መንፈስ ባሻገር ብቅ ይላል—

ኀምሌት
ስብሃት ! እግዚኦ ! እግዚአብሔር አብ ፣ እግዚአብሔር ኃያል መንፈስ !
ነፍስን ከሥጋ እምትገሥ !
ሰውረን ! ሰውረን ! በለስ ! . . .
ተናገር ! ምንድነህ አንተ . . . እግዚኦ ሠለስቱ ምዕት !
ጣዕረ መንፈስ ነህ የእውነት ፣ ወይ የደረቀ ሌት ልክፍት
ከገሃነም ሸምጥጠህ ነው ፣ ከሣጥናኤል የእሳት ብብት
ወይስ ከመንግሥተ ሰማይ ፣ አለ የመለሰህ መልእክት
በእሥራኤል አምላክ ተገዘት
የጤና ነህ ወይ የመቅሰፍት !

ፍላፃህ ይውገረኝ እንጂ ፣ አልተውህም ካልተሰየምክ
አረጋዊውን አባቴን ፣ ተመስለህ ከተገለጥክ . . . .
አደናቁረህ አታስቀረኝ ፣ ፍታልኝ ይኸን መሠሪ
አባዬ ልበልህ ወይስ ፣ የረቂቅ መለኮት ጥሪ
ንገረኝ . . . ንገረኝ ባክህ ፣ . . . .
እስትንፋስ የነሳት ነፍስህ
ትቢያ የጠቀማት ዐጽምህ
ለምን መጣች ዕረፍት አጥታ !
በመኖር ባለመኖር ጋድ ፣ የጋርዮሽ ተከስታ
የሙታንን ግድብ ከፍታ
በመልአክ ሞት ተተፍታ
ለምን መጣች በል ተናገር ! . . .
ወይ ጥላህን አትጣልብኝ ፣ ላትናገር ላትጋገር
ፊት ለፊቴ አትደንቀር . . . .
የሙታንን ሥርዓት ደፍረህ ፣ መቃብር ድሰህ ከመጣህ
በእግዚአብሔር እምነታችንን ፣ ለማጠራጠር ካበቃህ
በሕልውናችን አፍረን ፣ ነፍሳችን እስክትዘላብድ
ዓይነ ሥጋም ብትመሰክር ፣ ልቦናችን ፈርታ እስክትክድ
ሞገድ መብረቅ አስከትለህ ፣ በዚህ በደረቅ ሌት ቁር
ከራስ ፀጉርህ እስከ እግር ጥፍርህ ፣ አጥልቀህ ያባቴን ጥሩር
መለኮት ባለበሰህ ኃይል ፣ ተደናቁረህ አትገተር
በሕያው አምላክ ተናገር ! . . .

ሆራትዮስ
ወዴት ነው እሚያመለክትህ . . . .
ተከተለኝ ነው የሚልህ . . . .
ወደ ባሕሩ ሠላጤ ፣ ወደ አዘቅቱ ነው እሚያሳይህ ! . . .

መርቄሬዎስ
ቆይታ ያለው ይመስል ፣ ና ነው እሚል ወደ ገደሉ . . . .
ልዑል ተዉ አይከተሉ ! . . .

ሆራትዮስ
አይሆንም ጌታዬ አይሆንም
ዓይኔ እያየ አብረህ አትሄድም ! . . .

ኀምሌት
እዚህ አልናገር ካለ ፣ ይምራኝ እሄዳለሁ የትም !

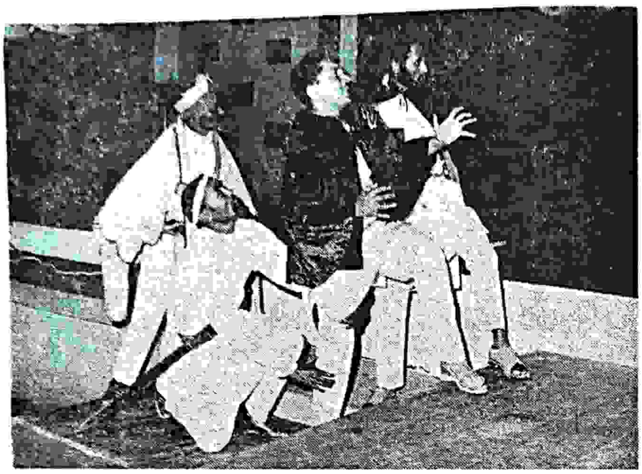

ሕይወቴ እንደሁ መቅና አጥታለች ፣ ተከተለኝ ካለ ልሂድ ! . . .

ሆራትዮስ
ልዑል በጭራሽ አይሆንም !
እገደሉ አፋፍ አድርሶህ ፡ እሚፈጥረው አይታወቅም . . . .

ኀምሌት
እንኳንስ ገደሉንና ፣ ሰማዩንም አብሮኝ ቢንድ
ሕይወቴ እንደሁ መቅኖ አጥታለች ፣ ተከተለኝ ካለ ልሂድ ! . . .
ዕድሌ ካለቺኝ ልሂድ ! . . . እንግዲህ ባወጣው አውጪኝ
ዕጣ ክፍሌ ከጠራሽኝ ! . . .
ባንቺ አደራ ትቆይ ነፍሴ . . . .
ልቀቁኝ ነው የምል ጉበዝ ! ከእንግዲህ መዘዝ ነው ዋሴ !
ከእንግዲህ ውርድ ከራሴ ! . . .

—ኀምሌት እባሕሩ ሰላጤ ድረስ ጣዕረ መንፈሱን ተከትሎት ይወጣል—

ት ፡ ፫

—ጣዕረ መንፈሱና ኀምሌት ፈፋው ዳርቻ ይታያሉ—

ኀምሌት
ቱህ ወዲያ አልከተልህም ! ንገረኝ የምትነግረኝን
በሞት ባለመሞት መሐል ፣ የተበተበህ ምሥጢርክን
ፍታልኝ እንቆቅልሽክን ።

ጣዕረ መንፈስ
ጠንቀቅ ብለህ አድምጠኝ ፤
ልብ ብለህ ተከተለኝ ።

ኀምሌት
አደምጥሃለሁ ንገረኝ ።

ጣዕረ መንፈስ
ወደ ነበልባል እሳት ከርስ ፣ ወደ ድኝ ፍም ስቃዩ
የምከሰትበት ዕለት ፣ ደርሷል ቀነ ቀጠሮዩ . . . .
ልብህ በሐዘን አይቀለስ ፡ ሳይረባኝ የሰው ልጅ እንባ
ይልቅ የነገሬ ፍሬ ፣ እልቦናህ ጽላት ትግባ ፤

ኀምሌት
አዋየኝና ልፅነሳት
ስጠኝ ቃልክን ልመዝግባት . . . .

ጣዕረ መንፈስ
የደሜን ኡኡታ ሰምተህ ፣ በደም እንድትበቀላት !

ኀምሌት
ደም ?

ጣዕረ መንፈስ
የሙት አባትህ መንፈስ ነኝ ፣ የነፍሱ ጣዕረ መለኮት
በዕረፍትና በዕረፍት እጦት
በሞትና ባለመሞት
በፍርጃ የተቸነከርኩ
ሌት በድፍን ጭለማ እናት ፣ በሕልም እየተመላለስኩ
ቀን ቀን በእቶን ነበልባል ፡ እንድመገብ የተገዛትኩ . . . .
ቀነ ቀጠሮዬ እስኪሠምር ፣ በሰማዕታት እየታገድኩ

እስኪከፈል ፣ እስኪታጠብ ፣ የደምና የሚራው ቂም
በሕይወቱ ጊዜ በቅሎ ፣ የታጨደ በዕድሜዬ አዚም
የወህኒዬን ስቃይ ዜና ፣እንድደብቅ ባልታዘዝ
አዋይህ ነበረ መዘዝ
የነፍስን ጥላ እሚገፍ ፣ እሚያመጥ የእስትንፋስዋን ወዝ
የልጅነት ትኩስ ደምህ ፣ ቆሌህም ገንፍሎ እስኪነብዝ
ሲቃህ አብስሎህ እስኪበልዝ . . . .
ግን ይኸ ያመጸ ዜና ፣ ከሟች ሰው ሕሊና ሡምሮ
ሥጋና ደም በለበሱ ፣ ገብቶ በቋሚዎች ጆሮ
አይገታም ፣ ይፈነዳል ፣ ሕልውናቸውን ሰብሮ . . . .
ስማኝ ኀምሌት ፣ ስማኝ ልጄ ፣ ትወደኝ እንደሁ አባትክን
ተፈጥረህ እንደሁ በኔ አምሳል ፣ አምርተህ ከወዘ ወዝክን
አምርተህ ከደሜ ደምክን . . . .
ትመስለኝ እንደሁ አባትክን . . . .
ስማኝ ልጄ ፣ ስማኝ ኀምሌት ፤

ኀምሌት
እግዚኦ አቤት . . . እግዚኦ አቤት !

ጣዕረ መንፈስ
ደሜን ተበቀላት ኀምሌት
ፈሳ እንዳትቀር መሬት ።

ኀምሌት
የደም በቀል ! የማን በቀል ? የምን በቀል ተፈጠረ !

ጣዕረ መንፈስ
ከኮሶ የዘገነነ ፣ ከሞት ከሬት የመረረ ።
ኀምሌት ደሜ እንደፈሰሰ
አይቅር ትቢያ እንደነከሰ ።

ኀምሌት
ቶሎ ንገረኝ ልወቀው !
ያነቀኝ ሲቃ ሳይቀብረኝ ፣ ልወቀውና ልነቀው !
ልወቀውና ልወጣው !
የጠጣህን ጉድ ልጠጣው !

ጣዕረ መንፈስ
ያሰኛል ልጄ ያሰኛል ፣ ከኔም ጉድ ወዲያ ጉድ የለ
በምንም ሳቢያ ተግ አይል ፣ ወኔህ ቢህ ካልተቃጠለ ፤
እንደኔ የተቸገረ

ኀምሌት ፣ ከቶም አልነበረ ።
በቤተ መንግሥቱ ቅጥር ፣ በአትክልቱ የዕረፍት ሥፍራ
ተኝቼ እባብ ነድፎኝ ነው ፣ ተብሎ ነው እሚወራ ፤
ምድረ-ዴንም ቢህ ታፍኖ ፣ ተንበርክኮ ዓሜን ብሎ
የሐሰት ሁከት በጆሮው ፣ ታምቆበት ፣ ተቀብሎ
መወናበዱን አውቃለሁ ፣ ሐዘኔን ባንደበቱ አዝሎ ፤
አንተ ግን እውነቷን ስማ ፣ የተከተብኳትን ክታብ
እወቃት እንዳትሎገም ፣ አገሬን በለገማት ዛብ ፤
ዘውዴን የደፋት እባብ ነው ፣ እኔን የነደፈኝ እባብ ።

ኀምሌት
መንፈሴን የዘገነናት . . . .
ለካስ እሱ ኖሯል ነፍሴን ፣ ዓይኑ ጥላ የጣለባት !
ይኸ ነበር የቀፈፋት
ነፍሴን የተጠናወታት ።

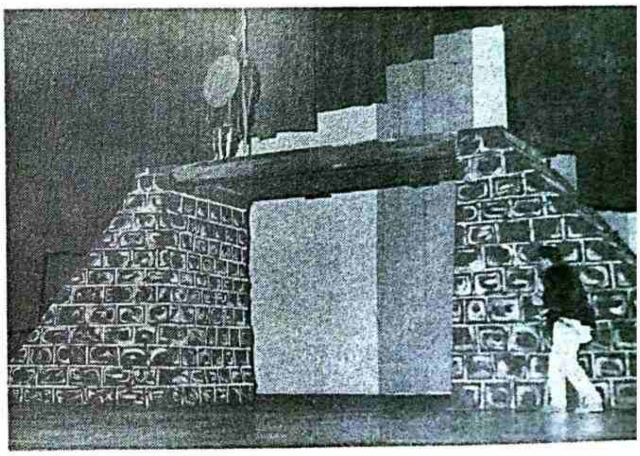

የደም በቀል ! የማን በቀል ! የምን በቀል ተፈጠረ !

መንፈስ
ነው ኅምሌት እሱው ነው ፡ በርኩስ ተስጥዎ ታድሎ
መንግሥቱን ነቃቅሎ
ን ፡ አልጋዬን በክሎ ፡
ና የመሠረ ፡ ወጥመድ በተንኮል አንቅቶ
ክርቱን አሳስቶ
ቱን በፍትወት አብክቶ . . . .
ያ የማምናት እናትክን ፡ ያቺን ያለኝታዬን ሲማይ
ድዋን ስለባት ስታይ . . . .
ረዱን ልቦና ፡ የሕዝቤን የክብሩን አዋይ
ት ያ ንፉግ አባይ
ትን ከሕሊናዋ ፡ እውነትን ካንደቢቷ ላይ ፤
ስ ጋብቻችንን ፡ ሥርዓተ ተክሊል አቃልላ
ከከይሲ ወደቀች ፡ በፍትወት ተበክላ ፤
ይኸ የሥጋ ወረት ፡ ምን ቢጠገን ፡ ምን ቢታደስ
ሕ መውደድን ሽማ ፡ ቢከናነብ ፡ ምን ቢወደስ
ብ እንሳ መሠረቱ ፡ ምስን ሊሻ ከመልከስከስ
አይወጣም ምን ቢላበስ ።
ንዲህ ጎሕ ሊቀድ ነው . . . የብርሃን ኮከብ ሳትል ተግ
መጣብኝ ልሸሽግ ። . . . .
ቃጥ መርዝ ይዞ አድፍጦ ፡ አንዳች ሳይጠረጥር ቀልቤ
ፍቴ ጊዜ አትክልቴ ውስጥ ፡ ተጫጭኖኝ አሸልቤ
ዬ አንቆርቁሮ ፡ ደሜን ጠብሶኝ ተርገብግቤ
ሞት ጥላ ተስቦ ፡ ነደፈኝ በእንቅልፍ ልቤ ፤
ወንድሜ እጁ ፡ እባብ መሆኑን አላሰብኩ
ወቴን ፡ መንግሥቴን ፡ ሚስቴን ፡ ባንዲት ቀን ጀምበር ተገፈፍኩ ፤
ላኬን እንኳ በጸሎት ፡ ለንስሃ ሞት አልለመንኩ
ገነዘኝ ወንድሜ ፡ ኃጢአቴን እንደለበስኩ ።
ሌት ፡ ይኸንን የግፍ ግፍ ፡ ይኸንን የመዘዘ መዘዝ
ት ካለህ የወንድ ወዝ
ቀል እንዳትተኛ ፡ ያባትክን በቁም መገነዝ ፤
ወትና የርኩሰት ፡ የዘበት አጥቢያ ተደርጋ
ትቀር ተፈንግላ ፡ ያባቶችህ የክብር አልጋ ፤
በቀልክን ስታቅድ ፡ ፍቃድህ ከሕግ አይውጣ
ት ድምፄ ይገዝትህ ፡ እጅህ በናትህ አይቃጣ ፤
ግሥተ ሰማይ ጥብቅ ፡ የኔ ቁራኛ ናት እስዋ
ጾት የገዛ ቃልዋ
ዋ ነው ሲአልዋ ፤

ልሂድ እንግዲህ ጎሕ ሳይቀድ ፡ የሌሊት ትል ዓይኑን ዘጋ
በምልክት ሊያስጠነቅቅ ፡ ጀመበር መንቃትዋን ልትነጋ
ሟችን በብርሃን ልትወጋ . . . .
ልሂድ እመቃብሬ ቤት
ቀኔ ተለውጧል በሌት ፤
እንግዲህ አትርሳኝ ኅምሌት ፡ . . . አስታውሰኝ ፡ አስታውሰኝ ኅምሌት ።
—ይወጣል—

ኅምሌት
እናንተም አትርሱኝ እግዚአ ፡ አትርሱኝ እናንት ሰማዕታት
አትርሺኝ መንግሥተ ሰማያት
ዋስ ሁኚኝ እንድፈጽማት ፤
ያባቴ የመለኮት ቃል
ከሞት አዘቅት ኡኡ ! ብሏል ።
ነፍሴም ባንነሽ አትለቂ
ግዴታሽን ሳታጸድቂ ። . . . .
ግዞተኛው ረቂቅ መንፈስ ፡ መህላዬን ተቀበላት
ከእንግዲህ ወዲያ ሃሳቤን ፡ ያንተ ፈቃድ ብቻ ይምራት
ሕይወቴ ያላማህ መዝገብ ፡ ሕልሜ የቂምህ ማኀደር ናት
ልቢም የበቀልህ ጽላት ። . . . .
ያለኝታ አርማዬ የነበርሽ ፡ ወዮ እማማ ፡ እናት ዓለም
ዛሬስ ካንቺ ወዲያ ከንቱ ፡ የውድቀት ምሳሌ የለም ።
ወዮ አንተ የሥራይ ጠቢብ ፡ ወዮ እንግዲህ እኔና አንተ
የተተበተብክበት ውል ፡ ሤራህ ቁልፉ ተከፈተ ፤
እሾህ ላጣሪው ነው አሉ ፡ ካንተው ተምሬ እንዳልበልጥህ
ለካስ ስትስቅ መንከስህ ነው ፡ ስትመክርም መርዝ መማስህ
ከሰይጣን ወዲያ ሰይጥኜ ፡ በቆፈርከው ነው እምቀብርህ ፤
አባባ አትርሳኝ ብሎኛል ፡ አንተም አትርሳኝ አጎቴ
መቃብርህ ላይ ነው ሞቴ ።

—እነሆራትዮስ ተሯሩጠው ይገባሉ—

ሆራትዮስ
ምነው ልዑል ጉድ አረከን !
አዬ ፡ በደልከን ፡ በደልከን ።
ምን አረግንህና ጠፋህ ? . . .
ኸረ እንኳን በለስ የተፋህ ።

መርቆሬዎስ
ኸረ እንኳን የተፋዎ ጃል !

ኅምሌት
መትፋት አልከኝ ፤ ውጦ መትፋት ? . . . እውነት ነው እኮ ያሰኛል . . . .

ሆራትዮስ
ጉዳህ እንዴ ? ነካህ እንዴ ? ሰውነትህ ደኅና አደለም ?

ኅምሌት
ኧረ ደኅና ነኝ ፤ አታዩም ? አንድ አጥንት አልተሰበረም . . . .

ሆራትዮስ
እኮ ምን አርግ ነው እሚልህ ? . . . በ- በጤና አልተለያየህም ?

ኅምሌት
ገና አልተለያየንም ፤ ገና አልተሰነባበትንም ፤ . . . .
ውስጤ ገብቶ ተዋህዶኛል ። ውጬዋለሁ አይለየኝም ። . . . .
ሆራትዮስ ፤ የሰው ልጅ መትት ፤ ከዕድሜው ጋራ ሲመጣጠን
ለካስ መተቱ በዝቶ ነው ፤ ዕድሜው ባጭር የሚወሰን ።

ሆራትዮስ
ታድያ ይኸ አዲስ ነገር አደል ። የዚህን ምሥጢር አላጣን
ሌህ ሲባል መቸም ከሲኦል ፤ ረቂቅ መንፈስ አላስጠራን ፤ . . . .
ይልቅ ምንድነው መዓቱ ! ጉዱን አሰማን ፤ አሰማን . . . .
ወይስ በዚች ደቂቃ ውስጥ ፤ ላለመተማመን በቃን ?

ኅምሌት
አለመተማመን አልከኝ ? . . .
የሱ ጥም ነው እኔን የያዘኝ . . . .
ግን ደሞ እውነትክን ይሆናል ፤ አዲስ ነገር የለም ያልከኝ . . . .
ስመ እግዚአብሔርን ጥሩና ፤ ሰይፋችሁን ተራምዳችሁ
ማሉና ትሰማላችሁ ። . . . .
መጀመሪያ መሃላችሁ ፤ አንዳች እንዳልተፈጠረ
አንዳች ነገር እንዳላየን ፤ ምንም ጉድ እንዳልነበረ
በኔና በናንተ መሃል ፤ ሊቀር እንደተሠወረ
በወንድ ልጅ በጀግና ስም ፤ ሰይፍ ተራምደን መማማል
ከኣፋችን ላይወጣ ይህ ቃል ፤
ሁለተኛው መሃላችን . . . ይኸ አሁን የምትሰሙት
እንኳንስ በሕይወታችሁ ፤ ስትሞቱም አብሯችሁ ይሙት ፤ . . . .
ወይ አፍኖ ይገድላችኋል ፤ ገና ሰምታችሁ ሳትዘልቁት ፤ . . . .

—ሊናገር ሲቃጣ የጣዕረ መንፈሱ ጩኸት ከምድር ውስጥ ይሰማል—

አለህና ገና አልሄድክም ! ይኸዋ ! አላልኳችሁም ፤
ገና አልተሰነባበትንም ።

ጣዕረ መንፈስ
ይማሉ ፤ ኅምሌት ፤ ይማሉ ።

ኅምሌት
ሰምታችሁት የለ ጉበዝ ፤ ማሉ እኮ ነው እሚለው ቃሉ ።

ጣዕረ መንፈስ
ማሉ ።

ሆራትዮስ
እንምላልን ፤ እንምላለን
ልዑል መሃላውን ስጠን ።

ኅምሌት
የሰይፉን ስለት ንከሱ ፤
አንዳች ብትተነፍሱ
በሞትም ፤ ከሞትም ወዲያ ፤ ይከተላችኋል ክሱ ።

ጣዕረ መንፈስ
ማሉ እንዳትሸጧት ቃሌን ።

ኅምሌት
ካሁን ጀምሮ እስከ መቸም ፤ ለዘለዓለም ዓለም ዓሜን ።

ሆራትዮስ
እግዚኦ ! ምን ቁጣ ነው እሱ ?

ኅምሌት
የሰይፉን ስለት ንከሱ ።
ገና ምኑን አወቅህና ፤ . . . ብቻ አንዳች አትናገሩ
ውሀ ከምንጩ ነውና ፤ የበቀል ውርስም ከዘሩ ።

ጣዕረ መንፈስ
ማሉ እንዳትሸጧት ቃሌን

ኅምሌት
ዓሜን ፤ ለዘለዓለም ዓሜን ። . . . .

ሆራትዮስ
እግዚኦ የሰው ልጅ ዕድር !

ኅምሌት
በቋሚና በሙት መሀል ፤ ያልተደረሰ ምርምር
ሥጋ ለለበሰ ፍጡር ፤ ያልተገለጠ ተአምር
ፍልስፍናችን ያልፈታው ፤ አለ ብዙ ረቂቅ ምሥጢር . . . .
የሰው ልጅ ዕድርም ካልከው
ሃሳብክን ለግልህ ቋጥረው ፤
ቃሉን ብቻ ተቀበለው . . . .
እኔ እንደሁ ከእንግዲህ ወስንኩ ፤ ሳልመራመር ተፈጥሮን
ዕብደት ጤንነት እንዳልሆን ፤ ጤንነት ዕብደት እንዳልሆን ፤
ብቻ ይኸንን አድምጡኝ
አድምጣችሁ ተቀበሉኝ ።
ከእንግዲህ ወዲያ ብቻዬን ፤ ሳነበንብ ብታገኙኝ
ቤተ መንግሥት ፤ አደባባይ ፤ እንዳይሆን ስሆን ብታዩኝ
አታናግሩኝ ፤ አትጠይቁኝ ፤
አትዘኑልኝ ፤ አትሙኝ ፤
ምንም እንዳልተፈጠረ ፤ እንዲያው በደፈናው ተዉኝ ፤
ቢያስፈልጋችሁም እርሱኝ ።
እንዳልነበረ ቁጠሩት ፤ ከናንተ መወዳጀቱን
ብቻዬን እወጣዋለሁ ፤ ለብቻ የሰጠኝ ቁም ስቅሌን ።

ጣዕረ መንፈስ
ይማሉ ፤ ኅምሌት ይማሉ !

ኅምሌት
መሃላውን ተቀበሉ ፤
ተቀበሉት ቃሉን ፤ ቃሌን
ለዘለዓለም ዓለም ዓሜን ።
የሰይፉን ስለት ንከሱ . . . .
እንዳች ብትነፍሱ
በሞትም ፤ ከሞትም ወዲያ ፤ ይከተላችኋል ክሱ ።

—ይወጣሉ—

ገቢር ሁለት

ት ፡ ፩

—ጶሎኔዎስና ምዕመኑ ይገባሉ—

ጶሎኔዎስ
በል ይኸን ማስታወሻና ፤ ይህቺን ገንዘብ ስጥልኝ . . . .
ታድያን ሳታገኘው በፊት ፤ ጠባዩን አጠያይቅልኝ ፤

ምእመኑ
እረ እኔም ይህንን ብዬ ፤ ወስኛለሁ ፤ ቀድሞ አቅጄ ፤

ጶሎኔዎስ
ደግ አቅደሃል ። ጎሽ ልጄ . . . .
እንዲያውም ከሱ አስቀድመህ ፤ ፓሪ የሚኖር የኛን ሰው
የሁሉን ገቢና ወጪ ፤ አኳኋኑንም መርምረው
ጠቅላላ ዝንባሌና ፤ አስተያየቱን ፈትነው ፤
በነሱ ሳቢያም የልጄን ፤ አዲስ ያፈራውን ጠባይ
ከሱ ሳይሆን ፤ አጠያይቀህ ፤ ጥያቄህ ጐልቶ ሳይታይ
ጥብቅም ሳይል ላይ በላይ
ለይተህ ፤ ጠንቅቀህ አጥናው ፤ ሰውን ከሩቅ ነው የሚያውቁት
በወዳጅ ጠላት መስተዋት ፤ ባሕርዩን ተንትነው ሲያዩት
ከሚያቀርቡት በሚርቁት ፤ ከሚያወድሱት በሚያሙት
አማካይ ነው የሚያጠኑት ።
ገብቶህ የለ ምእመኑዬ ?

ምእመኑ
አዎን ገብቶኛል ጌታዬ ።

ጶሎኔዎስ
ታዲያን ከርመህ ስታገኘው ፤ ከሱው ምሥጢር ፤ ከስማሃት
አንድዋን ከጨዋታ አስታምመህ ፤ ዝግ ብለህ አከክ እርጋት ፤ . . . .
በለዘብታ ካልታለለ
አብሺም አጋንንታም ነው ፤ ዘሎ ግሥላ ነኝ ካለ ፤

ክብሩም ደሞ እንዳይዋረድ ፣ ሰው ፊት እንዳይገባ ግምት
እንዲያው በጐልማሶቹ ወግ ፣ ዋዛን ባዘለ ውይይት . . . .

ምእመኑ
ቡተረት ፣ በእንካ ስላንትያ ፣ በሽኩቻ ወግ ማለት ነው ?

ጶሎኒዎስ
አዎን ፣ መጠጥ ፣ ክርክር ፣ ፉከራን ፣ ጉራን ጨምረው ፤

ምእመኑ
ጌታ ፣ ያማ ዘለፋ ነው ።

ጶሎኔዎስ
የለም ፣ ካቀራረቡ ነው ፤
ባደባባይ ወጥቷል ጉድህ
ወዮ ላንተ ምን ይዋጥህ
በለው ማለቴ አይምሰልህ ፤
ግን ስህተቱን ዝግ ብለህ ፣ የመቆጠብንም ጥቅሙን
በብልጭታ የፈጸመው ፣ የቤተ ሰብ ስም ማጉደፉን

ገብቶህ የለ ምኢመኑዬ ?

አጉል ውጤት ማስከተሉን
ሽፈን አርገህ ነው ላይ ላዩን ።

ምእመኑ
ብቻ ጌታዬን አንዲት ቃል . . . .

ጶሎኔዎስ
እንዴት ነው የማውጣጣቸው ፣ ልትለኝ እኮ ይሆናል ፤
ዘመን አመጣሽ ዘዴ አለ . . . ካንዱ የሰማሃትን ጫፍ
ቀመም ፣ ጣፈጥ አድርገህ ፣ ስታጐርሰው ለሌላው አፍ
እሱም ደሞ በበኩሉ ፣ ያመጣዋል አያድርሱን
ዕዳ እንዳለበት ሁሉ ፣ ይከፍል ይመስል ብድሩን
የቀበራትን ይተፋል ፣ ዝርግፍ አድርጐ ምሥጢሩን ፤
ትልቅ ፣ ትንሽ ፣ ዘመድ ፣ ባዕድ ፣ ለመለየትም አይቻል
የወሬ አስተናጋጅ መሆን ፣ ምሥጢር ማፏጨት ወግ ሆኗል
የቋጠራት ፋይዳም ባትሆን ፣ እስዋኑ ወዲያው ሸው ይላል ፤

ምእመኑ
እሺ ጌታዬ ፣ ገብቶኛል ፤

ጶሎኔዎስ
በል መንገድክን ጨርቅ ያርግልህ ፣ አይርፈድብህ ደኅና ዋል ።
—ምእመኑ ይወጣል ። ወፌ-ይላ ትገባለች ።—

ጶሎኔዎስ
ምነው ደኅና ወፌ-ይላ ?

ወፌ-ይላ
እንጃ አባባ ፈርቻለሁ ፣ ደንግጩ ርቆኛል ጥላ ፤

ጶሎኔዎስ
ምን አገኘሽና ልጄ ?

ወፌ-ይላ
እልፍኝ ውስጥ ተቀምጬ ፣ ፈትል ሥራ ይዤ በጄ
ልዑል ኀምሌት ድንገት ገባ ፣ ልብሱ ሁሉ ተዝረክርኮ
የግር ሹራቡ እንኳ ሳይቀር ፣ ቅልጥሙ ላይ ተበሳስኮ
ጭቆም እንዳቃተው ሁላ ፣ እግሩን እያብረከረከ
የበለዘ ቅጠል መስሎ ፣ መንፈሱን እንደታወከ ፣
ዓይኑ በስቃይ ታፍኖ ፣ አንደበቱ እንደታሰረ
ከሲኦል እንደሸሸች ነፍስ ፣ ደርሶ እንደተንደረደረ
ከየት መጣ ብዬ ሳልል ፣ ፊት ለፊቴ ተዘረረ . . . .

ጶሎኒዎስ
ምናልባት በስሜት ጭንቀት ፣ እንደሆን ቀልቡ ተሰልባ ፣

ወፌ-ይላ
ኧረ እኔ እንጃ ፣ ኧረ እኔ እንጃ ፣ . . . ፈርቻለሁ እንጃ አባባ ፤

ጶሎኒዎስ
እኮ ምን ለከፈኝ አለሽ ?

ወፌ-ይላ
. . . እጄን ክርር አርጎ ይዞ ፣ ባክና ፣ ትክ ብሎ እያየኝ
በክንዱ አርቆ ጨብጦኝ ፣ በትእዝብት እየገመተኝ ፤ . . . .
ሳይናገር ፣ ሳይተነፍስ ፣ በሌላ እጁ ፊቱን ጋርዶ
አንገቱን የኋሊት ሰብሮ ፣ ካባው ከትከሻው ወርዶ
አይለቀኝ ፣ አያናግረኝ
ባይኑ ነበልባል ሲገርፈኝ ፤
ነፍሱን በመንጠቆ ይገፍ ፣ ያራቆትኳት አስመሰለኝ . . . .
እንደዚያ ቆይቶ ውሎ
ድንገት ለቆኝ ፈንገጥ ብሎ
ጭንቅላቱ እንደተለየው ፣ አንገቱን ቀልሶ ጥሎ
ታፍኖ እንደተለቀቀ ፣ አንደዜ ብቻ 'ሕቅ' አለ ፤
ነፍሱ ከትከሻው በርራ ፣ ባዶው የቀረ መሰለ ፤
ዓይኑን ወደኔ ቀልሶ ፣ እያደር እየገረጣ
እንደሚራመድ አስከሬን ፣ ቁሙን ተገትቶ ወጣ . . . .

ጶሎኒዎስ
የለም ነይ ጌቶች ጋ እንድረስ ፣ ኋላ ሳያስከትል ቁጣ . . . .
ፍቅር የምትሉት ጣጣ ።
ክልሉን ድሶ ፣ ገንፍሎ ፣ በገዛ እልሁ ታፍኖ
ፍቅር የምትሉት መተት ፣ እስከዚህ ያሳጣል መቅኖ ? . . .
እንዲህ የሚያስደርግ ነገር ፣ አስታውሺ እስቲ ይኸን ሰሞን
ተናግረሽውስ እንደሆን ?

ወፌ-ይላ
የለም ፤ ብቻ አንተ አስቀድመህ ፣ ያዘዝከኝን ነው ያረኩት
ከጻፈልኝ ደብዳቤዎች ፣ አንዱንም ሳላይ መለስኩት
አይድረስብሽ እንዳልከኝ ፣ እንዳይደርስብኝ ነገርኩት ፤ . . . .
ሌላስ የወጣኝም የለ ፣ አልተነፈስኩም አንዲት ቃል

ጶሎኒዎስ
ታድያ ይኸ ቀልብ ይሰልባል ? በኔ ሞት ፣ በይ ቀልብ ይሰልባል ? . . .

ወይ እኮ ይሰልብ ይሆናል ፤ . . . .
እኔን የመሰለኝ ሌላ ፣ ይኸንን መቸ ጠረጠርኩ
ኩቶ ይኸንን የት አስብኩ ?
እንደኔ የጠና ሁሉ ፣ ወጣትን ከስህተት ማገድ
መጠበቅ ብቻ እንዳለብን ፣ ስናወጣና ስናወርድ
ሳንቆጠብ እየፈረድን
የጠቀምናቸው ሲመስለን ፣
በድለን እንገኛለን ፤ . . . .
ሆኖም ጉዳዩን ካወቅነው ፣ ኋላ እንዳይመስል ማላበስ
ይሻላል ጌቶች ጋ ማድረስ ።
መውደድ የምትሉትን ጉድ ፣ በጀ መስሎኝ በመደበቅ
የኋላ ቀን ፣ ባለማወቅ
እንዳላስከትል ሌላ ጠንቅ ።

—ይወጣሉ—

ት ፡ ፪

—ንጉሡ ፣ ንግሥቲቱ ፣ ገድለ ስምዖንና ሮዘንቅሮስ ካጃቢዎች ጋር ይታያሉ—

ንጉሥ
ገድለ ስምዖን ፣ ሮዘንቅሮስ ፣ በሉ እንጂ ወዴት ሸሻችሁ !
ሰነበተ ሳናያችሁ ፤
በግር ፈረስ ስንሻችሁ ፤
እንግዳ እምትሆኑ አይመስልም ፣ ሌህ ላስጠራናችሁ ነገር . . . .
የኀምሌትን ድንገት መቀየር
ልብ ሳትሉትም አይቀር ። . . . .
መቀየር እንጂ ምን ይባላል ፣ ያደረሰበትን ዕድል
የላዩም ሆነ የውስጡ ፣ ድሮ እማውቀውን ሳይመስል
ከርሞ ፣ ሰንብቶ እያገረሸ ፣ ያባት ሐዘን ነው እንዳንል . . . .
እና የለከፈውን ጉድ ፣ ካፉ አምልጦ እንኳ ውሎ አድሮ
ከናንተ ከወዳጆቹ ፣ አይደብቅምና ቀብሮ
ካብሮ አደግ ባለሟሎቹ ፣ ከትምህርት ቤት ጀምሮ . . . .
በርትታችሁ ብታዋጡት ፣ በውይይት አግባብታችሁ
ሰሞኑን በቅርብ ሆናችሁ
እቤተ መንግሥቱ ግቢ ፣ ማረፊያ እልፍኝ ተሰጥቷችሁ . . . .

ንግሥት
እሰይ ፣ ልጇንም ፣ እኛንም ፣ ጀግኖቹ አውጡን ከዚህ እክል . . . .
ከልጅነቱ ጀምሮ ፤ ስማችሁ ካፉ ገሮ አይል
ከናንተ በስተቀር ሌላ ፣ የሚያምነው ያለም አይመስል ፤ . . . .
ታድያን እዚህ ቆይታችሁ ፤ ብታጠኑልን ሕመሙን ፣
ብትረዱት ጓደኛችሁን ፣
እኛ አቅቶን ተስፋ አጥተናል ፤ እናንተ ተስፋ ብትሆኑን
ቤተ መንግሥቱም በፈንታው ፣ ይከፍላል ወሮታችሁን . . . .

ንጉሥ
አዎን ፤ ካስደሰታችሁን ።

ገድለ ስምዖን
ፈቃድዎን እንፈጽማለን ፣ ካዘዘን ግርማዊነትዎ . . . .

ሮዘንቅሮስ
ጃንሆይ ፣ አገልግሎታችን ፣ መቸም ቢሆን ካስፈለገዎ
ከመስጠት አንቆጠብም ፣ ግዴታችን ነው ትእዛዝዎ ።

—እጅ ሲነሱ ንግሥቲቱ ይዛቸው ትወጣለች ። ጶሎኒዎስ ይገባል ። —

ጶሎኒዎስ
ወደ ኖርዌይ የተላኩት ፣ መልእክተኞች ደጅ ቆመዋል ፣
ቸር ወሬ ይዘው መጥተዋል ።

ንጉሥ
መቸም በቸር ጸጋ ዜና ፣ እሚስተካከልህ ጠፍቷል ፤

ጶሎኒዎስ
ነው ጃንሆይ ? . . . ከሆነማ ፣ ተግባሬን እንዲሕይወቴ
ላምላኬና ለንጉሤ ፣ በታማኝነት መስጠቴ
የማይዛባ እምነቴ ነው ፤ . . . እና ፣ አሁንም ያመጣኝ
የጥንት አእምሮዬ ዛሬ ፣ ዕድሜ አድክሞት ባያሳጣኝ
በእርስዎ ያለኝን መታመን ፣ ኋላ ባያስጠረጥረኝ
የኅምሌትን ወፈፍታ ሳቢያ ፣ የገለጠልኝ መሰለኝ ።

ንጉሥ
ያማ ተአምር መግለጥ ነው ፣ ትንቢት ፈታሁልህ በለኝ ፤
እኮ ንገረኝ ፣ ንገረኝ ።

ጶሎኒዎስ
ግርማዊነትዎ ቢፈቅዱ ፣ መልእክተኞቹን በቅድሚያ
ተቀብለው ፣ አሰናብተው ፣ የኀምሌትን ጉዳይ መዝጊያ
ብናደርግ ይሻል ይመስላል ፣ ነገሩ እንዳይሆን የጥድፊያ . . . .

ንጉሥ
ደግ እንግዲያስ ፣ አስገባቸው ።

ጶሎኒዎስ ሲወጣ ንግሥቲቱ ትገባለች

የነገረኝን ሰምተሻል ! . . .
የልጅሽ ወፈፍታ ሰበብ ፣ ተገለጠልኝ ይለኛል ።

ንግሥት
ያው ያባቱን ሃዘንና ፣ የኛን መጋባት ይሆናል ፣
ሌላ ሰበብ ከየት ይፈጥራል ? . . .

ንጉሥ
ቆዩ እኮ አትሽቀዳደሚ
የሚያመጣውን ሳትሰሚ ፤

—ጶሎኒዎስ ፣ ፍኖቴዎስና ቆርኔሌዎስ ይገባሉ —

እንኳን በደኅና መጣችሁ ፤
ታድያስ ፣ ምን መልስ አገኛችሁ ?

ፍኖቴዎስ
ልዑል ኖርዌይ ፣ አስቀድመው ፣ ሰፊ ሰላምታ ልከዋል
ለግርማዊ ፣ ለግርማዊት ፣ ዕድሜ ይስጥልኝ ብለዋል ፤
መጀመሪያ እንደደረስን ፣ የወንድማቸው ልጅ ጉዳይ
ጦር መከተቱ በኛ ሳይሆን ፤ በፖላንድ ገዥዎች ላይ
መሆኑን እንደተረዱት ፣
ጉዳዩንም ችላ በሉት
ብለው ፣ ኋላ በጎን ፣ ምሥጢሩን ቢያስመረምሩት
በግርማዊነትዎ መንግሥት ፣ ሊዘምት እንደሆነ አወቁት ፤
ወዲያው በሕመማቸው ማጤን ፤ ምክንያት እንደቀበጠ
ተረድተው ፣ ተበሳጭና ፣ . . . ዘንግቶ እንደተቀመጠ
እጁን እንዲሰጥ አዘዙት ፤ እሱም አምኖ እጁን ሰጠ ፤
ከሰፊ ተግሣፅ በኋላ ፣ ወዲያው እጅግ ተጸጸተ
ዳግመኛ እጁን በርስዎ መንግሥት ፣ ላያነሳ ተገዘተ ፤
ኖርዌይ በዚህ ተደስተው ፣ የገንዘብ ሽልማት ሰጥተው
ቢሻም በፖላንድ እንዲዘምት ፣ ወታደር መቅጠሪያም ፈቅደው ፣
በተጨማሪም ግርማዊ ፤ መልካም ፈቃድዎን ቢሰጡ
የፎርጠንብሮስ ዘማቾች ፣ ወደ ወረራው ሲወጡ

በምድረ-ዴን ግዛት ላይ ፣ ቢያቋርጡ ይመቻልና
የይለፍ ፈቃድ እንዲያዙ ፣ ለምንዋል በትሕትና ።

ንጉሥ
ደግ ፣ እንግዲህ እናይና ፣ ጉዳዩን መክረን ፣ አጥንተን
መልስ እንልካለን ወስነን ። . . . .
የደከማችሁ ይመስላል ፣ ሌት ተቀን ስትገሠግሡ
ሂዱ ፣ እረፍ በሉና ፣ ለራት ሰዓት ተመለሱ ።
—መልእክተኞች እጅ ነስተው ይወጣሉ—

ጶሎኔዎስ
የድካማቸው ውጤቱ
አይመስልም የሆነ ከንቱ ። . . . .
ግርማዊ ፣ ግርማዊት ፣ መቸም ፣ የነጋሢነት ፍቺው ቃል
የሥራ ግዴታን ትርጉም ፣ . . . ቀን ለምን ቀን እንደሚባል
ሌሊትም ሌት ፣ ጊዜም ጊዜ ፣ የተሰኘበትን ምክንያት
ተመራምሮ ለማጣራት
ያው ቀንን ፣ ሌትን ፣ ጊዜንም ፣ መፍጀት እንጂ የለም ብልሃት ፤ . . . .
ነገር ማራዘም ፣ ማዳከም ፣ ነገር ማሣጠር ፣ ማሳመር
እንደሚባል ሁሉ እኔም ፣ ቶሎ ልቁረጥ ይኸን ነገር ፤
ልዑል ኀምሌት በርግጥ ዐብዷል ፣ አዎን ዐብዷል ያለ ስህተት
ለእውነት ዕብደት ፣ ዕብደት እንጂ ፣ ሌላ ትርጉም አይወጣለት ። . . . .

ንግሥት
ይልቅ አምጣ ፍሬ ነገር ፣
ጥበብህ ለነገ ይደር ።

ጶሎኔዎስ
ጥበብ አይደለም ግርማዊት ፣ ልስጥዎት የመሐላዬን ቃል
ማበዱ ይፋ እውነት ነው ፣ . . . እውነት መሆኑ ያሳዝናል . . . .
ማሳዘኑም ያው እውነት ነው ፣ . . . ለኀምሌት ግን አልቆለታል ፣
ጥበቡስ ምን ይጠቅመዋል ? . . .
ስለዚህ አውጥተን እርሙን
በሉ እንወያይ ምክንያቱን ። . . . .
ምክንያቱን ሳይሆን ሰበቡን
ሰበብ ነውና ኀምሌትን ፣ ለክፉ የሰለበው ቀልቡን ። . . . .
እንግዲህ እግዚር ያሳያችሁ ፣ . . . እኔም አንዲት ልጅ አለቺኝ
በተግባርዋ ታዛዥነት ፣ ይኸን ደብዳቤ የሰጠቺኝ . . . .
እና ሳንብበው ፣ አድምጡኝ ፣
አድምጡኝና ፍረዱኝ ።

—ያነባል—
‘ይድረስ ለንግሥቲ ጽዮን ፣ ለቁንጅና ድንበር ፣ እናት
ለተዋብሽው ወፌ-ይላ ፣ ለነፍሴ ማኅደረ ጽላት ፤’
የተዋብሽው ? . . . የምን ውብት ? . . . ይኸ ቅሌት ነው በርግጡ .
ኧረ ገና ምኑ ቅጡ ! . . .

—ያነባል—
‘ ደም ግባትሽ እንደ ብርሃን ፣ ሲያንጸባርቅ ውጋጋኑን . . . .

ንግሥት
ኀምሌት ይኸነን ጻፈላት ፣ ልትሉኝ ነው እውነት አሁን ?

ጶሎኔዎስ
እባክዎን ንግሥት ፣ ይለመኑኝ ፣
ታማኝነቴን ለማመን ፣ አስቀድመው ያስጨርሱኝ ።

—ያነባል—
‘የከዋክብት እቶንነት ፣ እውነት እንዳልሆን መርምሪ
የጀምበርን መንጋት ፣ መምሸት ፣ ለመጠራጠር ድፈሪ
እውነት ውሸት እንዳይደለች ፣ ነቅተሽ ጠይቂያት አትፍሪ
ብቻ ፍቅርን ፣ አትጠርጥሪ ። . . . .
እዚያች ላይ ነው የኔ ሕመም ፣ ሌላው አይጐዳም ቢያቆስልም
አየሽ ፣ አንቺ ወፌ-ይላ ፣ ፍቅር አትጠረጠርም ፤
ከኀምሌት ።’
ከቀረው ሐተታ ሌላ ፣ በቃልዋ ከነገረቺኝ
ይኸንም በታዛዥነት ፣ ልጄ አምጥታ ሰጠቺኝ ።

ንጉሥ
እኮ ስለፍቅሩስ ጉዳይ ፣ እንዴት ነው የስዋስ ሁኔቱ ?

ጶሎኔዎስ
. . . ግርማዊነትዎ ስለኔ ፣ ምን ግምት አለዎ ፣ በሞቴ ?

ንጉሥ
ክብርህን የምትጠብቅ ፣ ታማኝ መሆንክን አልስትም ፣

ጶሎኔዎስ
ይኸንኑ እሚያረጋግጥ ፣ ማስረጃ ልስጥዎ ፣ አሁንም ። . . . .
የኒህ የሁለቱን ፍቅር ፣ ገና ሥር እንደነከሰ
እንደዚህ ሳያቆጠቁጥ ፣ እረሙን እንደለበሰ
ልጄ እንኳ ሳትነግረኝ በፊት ፣ ነገሩ ሸቶኝ ዝም ብል
እንዳልሰማሁ ፣ እንዳላየሁ ፣ የምሥጢራቸውን ብቅል

ባጽናናት በከንፈር ንክሻ
በርቺ ብላት ባይኔ ጥቅሻ ፤
ችላ ብዬ ባስተውለው ፡ ሲያብብ ባየው እያደረ
ግርማዊትና ግርማዊ ፡ ኋላ ምን ትሉኝ ነበረ ? . . .
የለም ገና ሽው ሲለኝ
ሕሊናዬን ቀንቀንኝ ፤
ታማኝነቴ ንቃ አለኝ ፤
ልጁ ፡ ልዑል ኀምሌት ላንቺ ፡ ኮከብሽ አይደለም አልኳት ፤
ደረጃዋን አሳስብኳት ፤
ዳግመኛ ዓይኑን እንዳታይ ፡ ከቤት እንዳትወጣ አዘዝኳት ።
ደብዳቤና መልክተኛ
እንዳትቀበል ዳግመኛ
አስጠንቅቄ ዘጋሁባት ፤
ልጄም ምክሬን ተቀበለች ፡ ትእዛዜንም ፡ እንደአባት ፤ . . . .
ስታስወግደው አዘነ ፡ ሐዘን ብስጭት ፈጠረ ፤
ከብስጭት ፡ እልህ ፡ ንዴት ፡ ከዚያም ወፈፍታ ፡ እያደረ
የቀልብ መስለብና ፡ የቁም ቅዠት እየባሰ . . . .
እየጫረ እየባሰ
ይኸዋ ፡ እንዲህ ከሚያንጫጫን ፡ ከዕብደት ፍጻሜ ደረሰ ።

ንጉሥ
. . . ሰበቡ ይኸ ይመስልሻል ?

ንግሥት
. . . ይመስላል ፡ ሊሆን ይችላል ።

ጶሎኔዎስ
አዲስ ነገር እኮ አይደለም ፡ እልፎ እልፎ ይፈጠራል ።
ፈልፍዬ ደርሼበት ነው ፤ ሥሩን ስይዝ ያዋየሁዎት
ሌላ ምንም ሳብያ የለው ፡ ጃንሆይ በኔ ይሁንብዎት ።

ንጉሥ
እንጃ እስቲ እናብላላዋለን ፡ ይህ ብቻ ነው ብለን ሳንውጥ . . . .

ጶሎኔዎስ
ከዚህ ሌላ ሰበብ ቢገኝ ፤ ይኸው እኔ አንገቴን ልስጥ . . . .
ያይን ማስረጃም ቢያስፈልግ ፡ ለሰበቡ ግልጥ ፍሬ
ከቀበረበት እንደበት ፤ አዋጣዋለሁ ቆፍሬ ።

ንጉሥ
እኮ እንዴት አርገህ ? ንገረን ።

ጶሎኔዎስ
ኀምሌት በእልፍኝ አዛኸር መግቢያ ፡ በቀን አራት ሰዓት ያህል
መመላለሱን ያውቃሉ ፡ ሲወጣ ሲወርድ እንደሚውል ፤

ንግሥት
አዎን ፡ እየዋለሁ ሁል ቀን ።

ጶሎኔዎስ
በዚህ ሰዓት እኛ አድፍጠን
ልጄን እንልክለታለን ፤
ያኔ የሚላትን ሰምተን
ከአንደበቱ የሚያዘንበው ፡ ባይሆን የፍቅር ሰመመን
ኋላም ያበቃው ለማበድ
ባለሟልነቴ ቀርቶ ፡ ከብት እረኝነት ልሰደድ ።

ንጉሥ
ይሞከር ፡ ምሥጢሩ በዚህ ፡ ምናልባት ከተገለጠ

ንግሥት
እንዲያውም ያውና መጣ ፡ መጽሐፍ እያገላበጠ ፤

ጶሎኔዎስ
ፍቀዱልኝ ፤ ፍቀዱልኝ ፤
እኔ ላናግረው ፡ ውጡልኝ ፤
ለብቻዬ ልቀቁልኝ ።

—ንጉሡና ንግሥቲቱ ሲወጡ ኀምሌት ይገባል—

ጤና ይስጥልኝ ልዑል ኀምሌት . . . ስንብቷል ከተገናኘን . . . .

ኀምሌት
ደኅና ፡ ይመስገን ፡ ይመስገን ።

ጶሎኔዎስ
ምነው ልዑል ፡ . . . አታውቀኝም ?

ኀምሌት
እንዴት . . . እንዴት አላውቅህም ?
ዓሣ ዓጥማጁ አደለህም ?

ጶሎኔዎስ
ተሳስተሃል ፡ . . . ተሳስተሃል ፤
እኔን ከዓሣ አጥማጅ አትለይም ?

ኀምሌት
እስከዚህም ድረስ እኮ ፣ አይመስለኝም አሣፋሪ
ታማኝ ቀጥተኛ ሰው ነው ፣ ዓሣ አጥማጅ ዓሣ ጕርጓሪ ።

ጶሎኔዎስ
ልዑል ፣ ቀጥተኛ አልከኝ ?

ኀምሌት
አዎን ቀጥተኛ ታማኝ ፣ . . . በሙቶ ሺህ አንድ አይገኝ ፤

ጶሎኔዎስ
ጌታዬ እውነት ነገርከኝ ።

ኀምሌት
ፀሐይ ፣ ከንፈረ ብርሃንዋ ፣ ስትስም በእንፋሎቷ ኃይል
እሞተ ውሻ ጥንብ ውስጥ ፣ ትላ ትል ብታስፈለፍል ፣ . . . .
ሴት ልጅ ወልደሃል አንተ ሰው ?

ጶሎኔዎስ
አዎን አድርሻለሁ ፣ ምነው ?

ኀምሌት
ፀሐይ እንዳትወጋት ጠብቅ ፣ ከስዋ የምትፀነሰው ትፍስሕት
ላይሆን እንደልጅህ ግምት
ደብቃት ወዳጄ እንዳትስት ።

ጶሎኔዎስ
አልገባኝም አሁን ያልከው ፤–ልጅ ሆኜ በፍቅር ነገር
እኔም ቀባጥሬ ነበር ፤—
ምንድነው እሱ እምታነበው ?

ኀምሌት
ቃላት ፣ ቃላት ፣ ቃላትን ነው ።

ጶሎኔዎስ
ታድያሳ ምን ነገር ይዝዋል ?

ኀምሌት
ነገር ? . . . በነማን መሐከል ?

ጶሎኔዎስ
. . . እምታነበውን ነው ያልኩት ፤ . . . ምን ምን ፍሬ ነገር ይዝዋል ?

ኀምሌት
ድፍረት ብቻ ፣ ድፍረት አገዟል ።
የሸመገለ ሰው ሁሉ ፣ ሪዙ ይገረጣል ይላል
ገጹም ይኮሰትርና ፣ ዓይኑ ጥሬ ፍም ይመስላል
ወይ እንደቁልቋል ይዘንባል
ሃሳቡ ላሽቆ እየከዳው ፣ ወሰድ መለስ እያለ
ልሣኑም ወዙ ተመጥጦ ፣ ሲናገር ‘ሲጥ’ ይላል አለ ፤ . . . .
ታድያን ወዳጄ ፣ አሁንም
ምንም እኔም በትችቱ ፣ ሙሉ በሙሉ እንኳ ባምንም
የዘረዘረው ሀተታ ፣ ቀጥተኛ ነው ቢባልም
ድፍረቱን አልቀበልም ፤ . . . .
ምክንያቱም ያንተ የወዳጇም ፣ ዕድሜህ ያብባል ከኔ እኩል
ዘመንህን እንደ ግርሻ ፣ የኋሊት መጐተት ብትችል ።

ጶሎኔዎስ
—ቕረ ነገሩስ ቅጥ አለው ፣ አልዘላበደም ቢንጣጣ ፣
ቅጥ ያለው ዕብደት ከየት መጣ ?—
ከሱ ከነፋስ ሽውታ ፣ ብርድ ያማታል ፣ ወዲህ ውጣ ፤

ኀምሌት
ከነፋስ ተወጥቶ ወዴት ?
አልተዘጋጀሁ ለምድር ቤት ።

ጶሎኔዎስ
ያልወጣኝን ? በየት በየት . . . .
—በልጇ ካልተጠመደ ፣ አልተፈታም የሱስ ወጥመድ ፣—
ቀጠሮ ብጤ ነበረኝ
ልዑል ፣ ስንብትክን ስጠኝ ።

ኀምሌት
እኔ እምሰጥህም የለኝ ፣ . . . ልሰጥህ ግን የምፈቅደው
እኔም ከቶ እማልፈልገው
ወዳጄ ፣ ሕይወቴን ብቻ ነው ፤
አዎን ሕይወቴን ብቻ ነው ።

ጶሎኔዎስ
በል ደኅና ዋል ልዑል ኀምሌት ፤

—ዞር ይላል—

ኀምሌት
—. . . ምን የዋህ ! መንቻካ ባልቴት ።—

—ሮዘንቅሮስና ገድለ ስምዖን ይገባሉ—

ጶሎኒዎስ
ልዑልን ነው እምትፈልጉት ?
ያውላችሁ ፣ ሂዱ አጫውቱት ።

—ይወጣል—

ሮዘንቅሮስ
እንኳን እግዜር ለዚህ ያበቃህ ፤

ገድለ ስምዖን
እረ እንኳን ያቆየህ ፣ አዎን ፤

ኀምሌት
ሮዘንቅሮስ ! ገድለ ስምዖን ! . . .
ጉበዝ ምን እግር ጣላችሁ ?
ከየት መጣችሁ ? ደኅና ናችሁ ?

ሮዘንቅሮስ
አለን ፤
እየተንከላወስን ፤

ገድለ ስምዖን
አዎን ፣ ይመስገነው አለን ፣ ደኅና ነን ምንም አንልም
ዕድል እንደባርኔጣዋ ፣ እናቷ ላይ ባትጭነንም ፤

ኀምሌት
ጥላስ አልረገጠችህም ?

ገድለ ስምዖን
እዚያ ታችስ አልወረድንም ፤

ኀምሌት
ሽንጧ መሐል ፣ ወገቧ ጋ ፣ ከደረስክ እሱ ነው ግቧ ፣
ታቅፋሃለች ማለት ነው ፣ አስጠግታ ወደ ልቧ ።

ሮዘንቅሮስ
አዎን ፣ አላራቀችንም ፤

ኀምሌት
የቆሎ ጓደኞችዋ ነን ፣ ምሥጢረኞች ነን አትልም ፤ . . . .

ሆነም ፣ ዳሩ ምን ይረባል ፣ ወናፍነትዋን አትተውም ፤ . . . .
በሉ ጉበዝ ፣ ወሬ አምጡ እንጂ ፣ ምን አዲስ ነገር ይወራል ?

ሮዘንቅሮስ
ዓለም ፣ የእውነት ደብር ሆነች ፣ የሚሉ ወሬ ይሰማል ።

ኀምሌት
ምፅዓት ደረሰ በለኛ ! . . . ወይ ወሬው አሉ ቧልታ ይሆናል ።
ቆይ በዝርዝር እንወያይ . . . ለዕድል ቅርብ ነን ካላችሁ
ወደዚህ ወደ ወህኒ ቤት ፣ በምን በደል ላከቻችሁ ?

ገድለ ስምዖን
የምን ወህኒ ቤት አመጣህ ? የለም ልዑል አትሳሳት ፤

ኀምሌት
ተወው ፣ ለወሬው እንግዳ ነህ ፤ . . . . ምድረ-ዴን እኮ ወህኒ ቤት ናት ።

ገድለ ስምዖን
ይኸን ካልክማ መላ ዓለም ፣ ወህኒ ቤት ነው ቤህ መሠረት ፤

ኀምሌት
ያለቀለት ፣ የወጣለት
አንዳች እንከን የሌለበት ፤
ግዞት ፣ ሽረት ፣ እሥር ፣ ስደት ፣ ዱላ ፣ ግርፊያ ፣ ስቃይ ፣ ግዳይ ፣
ምድረ-ዴን ግን ምንጩ ናት ፣ ለዚህ ሁሉ አደባባይ ።

ሮዘንቅሮስ
ልዑል ፣ በዚህ አንስማማም . . . .

ኀምሌት
ደንታ የላችሁምና ፣ ለናንተ እንደኔ አይሰማም ፤ . . . .
ያማ ፣ ክፉም በጎም የለ ፣ ልቦናችን ካልፀነሰው
ሃሳባችን ካልፈጠረው ። . . . .
ምድረ-ዴን ለኔ ወህኒ ነው ።

ሮዘንቅሮስ
ምናልባት ዕቡይ ዓላማህ ፣ የማደግ መንፈስ አንቅቶህ
ዴን ቢያንስህ ፣ ወህኒ መስሎህ
ጠልተኸው ይሆናል ፣ ጠቦህ ።

ኀምሌት
እንግዲያውስ ረስተኸኛል ፤ . . . የሽምብራ ሽፋን ታህል
መከናንቢያ ሥር ኖሬ ፣ ጠበበኝ ጨነቀኝ ሳልል ፣

ከዓለመ-ዓለማት ንጉሥ ፣ ከምድርና ከጠፈር
ከከዋክብት ባለቤት ፣ ይበልጥ ፣ ደስ ባለኝ ነበር ፤
ምድረ-ዴንን የጠላኋት ፣ ወህኒ የሆነብኝ ቤቴ
ጠባኝ ሳይሆን ፈርቻት ነው . . . ክፉ ሕልም በማየቴ ።

ሮዘንቅርስ
ያው የታብዮ መንፈስ ነው ፣ በእንቅልፍ እየተጠለለ
እያደር ዘር እሚዘራው ፣ የሕልም ጥላ እየመሰለ . . . .

ጎምሌት
ሕልም ራሱስ ጥላ አደለ ?

ሮዘንቅሮስ
ያውም ከንቱ ከፊፍ ነገር ፣ ከአየር ክብደት ያላየለ
ትልቅ ከመምሰል ታብዮ ፣ ያነስ ምን ቅሌት አለ ?
የጥላ ሁሉ ጥላ ነው ፣ ከቅሌትም የቀለለ ።

ጎምሌት
ለእግዚአብሔር ምን ይሳነዋል ? ለጥላም ጥላ ያበቅላል
ለልክስክስም ልክስክስ ፣ ለለማኝም ለማኝ ፈጥሯል ። . . . .
በሉ ችሎት መሄዴ ነው ፣ ከሰው ጋር ቀጠሮ አለኝ ፤

ገድለ ስምዖን
. . . እዚሁ እንጠብቅሃለን ።

ጎምሌት
አትጠብቁኝ እባካችሁ ! . . .
ካሽከሮቼ እኮ አልቆጥራችሁ
እናንተ ወዳጆቼ ናችሁ ። . . . .
ይመስገን የሰማይ አባት
የሚጠብቀኝ ሰው ብዛት
በጓደኝነት ጥላ ሥር ፣ በወዳጅነት መስተዋት . . . .
የመጣችሁበት ጉዳይ
ምንድነው እኮ ሳንወያይ . . . .

ሮዘንቅሮስ
ልዑል ጌታዬን ልንጠይቅ ፣ በሰላም መሆንክን ልናይ ፤

ጎምሌት
አዬ የኔ ነገር ፣ ባለኩ
እግዜር ይስጥልኝ ማለትን ፣ እንኳን ነፍጌያችሁ ገዝም አልኩ ፤ . . . .

አልተላከባችሁማ ? በፍቃዳችሁ ነው ያልከኝ ?
ነፃ ጉብኝት ነውና ? ልትጠይቁኝ ? በል ንገረኝ ?

ገድለ ስምዖን
እምንነግርህ ምኑን ነው ? እምትፈልገው ለማወቅ ?

ጎምሌት
ምን መቸም ያሻህን ነዋ ! . . . ፍሬ ነገሩን ሳትለቅ ! . . .
ፈቅዳችሁ መምጣታችሁን ፣ በግል እኔን ለመጠየቅ ። . . . .
ምነው ግንባርክን አላበህ ? አይዞህ ኮስተር አርገህ እየኝ
ተልኮብህ መምጣትህን ፣ እያፈርክ ፣ አታስጠርጥረኝ !

ሮዘንቅሮስ
ለምን ጉዳይ ጠሩን ብለህ ፣ ነው እስከዚህ ያስጠረጠረህ ?

ጎምሌት
የሱን መልስ አንተ ታውቃለህ ። . . . . 'ሕፃን በነበርኩ ጊዜ እንደ ሕፃን እጫወት ነበርኩ ፤ ' ማን ነበረ እንዲህ ያለው ? . . .
ምን ይረባል ! 'ሁሉ ያልፋል ፣ ሁሉ ያልቃል ፤' ይኸንንስ ማነው ያለው ? ምን ያረጋል ! ምን ይረባል ! . . . ስሙኝ ምሥጢር ላጫውታችሁ ፤ ምሥጢሬን አሳልፋችሁ ፣ ለንጉሡም ለንግሥቲቱም ፣ መዘርገፍም ካለባችሁ ፣ ዘክዝኩት ይሁን ግድ የለም ፣ በኔ ሳቢያ እንዳይነክሷችሁ ፤ . . . . መታሰቢያ በረከት ነው ፣ በነጻ የምሰጣችሁ ፤ . . . 'ሕፃን በነበርኩ ጊዜ ፤ እንደ ሕፃን እጫወት ነበርኩ ፤' ማን ነበረ እንዲህ ያለው ? . . . ሰማችሁኝ ወዳጆቼ ፣ ከቀን በኋላ የመጣ ፣ ስም የሌለው አዲስ ሕመም ፣ አስተያየቴን ዘርፎኛል ፤ ባሕሪዬን ባሕር ከቶታል ፤ ፍቃዴ እንኳ ተሳክሮብኝ ፣ ይቺ ፍሬያማ እናት ምድር ፣ ይቺ ማኅፀነ ዝጉርጉር ፣ መካን ምድረ በዳ ሆና ፣ ይህ የሕይወት እስትንፋስ ዓየር ፣ ይህ የመብራት ማሾ ጥበብ ፣ የዚች ያዳራሽ ሠገነት ፣ የጣራው ጌጣ ጌጥ ንድፍ ፣ አንዳች ትርጉም አይሰጡኝም ፣ በእንፋሎት ውስጥ የሚማስን ፣ ሠራዊት ነው የሚመስለኝ ፤ . . . ሰው ፣ የትንግርት እጀ ሥራ ፣ የአስተያየቱ ተአምር ፣ ተሰጥዎው ወሰን የሌለው ፣ ቁመናውና ሁናቴው ፣ የሚደነቅ ትርጉም ያለው ፣ ግብሩ የአማልክት የሚመስል ፣ ጥልቀቱ ለእግዜር የሚቀርብ ፣ የዓለም ውበት መጨረሻ ፣ የፍጡራን ሁሉ በላይ ፤ ግና ለኔ ወዳጆቼ ፣ ብኩን የዐመድ ረመጥ ነው ፤ . . . የሰው ዘር ጣዕም አልቆልኛል ፤ አንዳችም ትርጉም አይሰጠኝ ፤ . . . ባጉል ፈገግታህ ነገሬን ፣ እንደናቅህ እንኳ ባውቅም ፣ ለኔ አልቆልኛል የሰው ጣዕም ።

ሮዘንቅሮስ
ኧረ ምን ቆርጦኝ ጌታዬ ፣ ከቶ የንቀት አደለም

ኀምሌት
ለሰው ጣዕም የለኝም ስልህ
ምነው ታድያን መገልፈጥህ ?

ሮዘንቅሮስ
ዛሬ የጋበዝካቸውን ፣ ተዋንያን እመንገድ ላይ ፣ ወዲህ ሲጓዙ አይተናቸው፤ ለሰው ጣዕም የለኝም ስትል ፣ ለምን እንደጋበዝካቸው ፣ ማወቁ ስላቃተኝ ነው ፤ ምክንያቱም የተዋንያን ፣ የሞያቸው ፍሬ ነገር ፣ የሰውን ዘር ጣዕም ጥልቀት ፣ ማድነቅ ፣ ማነጻጸር ፣ መንቀፍ ፣ ሕይወትንም ማንጸባረቅ ፣ ነው ፣ ስለሚባል ገርሞኝ ነው ፤ . . . .

ኀምሌት
መጥተዋላ ! ጥሩ ወሬ ! . . .
ሳቅህ መስሎኝ በነገሬ . . . እንደ ንጉሥ ተመስሎ ፣ የሚጫወተው ነው ድንቁ ፤ እጅ መንሻ አዘጋጃለሁ ፣ ለግርማዊነቱ ብቁ ። መጥተዋላ ! ጥሩ ወሬ ! . . . ሤረኛው ባለሟል ደሞ ፣ ያመዕ ልብሱን ያጠልቅና ፣ . . . አፍቃሪው ጉልማሳ ይልቅ ፣ ብቻ አሁን ለኔ ሲጫወት ፣ ‘ ውዳሴ ላንቺ ’ እንዳይል ! ያ ደሞ የቀልዱን ክፍል ፣ የሚጫወተው ልጅ እግር ፣ መጨረሻውን ያሳምር ፣ . . . ድንክየው ይምጣብኝ ይልቅ ፣ ብቅ ሲል ጦሽ እሚሉትን ፣ እነሱ እነሱን ያሳስቅ ! . . . . ቆንጆይቱ ወይዘሪት ግን ፣ ትናገር ያፈቀዳትን ፣ አለዚያ ውርድ ንባቧ ፣ ተቀርቅሮ ይቀራል ልቧ ፤ . . . ቶሎ ይደርሱ ይሆን ሰዎች !

ገድለ ስምዖን
የት ይቀራሉ ብለህ ነው ? የከተማው አዝማሪዎች !

ኀምሌት
ያንተም ሞያ ይሻል ብለህ ፣ ይሆናል እኮ ከነሱ ?

ሮዘንቅሮስ
እንዲያውም ይኸው ደረሱ ፤

ኀምሌት
እንግዲያስ ትቻችሁ ልሂድ ፣ በሉ ከቀናችሁ በርቱ ፣ እኔም እንግዶች አሉብኝ ፣ ታዝዘው የመጡብኝ ሳይሆን ፣ ጋብዣቸው የመጡልኝ ፤ . . . ግን ንጉሡም ፣ ንግሥቲቱም ፣ ሞኝነታቸው አይሰማ ፤

ገድለ ስምዖን
ማን እንዲህ አለኝ ልትል ነው ? ሞኝ ሆኑ ብሎ ማን አማ !

ኀምሌት
ከዕብድም ዓይነት አለው ፣ ያማ . . . .
ዕብድ ሁሉ ዝፍጥ አደለማ ።
—ጶሎኔዎስ በሩቅ ይታያል—
እዩልኝ ያን አሮጌ ልጅ ።

ሮዘንቅሮስ
መታደል ነበር እሱማ ፤ መንሰልጀጅ ዳግመኛ ሕጻን ፣ መሆን ነው ሲሉም አልሰማህ ?

ኀምሌት
እውነት እኮ ይመሳሰላል ፣ ቀራብ ነው በብዙ ነገር . . . .
በቅዘን መበስበስ ቀርቶ ፣ በሃሳብ መበስበስ በስተቀር ፤ . . . .
ለወሬ ምክንያት አገኘ ፣
መጣ እንግዲህ ሊሥትረኝ
—ጶሎኔዎስ ይገባል—

ጶሎኔዎስ
ጌታዬ እምነግርህ አለኝ ፤

ኀምሌት
‘ ጌታዬ እምነግርህ አለኝ ! ’ . . . ሮዜዎስ የሮም ተዋናይ . . . .

ጶሎኔዎስ
አዝማሪዎቹ መጥተዋል ።

ኀምሌት
ጥፍ - ጥፍ - ጥፍ - ጥፍ . . . .

ጶሎኔዎስ
ኧረ እውነቴን ነው ልዑል ፤ ለአሳዛኝ ሆነ ለአስቂኝ ትርኢት ፣ ለታሪካዊ ፣ ለሕብረ ሰብአዊ ፣ ለሃይማኖታዊ ፣ ለአሳዛኝ ታሪካዊ ፣ ለአሳዛኝና-አስቂኝ ምስቅልቅል-በታሪክ-አቀፍ-ሃይማኖታዊ-ትርኢት ፣ በክራር ፣ በመሰንቆ ፣ በዋሽንት ፣ በእምቢልታ ፣ በዘፈን ፣ በሆያ ሆዬ ፣ ማን እህሎዋቸው ! ሲኔካም እንደነሱ አላሳዘነ ፣ ጵላጥዮስም እንደነሱ አላሳቀ ።
የሞያን ጸጋ የተካኑ ናቸው ።

ኀምሌት
ዮፍታሔስ የእሥራኤል አፈ ንጉሥ ፣ ምን ጸጋ እንደነበረው ታውቃለህ ?

ጶሎኔዎስ
ምን ጸጋ ነበረው ጌታዬ ?

ጎምሌት
ከበቂ በላይ የሚወዳት አንዲት ሴት ልጅ ብቻ ነበረችው ።

ጰሎኔዎስ
አሁንም እዚያው ?

ጎምሌት
ተሳሳትኩ እንዴ አፈ ንጉሥ ዮፍታሔ ?

ጰሎኔዎስ
ዮፍታሔ ካልከኝ ልዑል ፣ እኔም ከመጠን በላይ የምወዳት አንዲት ሴት ልጅ አለቺኝ ።

ጎምሌት
ኤጭ ! የነገሩ አመጣጥ እንዲህ አደለም ።

ጰሎኔዎስ
ታድያን እንዴት ነው አመጣጡ ልዑል ?

ጎምሌት
ሲመጣ ታገኘዋለህ ።

—ተዋንያኑ ይገባሉ—

ጰሎኔዎስ
እንዲያውም ያው እንዱ መጣ ።

ጎምሌት
የመጣው ነገር አደለም ፤ ምነው ሞያ ነው ብለኸኝ ። . . . .
ጉበዛዝ እንኳን መጣችሁ ፣ እንኳን መጣችሁ ጌቶች ፤ . . . አለህ እንዴ አንተ መሆኑን ? ምን በደልኩህና ሸሸኸኝ ! . . . . ምነው ገጽህን ጢም ዋጠው ? መርዶ አለ እንዴ ምድረ-ዴን ውስጥ ? . . . አንቺም ሰላም እመቤት ፣ ብቻ አደራ ያ ድምፅሽ ፣ ዙሪያ ጥምጥሙን ሲዋትት ፣ እንደ ንከር ወርቅ እንዳይነከት ፤ . . . ብቻ እንኳን መጣችሁልኝ ፤ . . . ያን የጭንቀት ንግግርክን ፣ ግለኛ መነባንብክን ፣ እስቲ አንደዜ ውረድልኝ ፤

መሪ ተዋናይ
የትኛውን ይሆን ልዑል ?

ጎምሌት
ምነው ያኔ ወጥተህልኝ ፤ ትርኢቱ እንኳ አልታየም ። አንደዜ ታየ መሰለኝ ? . . . አዳሚን አላስደሰተም ፤ ለአህያ ማር አይጥመውም ፤ . . . . ግን ድንቅ ነበረች ታድያን ፣ ትዕይንቱን አመንዥኩው ፣ ሆያ ሆዬም ሳያደርጉት ፣ የምሥጢሩን መንፈስ ብቻ ፣ ለይተው እያበሰሩ ፣ እንደሷ ከቶም

አልሠሩ ፤ . . . አንድ ወዳጄ እንኳ ምን አለ ? . . . አዎን ፣ ጣዕሙ እስኪጉመዠዥ ፣ ቅመም አላበዙበትም ፤ ደራሲውም ለመራቀቅ ፣ ከፍሬ ሃሳቡ ሸሽቷል ፣ የሚያሰኝ ቃል አልነበረም ፣ . . . ነበረ መሰለኝ ያለው ። በተለይ አንድ እማልረሳት . . . ኢናዮስ ለዲዮዶስ ፣ ስለፒሪያም መታረድ ፣ በምታዋይበት ምንባብ . . . እንዴት ነበር የጀመርኩው ? ቆየኝ ቆየኝ . . . አዎን . . . 'ደልጋ አንበሳ መሰል ፖይሩስ ፣ አይበገሬው ሻካራ' . . . የለም ቆየኝ-ቆየኝ-ቆየኝ . . . .

. . . ትርኢቱ እንኳ አልታየም ። አንደዜ ታየ መሰለኝ ?

'አይበገሬው ሻካራ ፣ እንደ ቂሙ ጥቁረት አንጻር
ድፍን ጥቁር ጥሩር ለብሶ ፣ መስሎ የመልአከ ሌት ጣር
ፖይሩስ ልበ መራራው ፣ ቀልሞት የገጹን ገላ
አድፍጦ እንደ ዳልጋ አንበሳ ፣ በእንጨት ፈረስ ሠረገላ
ጥሩሩ ልቡና ልብሱ
ፊቱም ጨልሞ እንደነፍሱ
ቂም አርግዞ በቀል ሲያምጥ ፣ ሲገላገል ጣር ከማለም
አእምሮው ላይ ከዘመተው ፣ ካባት ከናት ከወገን ደም ፣
መልክና ትዝታቸውን ፣ በልቦናው እያብላላ
በጥርሱ ሞት ነክሶ ሲበር ፣ ተመርቶ በበቀል ጥላ

በወገኖቹ የደም ድምፅ ፣ በታፈኑበት የግፍ ግፍ
ዓይኑ እንደ እባብ መርዝ አብቅሎ ፣ ዘርግቶ የጣዕረ ሞት ክንፍ
የደምን በደም መጠታብ ፣ ፒሪያም እናቱ ላይ ሲጽፍ
መርዙን ነቅሎ እንዲያገኝ እንቅልፍ’ . . . .

ጰሎኔዎስ
ሠናይ ፣ ሠናይ ፣ ይበል ፣ ይበል ፣ . . . እንዲህ አርጕም የለ ልዑል
ቃሉም ፣ ድምፁም ፣ አሰካኩም ፣ ሲስማማ እንደ ጨዋ ልጅ ውል ፤

መሪ ተዋናይ
. . . ‘ መርዙን ነቅሎ እንዲያገኝ እንቅልፍ . . . .
አተኩሮ እንዳደፈጠ ፣ የጦር አምላክ ምስሉን ሲልፍ ፣
እየው ፒሪያም ግሪኮችን ፣ ወገኖቹን ሲጨፈጭፍ ፤
እንቲካ ሳንጃው ለክንዱ ፣ እንዳሻ አልታዘዝ ብሎት
እተነከረበት ደም ውስጥ ፣ እቦዝኖ አዝለፍልፎት ፣
ምንም ፒሪያም ቢሸመግል ፣ እቻ አትመርጥምና በቀል
አሽቆልቁሎ አጥለቀለቀው ፣ እንደ ድንገተኛ ደለል
አጣቅሶም እንደደረሰ ፣ ሳንጃውን እንዳንጣለለ
ምድሩ በሞገድ ተናጋ ፣ ክንዱ በነጐድጓድ ዛለ
ፒሪያም መብረቁ አስደንግጦት ፣ ሳይቀጥፈው ተፈነገለ ፤
የፒሪያም ጋሻ ጃግሬም ፣ ቀትረ ገታራው ኢላያም
አሾልቆ ፣ ተጐትቶ ፣ እንደ ወረርሺኝ አሲዳም
ፓይሩስ ከቶ ሳያየው
ቀኝ ጆሮውን በጠሰው ፤
ፓይሩስ በፒሪያም እናት ላይ ፣ የቃጣበት የቂም መብረቅ
ሳይወርድበት ዘንጠፍ አለ ፣ በሕመም ትንፋሹን ቢነጠቅ ፣ . . . .
ሰቀቀን ገርገብ እንደሚል ፣ በሁለት ነጐድጓድ ማህል
ነፋስ ሽውታው ተሰልቦ ፣ ምድር እርጭ እንደምትል
የሱም ስሜት እንደሞተ ፣ እንደተዳፈነ ያህል
ፍቃዱ እንኳ ባይዘነብል
ሳንድ አፍታ ተነብዞ ቀረ
ቆሌው እንደተሰተረ ፤
ሆኖም በቀል የፀነሰ ፣ እንደሚያገረሽ ውሎ አድሮ
መርዙን በሃሞቱ ቀብሮ
የፓይሩስም ማንጐላጀት ፣ እንደዘበት መሽቶ ነጋ
ጠፈር ያዘለው ነጐድጓድ ፣ መብረቁ ምድር እንዲወጋ
እንደቀጠቀጧት እባብ ፣ አፈር ልሳ ትቢያ ምጋ
ከሞት ነቅታ ሞት ልትተፋ
ልታደፍጥ እንደምትጠፋ

ፓይሩስም እንደ ዛር ልክፍት ፣ ነዝሮ ፣ በርግጐ ፣ ተግ አለ
ክንዱ ከመልአከ ሞት ፣ መቅሰፍት እንደተቀበለ
ተውዘግዝጐ ፒሪያምን ፣ ደም አስክሮ እንዳበረረው
አስገምግሞ ተረከከው ።
የብረት ጥሩሩን ጕርዳ ፣ ሰይፉ ከእጁ ተለግታ
ሲያል እንደሆነች እንጂ ፣ ምድር የመጣች ተፈትታ
ፍላፃም እንደዚህ አይወርድ ፣ መብረቅም እንዲህ አይመታ ፤ . . . .
እናንት ነዋሪ አማልክት ፣ ምነው ዕድል አትዳኙም ?
ሥልጣኗና ሕግጋቷ ፣ ማፍረስ እንጂ ምነው አይፈርስም ?
ፈተና መስደድ ነው እንጂ ፣ ፈተና አትሰደድም ? . . .

ጰሎኒዎስ
አዬ ፣ ዝብዝቡ በዛ ! አይ አ—አይሆንም ፣ የለ አይሆንም !

ኅምሌት
የበዛውስ ሪዝህ ነበር . . . .

—ተዋናዩን—

አንተን ባይሰማህ ይሆናል ፣ ትዝ ብሎት ተረብ ነገር
መቸስ ሰው አፉ እንኳ እንዳይሸት ፣ አልፎ አልፎ መናገሩ አይቀር ፤
ዕቂባ ጋ ድረስ ቀጥል
ትርኢቱም እንዲኖረው ውል ።

መሪ ተዋናይ
. . . ‘ ማን አየ ! እግዚአ ማን አየ ! የንግሥት ዕቂባን ሲቃ
ነበልባሉን ለመቀነስ ፣ በባዶ እግርዋ እስኪነቃ
ስትወጣ ፣ ስትወርድ ፣ ስትከንፍ ፣ ጦር እሳት ላይ ስትንቃቃ
ዘውድ የደፋችበት ራሷን ፣ በመቀነቷ ጠቅልላ
ጋቢ ብጤ አሸርጣ ፣ ድንጋጤ ጭምር ዝላ
እንኳን የንግሥት ግርማ ፣ ርቋት ያልባሌ ጥላ
ይኸን አይቶ ያላዘነ ፣ ለመከራ ወድቃ ተድላ
የዕድልን አለመዳኘት ፣ በልቦናው ያላብላላ
አንገቱን ያልደፋ ጀግና ፣ ማን አለ ፣ እግዚአ ማን አለ !
ዕድል ትፈተን ያላለ !
ወዲያው ፓይሩስ በጥሩሩ ፣ እንደ ቁጡ መንፈስ ሲከንፍ
ሰቀቀን ያዘለ ዓይኗ ፣ ተርገብግቦ እብሮት ሲሰፍ
የባልዋ የፒሪያም አካል ፣ እንደ ወርካ ሲዘነጠፍ ፤
ማን ነበረ ! ሕቅ ! ያላለ ፣ እብሯት ያልሞተ መንፈሱ
የሰማይ መላእክት አብረው ፣ እንኳንስ ሥጋ ለበሱ

ን ፣ ምንኛ እንደቀለሱ
ው ፣ ወርደው እንዳላለቀሱ
ሩ ፣ ምሥጢር እንዳልተወያየ
፣ ወደ ላይ እንዳልጸለየ
ግን አየ ! . . .

ህ ? እኔም አዘንኩ ረስቼ
ግቼ ፤

ነጋውና ፣ ተገቢ መቆያ ሥፍራ
ደራ ፤

እሺ ልዑል ፤

ጥልኝ ጉበዝ ፤ በሉ ተለማመዱና
ሁ ፣ እለምናለሁ ይጠናና ፤
ደራ ፣ ጳስኔዎስ እወቅበት . . . .
ቸው ፣ ነዋሪ የጊዜ መዛግብት
ሀ ፣ ይሻላል ዕድፉ ቢታተት
በት
ት' እንደበት ።

ኑ ጌቶቼ
፤ ።

ር የቀሩት ተዋንያን ከጳስኔዎስ ጋር ይወጣሉ—

ጉበዝ ፣ . . . ስለ ጎንዛጎ አገዳደል . . . .
ተው ፣ ደኅና ታዋጣለህ ልበል ?

ኝ
እያለኝ ፤

ታህል እኔ ፣ ጽፌ አክልበትና
፤ . . . .

በል ቶሎ እኒያን አዛውንት ፣ ተከተል ሳይሠወሩ
ምናልባት ባሕሪያቸውን ፣ ተመስላችሁ ብትሠሩ
መመሰሉ ላይ ደግ እንጂ ፣ ለመሆን ግን እንዳትጥሩ ፤ . . . .
በሉ እናንተም ወዳጆቼ ፣ እስቲ በሰላም እደሩ ።

—ሙሉ ተዋናይ ሮዘንትሮስና ጊድለ ስምያን ይወጣሉ—

. . . . ምንድነኝ ? ምን ጉድ ነኝ እኔ ? ምን የእርግማን ቋት ነኝ እኔ ?
መከራ ለሰፈነባት ፣ ለዕድሉ ይብላኝላት ፣ መጥኔ . . . .
አሁን ይህ ተአምር አደል ? . . . አንድ አልባሌ ተጫዋች ፣
ልቡ በተረት ተጠቅቶ ፣ ሲሰቀቅ ፣ ሲያዝን እንደ እንዳች ፣
በሥነ ጽሑፍ የሕልም ዓለም ፣ መላ መንፈሱን አዝፍቆ
ቀልቡ በስሜት ተሰርቆ
ዓይኑ በእንባ እንክብል ታንቆ
ጭብጥ ኩርምት እያለ ፣ ድምፁን በሲቃ ተነጥቆ ፤ . . . .
ለምንድነው ? ለምን ፋይዳ ? ለዕቁባ ነው እንዲህ የባባ ?
ዕቁባ ለሱ ምኑ ናት ? ወይንስ እሱ ለዕቁባ ?
እንዲህ የሚጨብጥ በእንባ . . . .
ጉዴን ቢያያትስ እንግዲያ
የኔ እርግማን ቢሰፍንበት ፣ ቀምሶ ከዕድሉ መለኪያ
ለሷ እስከዚህ የደረሰ ፣ በኔስ እንዴት ይሆን አያ ?
መድረኩን በእንባ ባጠበው ፤
የተመልካቹን ሕሊና ፣ ጣጣዬ እስኪዘገንነው ፤
በደለኛውን አብሽቆ
ደገኛውን አስጨንቆ
አላዋቂውን አስቆ
ያይንና የጆሮን ምግባር ፣ በጥበቡ አስደንቆ ፤ . . . .
ዳሩ የኔን ጉድ የት አውቆ ! . . .
እረ በበለስ ምንድነኝ ፣ አቅል የሌለኝ እንዝህላል
እንኳንስ ሽባ ጫንቃዬ ፣ ነፍሴ የማትችለውን ቃል
ለመለኮት ውል ገብቼ ፣ የደሙን በቀል ለፍፌ
ያለ አንድ እቅድ እርጭ ስል ፣ እንደረሽጥ ተዘፍዝፌ
እረ በበለስ ምንድነኝ ! . . . ያልጫ ይሆን ሃሞቴ ?
አጉል ፍጡር ነህ የሚለኝ ፣ የልቤን ብሏል በሞቴ ?
ሞራ ገላጭ ነህ ልበለው ? . . . አፌስ ላይ አክ እትፍ ቢል !
ቢዘልፈኝስ ? ቢጠፋኝስ ? እኮ ምን አባቴ እንዳልል ! . . .
አባቴ ? የምን አባቴ ? . . . ምን ከፋኝ እርሙን ካጣጣምኩ
እንደ ወንዶች ሱሪ አጥልቄ ፣ እብሬአቸው ከተሰለፍኩ
ሃሞቱ ዝቃጭ መሆኔን ፣ ከሽፈንኳት እያሸቃበጥኩ ፤

ሰል እንጂ ከሰው አኩል
ጊ መሆኔ ቀርቶ ፣ የሰው አጉል ፣ የወንድ አጉል . . . .
እኔን ብሎ ደም መላሽ ! ደሞ እኔን ብሎ ልዑል . . . .
ፑ ቀርቶ አፈን ላሽል . . . .
ኣ ? አዬ በቀል !
፤ ጠፍቶ ፣ ወንድ ጠፍቶ ፣ እኔ ጫንቃ ላይ ይተከል ? . . .
ን ጊዜ ይፍታውና ፣ ይልቅ የተውኔቱ ጉዳይ
ኝ ይሆን ዘዴ መሳይ ?
ሞልኮች ጋር ሲያስተውል ፣ የዓመፅ ግብር ተካፋይ
› ሲቀንትነው ፣ ፊክቶ ሲታየው በደሉ
ተሉት ይመስል ፣ በርግጎ ቱግ ይላል አሉ ፤
ም ባይል መቁነጥነጡ ፣ አይቀር ይሆናል ለዓመሉ ።
ተኝ ጽኑ መንፈስ ፣ በጤና እስከዚያ ቢያደርሰኝ
ም ያጼያቆነኝ ሰይጣን ፣ መቸም ሳያቀስ አይለቀኝ
ቶ ለዚያ አብቅቶኝ ፣ መሳለቂያ ባያደርገኝ ! . . . .
ግነቱ አያዘልቅም ፣ መንፈስ ርጎሩጎነቱ
የጣም መባባቱ ! . . . .
ያብታን ፣ ለማተቱ !
ነገሩ ፣ ተውኔቱ !
፡ሰ ገዳዩ ወጥመድ ፣ የሴባ ያሽ መድሃኒቱ ።

ወጣል—

ገቢር ሦስት

ት ፡ ፩

—ንጉሡ ፣ ጳሉኒዎስና ወፊዎሳ ይገባሉ—

ጳሉኒዎስ
አንቺ ይህን መጽሐፍ ገልጠሽ ፣ ዞር ፣ መለስ ፣ ገልመጥ እያልሽ ፣ የተመሰጥሽ አስመስለሽ ፣ ብቸኝነት የተጫነሽ ፣ እያስመሰልሽ ድግሚ ፣ እንግዲህ ግርማዊነትዎ ፣ እኛ ሸሸግ ብለን እንጠብቅ ። ተብሎ ያለተለት ነው ። የታማኝን ገጽ ለብሶ ፣ ልበ ቀና ጭምት መስሎ ፣ እንኳንና የሰውን ልጅ ፣ ሰይጣንን ያስቷል አሉ ።

—ጳሉኒዎስ ይሸሸጋል—

ንጉሥ
ምንኛ እውነት ነገረኝ !
ንግግሩ ሽምጥጥ አርጎ ፣ ሕሊናዬ ላይ ገረፈኝ ።
የጋለሞታ ደም ግባት ፣ በቅባት ፣ በክርቢ ታጥኖ
የኔን አድራጐት ይመስላል ፣ በቃላት ሽታ ታፍኖ ።
ምንኛ ከባድ ጭንት ነው
ጫንቃዬ ላይ የሠፈረው !

—ንጉሡ ይሸሸጋል ። ኀምሌት ከፋት ይገባል—

ኀምሌት
መሆን ፣ ወይም አለመሆን ፣ እዚሁ ላይ ነው ችግሩ ፣
የዕድል የፈተና አለንጋ ፣ ሲወናጨፍ ወስፈንጥሩ
በሃሳብ ግርፊያ መሰቅየቱን ፣ ችሎ ታግሮ ማደሩ ?
ወይስ ፣ የመከራን ማዕበል ፣ ተጋፍጦ ፣ ጦርን ከጦሩ
ተጋትሮ ፣ ወግቶ ድል መምታት ፣ እስኪንቅል ከነሥሩ ፣
የቱ ነው ለሰው ልጅ ክብሩ ? . . .
መሞት ፣ ወዥት ፣ ማንቀላፋት ፣ እስከ መቼም ባለመንቃት
ከስንቱ ቶሽት መታጠል ፣ ማምለጥ ፣ ሰው ከመሆን ሥጋት
ይማጸለይለት ሲገኝ ነው ፣ የምኞት ሁሉ አናት ፤
ለእንቅልፍ ሲባል መሞቱ ፣
በሞት እርይታን ማግኘቱ ፣

የሰላም ሕልም ማየቱ . . . .
ሕልም አልኩ እንጂ ? እሱ ነው ጉዱ ፤
በሞት የእንቅልፍ ዓለም ደሞ ፤ የሕልም ወግና ሽጉዱ ፤
ቢኖር ፤ የሰላምን ድባብ ፤ የጸጥታን እሽሩሩ
የሚያውክ ዓይነት አይዞንም ፤ ይታገዳል መጣረሩ ፤
ይኸ ሟች ፤ ጉፋያ ሥጋ ፤ ሲደመደም መቃብሩ
እዚያ ላይ ይገታል ክብሩ ፤
ኑሮ የሚሉት ውጥንቅጥ ፤ እንቅልፍ ላይ ነው ድንበሩ ? . . .
የጊዜን ግልምጫ አለንጋ ፤ ለምን ይዘልቋል ተገርፎ
ያጥቂን ጥቃት ተሸክሞ ፤ በትዕቢተኛ ተዘልፎ
በዳኝነት እጦትና ፤ በቀጠሮ ተለማምጦ
በተናቀች ፍቅር ቁርጠት ፤ በሕልውና አምጦ
በሥጋ ግብር ተዋርዶ ፤ በአንደበት እልፊት ተዘልፎ
በደጅ ጥናት ወግና ፤ በመተያያ ተገፎ
በእስተሳሰብ ተቆልፎ
የጊዜን ግልምጫ አለንጋ ፤ ለምን ይዘልቋል ተገርፎ ?
ወደ እንቅልፍ ዓለም አምልጦ ፤ ከዚህ ጣጣ ለመገንጠል
በገዛ እጅ ፤ ባንዲት ጩቤ ፤ ሲቻለን ለመገላገል ? . . .
ግና ፤ ከሞትስ ቀጥሎ ፤ ከእንቅልፍስ ዓለም ባሻገር
ምን አለ ? የሚሉ ስጋት ፤ የተፈጥሮ መጠራጠር ፤
ከዚያች ካልታወቀች አገር ፤ ዓይነ ሥጋችን ካላያት
የሄደባት መንገደኛ ፤ ከቶ ካልተመለሰባት
ፍቃዳችን እያቅማማ ፤ እንቅልፍ ዓለም ከመሰደድ
ያዘወተርናትን ፍርጃ ፤ እያስታመምን መለማመድ
መርጠን መሆኑ አይሳትም ፤
ያልታየ አገር አይናፍቅም ፤ ቢያሰኝም አይታወቅም ፤ . . . .
በምናውቀው ስንሰቃይ ፤ የማናውቀውንም ፈርተን
በሕሊናችን ማቅማማት ፤ ወኔአችንንም ተሰልበን
ከዕለት ወደ ዕለት ተሰበን ፤ ከአባቶች በወረስነው ጋድ
እያደቀቅን ፤ እየደቀቅን ፤ መጓተት በጥንቱ ልማድ
በሃሳብ ጭጋግ ስንዋኝ ፤ መንፈስ ንቁነት ጥቅሙ
የአድራጐት ምግባር አምሃ ፤ የመንቀሳወስ አቅሙ
እያደር ከሕሊናችን ፤ ይደመሰሳል ትርጉሙ ።
ሰው የመሆን ሕመም ሥሩ
የመኖር ወይ ያለመኖር ፤ እዚሁ ላይ ነው ችግሩ ። . . . .
ወፌ-ይላ ፤ . . . ወፌ-ይላ . . . .
ሰዎች እስዋው ናት ? ወይንስ ፤ የስዋ ተመሳሳይ ሌላ ? . . .
ጣያት እስዋን ተመስላ ? . . .

በጣያቷስ መቅደስ መዝገብ . . . .
ኃጢአቴ ሁሉ ይታሰብ

ወፌ-ይላ
እንደምን . . . ሰነበትክ ልዑል ? . . . ደኅና ?

ኀምሌት
ደኅና ፤ ደኅና ፤ ደኅና ፤

ወፌ-ይላ
ልዑል ፤ . . . ብዙ ጊዜ ስፈልግህ ፤ ነበር ለብቻህ ላገኝህ . . . .
የላክልኝን ስጦታ ፤ አስቤ ልመልስልህ . . . .
ተቀበለኝ እንካ ባክህ . . . .

ኀምሌት
ስጦታ ? . . . ምን ስጦታ ነው ?

ወፌ-ይላ
እንዴ ! ምነው እያወቅኸው ? . . .
ያውም የሰላምታ ቃላት ፤ ሊዘነጉ የማይችሉ
ከስጦታህ ጋራ አብረው ፤ . . . እስካሁንም ድረስ አሉ ፤ . . . .
ሰጪው ጭካኔ ካበዛ ፤ . . . መንፈሰ ጨዋ ነኝ ለሚል
በተለይ የሃብታም ስጦታ ፤ መደለያ ነው እሚመስል ፤ . . . .
ባክህ ተቀበለኝ ልዑል ።

ኀምሌት
ሃ-ሃ-! . . . ታማኝ ሴት ነሽ ?

ወፌ-ይላ
አቤት ?

ኀምሌት
ቀና ሰው ነሽ ?

ወፌ-ይላ
ምን ማለትህ ነው ፤ . . . ጌታዬ ?
ኀምሌት
ታማኝ ከሆንሽ ፤ ቀና ከሆንሽ ፤ ታማኝነትሽ ለቁንጅናሽ ከቶ ምሥጢር እንዳታካፍላት ።
ወፌ-ይላ
ከማን ጋር ትወያይ ብለህ ? ቁንጅና እኮ ፤ እንደታማኝነት የልብ ወዳጅ የላትም ።

ጎምሌት
ነው ፤ አዎን ፤ ምክንያቱም ፣ የታማኝነት ፍልስፍና ቱንጅናን አግባብቶ በእምነት መንገድ ከሚያራምዳት ይልቅ ፣ የቱንጅና ሥልጣን ታማኝነትን አሞካሽታ ወደ ጅልነት ትለውጣታለች ብንል ይቀላል ። ይኸ ፣ ጥንት ተረት ነበር ። ዛሬ ግን ቋሚ የየዕለት ታሪክ ነው ። እኔም ፣ ቀድሞ ፣ እንደዚ ፣ ወድጄሽ ነበር ።

ወፊ-ይላ
እኔም አምኜበት ነበር ።

ጎምሌት
ባላመንሽ ይበጅሽ ነበር ። ማለት ፣ ዘጠኝ ጊዜ መታደል የቀድሞ ትግዛታችንን አግማ አዲስ ልታደርጋት አትችልምና ፤ በትግዛታዋ ናፍቆት ብቻ በሰመመን እንታደስ ይሆናል እንጂ ፤ . . . . ወይም እንዲያውም አልወደድኩሽ ነበር ይሆናል ።

ወፊ-ይላ
ስታብለኝ ኖሯላ ጎምሌት ?

ጎምሌት
ቆብሽን ጭንሽ ገዳም ግቢ ! ምን በወጣሽ የኃጢአት ፣ ፈልፋይ ሆነሽ ትቀሪያለሽ ። እኔም ቀና ነኝ እንኳ ብል ፣ ለይስሙላ ባደረግሁት ፣ ለዓም ላክ ጉቦ ቅንነት ፣ በግብዝ መንፈሰ ድፍረት ፣ ምነው ከቶ ባልተፈጠርኩ ፣ በሚያሰኝ ሕገ ወጥነት ፣ ሕሊናዬ ይከሰኛል ። . . . . አየሽ ፣ኩሩ ነኝ ፣ ቂመኛ ፣ ዕቡይ ፣ ያፈነኝ እልህ ብዛቱ ፣ ከማከማችበት ሃሳብ ፣ ከማቅድበት አእምሮ ፣ ከምፈጽምበት ጊዜ ፣ አይሎ እየገነፈለ ፣ ቅጥ አሳጥቶኛል ይኸው ። የኔ ብጤዎቹ ምግባር ፣ በመንግሥተ ሰማይና ፣ በምድር መሃል ስንገላተት ፣ ስንት ውጥንቅጥ አለበት ፣ ሕይወት የሚፈተንበት ። የሚራ ፈላስፎች ብቻ ነን ፣ አንዳችንን አትመኚን ። ቆብሽን ጭንሽ ገዳም ግቢ ። . . . አባትሽ የት ነው ያለ ?

ወፊ-ይላ
እቤት ነው ።

ጎምሌት
ደጃፍህን ቆልፍ በዩው ፤ እንቆቅልሽ ለጨዋ ልጅ ፣ ደጁን ዘግቶ እቤቱ ያምራል ፤ የውጪውስ እንቆቅልሽ ፣ የኋላ ቀን ደግ አይለም ።
ደኅና ዋይ ።

ወፊ-ይላ
. . . ምን ኢባቱን ላርግለት እመ ብርሃን !

. . . ቆብሽን ጭንሽ ገዳም ግቢ !

ጎምሌት
ባል ልታገቢ እንደሆነ ፣ የሚቀጥለውን ቸነፈር ፣ በረከት እሰጥሻለሁ ። ጥብቅ ብትሆኚ እንደ ሰማይ ፣ ወይ እንደበረዶ ንጹህ ፣ ከሉ ቧልታ አታመልጪም ፤ ቆብሽን ጭንሽ ገዳም ግቢ ። ሂጂ በዩ ደኅና ዋዩ ። ግድ ማግባት ከኖረብሽ ፣ ጅል ብጤ ፈልገሽ አግቢ ፤ ግምት ያለው የሆነ እንደሆነ ፣ ከቀን በኋላ ጅል ጋኔል ፣ እንደምታደርጊው ያውቃል ። ፈጠን ብለሽ ገዳም ግቢ ። ደኅና ዋዩ ።

ወፊ-ይላ
ባክህ ኢየሱስ ንገረው ።

ጎምሌት
ቀለም የመቀባባት ወግ ፣ መማርሽንም ሰምቼአለሁ ፤ እግዚአብሔር የሰጠሽን መልክ ፣ መስተዋት ፊት ፣ ወረቀት ላይ ፣ አለዋውጠሽ እየቀባሽ ፣ ትቀያየሪአለሽ አሉ ። በዳንስማ የዳንኪራ ፣ ጥበብ ፣ ተጠበሻል አሉ ። ስትፈነጪ ፣ ስትጋልቢ ፣ ሰበር ሰካ ስትዪ ፣ ያዝ ለቀቅ ስትዪ ፣ እጥፍ ዘርጋ እንዳለንጋ ! . . . በርቺ ፣ በርቺ ፣ በርቺ ፤ . . . እኔን ግን ያሳከረኛል ፤ . . . . ጋብቻ ከምትሉትም ፣ እኔና አንቺ ብቻ እንጂም ፤ እስካሁንም የተጋቡት ፣ በራሳቸው ይወቁበት ። . . . ቶሎ ብለሽ ገዳም ግቢ ።
—ይወጣል—

ወፈ-ይላ
አዩ ኀምሌት ፣ አዩ ጀግና ፡
ቀረህ እንዳይሆን ሆንክና !
የመኳንንት ፣ የወታደር ፣ የሊቅ አንደበትና ጦር
የምድረ-ዴን ዘውድ አበቡ ፣ . . . ስንቱን ታሳያለች መኖር !
የኀበዛዝ አርአያ ፣ የመልክ ቀናዎች ድንበር
ያድናቂዎች ተደናቂ ፣ ኀምሌት እንዲህ ሆነህ ትቀር !
እእስ ? ቃልክን እንደመንፈስ ፣ በነፍሴ ሕይወት ናኘቼ
ከሴት ዘር በታች ረክሼ ፣ በሰመመንህ ምጥ ሞቼ . . . .
ባከንክ ኀምሌት እንደትገሮት ?
ስልቱ እንዳልሠመረ ልቅሶ ፣ ሆድ ውስጥ እንደጮሁት ጩኸት ?
እንደወረት ? እንደዘበት ?
ባከንክ ኀምሌት እንደተረት ?

—ንጉሡና ጳሎኒዎስ ይገባሉ—

ንጉሥ
ፍቅር ይመስላል ነው እምትል ? . . . ኧረ እኔ እንጃ ፣ . . . አዩ እንጃ . . . .
ስም የሌለው አጉል ፍርጃ ።
ንግግሩ አቅድም ቢያጣ
ለኔ ዕብደትም አልመሰለኝ ፣ ወይ ፍቅር የሚሉት ጣጣ ፤
መንፈሱ ግን ከነአካቴው ፣ የሃሳብ ጸጥታ ተነፍጓል
ሁናቴው ሁሉ ቅጥ አጥቷል
ያም ሆነ ማስጋቱ አልቀረም ፣ ይህ ሽሽግ ድፍን እንቁላል ፤ . . . .
ከእንግሊዝ ጋር ባደረግነው ፣ የስምምነት መሠረት
ንጉሣቸው ያልከፈለን ፣ ያመት ዳረጐት አለበት ፣
በፍጥነት ተደርጐ እንግዲያ
ኀምሌት ይላክ በዚያ ሳቢያ ። . . . .
የመርከብ ላይ ባሕር ጉዞው ፣ ሥፍራው ያዲስ አገር አየር
ያሸረው ይሆናል እልቡ ፣ የቀረቀረውን ነገር ፤
ወይ የራስ ምታቱም በዚያው ፣ መንኮራኩሩ ዝግ ይላል
ወይ እንድያውን ይፈርጣል ። . . . .
አንተንስ ምን ይመስልሃል ?

ጳሎኒዎስ
ቴህ ወዲያ ምን ዘዴ ይገኛል ! . . .
ይሁንና አሁንም ሳቢያው
የፍቅሩ ጉዳይ ነው ብዬ ፣ እንደቀነቀነኝ ነው ያው ፤ . . . .
በይ እንግዲህ ወፈ-ይላ ፣ ሰምተነዋል አታስቢ
ቢቃሽ ፣ ወደ ቤትሽ ግቢ ፣ . . . .

እና ከትርኢቱ በኋላ ፣ ግርማዊነትዎም ፈቅደው
ንግሥት እናቱ ለብቻው ፣ ኀምሌትን ቤት አስጠርተው
በእናት አንደበት አባብለው ፣ እንዲያዋያቸው ሰበቡን
እኔም ቅርብ ተሸሽጌ ፣ ባዳምጠው ንግግሩን
አገኝ ይሆናል ምሥጢሩን ፤
እምቢ ካለም አንደበቱ ፣ ከዚያ ወዲያ እርስዎ እንዳሉት
ወዲያ ወደ እንግሊዝ አገር ፣ መሻሉ አይቀርም ቢልኩት ።

ንጉሥ
ጥሩ አስተሳሰብ ነው በእውነት ፤
የታላላቆች ላይ ዕብደት ፣ ጠርቶ መታወቅ አለበት ።
ፈርጦ ፣ ከተሸሸገበት ።

—ይወጣሉ—

ት ፡ ፪

—ኀምሌት ፣ መሪው ተዋናይና ሌላ ባልደረባ ተዋናይ ይገባሉ—

ኀምሌት
ቃላቱን እኔ እንዳነበብኩላችሁ ፣ ከምላሳችሁ ላይ እያጠናቀራችሁ እንድትናገሩት ፣ በምታምኑባቸው አማልክት ሁሉ እማልዳችሁአለሁ ። ግን ብዙዎቻችሁ እንደምታደርጉት ፣ ቃላቱን እምትጐርሱት ከሆነ ፣ ለተዋንያን ቀርቶ ለመንደር ዕድር ለፋፊ ብሰጠውም ያው ነው ፤ እጆቻችሁንም እንደአክናፍ እያራገባችሁ ደርሶ ዓየሩን አትፈሱት ፤ ግርማ ጭምር በዝግታ ይበጃል ። ማለት ፣ በመጨረሻው የስሜት ሲቃ አውሎ ነፋስ መጥቃችሁ ፣ ወይም በማዕበሉ አዘቅት ውስጥ ስጥማችሁም ሳለ ፣ ለአሰካኩ ሚዛንና ስልት የሚሰጥ ዝግታና ግርማ የግድ ልታስገኙለት ይሻል ፤ . . . የምሬን ነው የምላችሁ ፣ አንዳንድ በየመጐናጸፊያው ዓይነት የተጠቀለለ ደንደሳም ፣ የቃላትን ደመ ሕይወት ጐርሶ ይዞ እየተረተረ ፣ በጣጥቆ ዳባ ሲያለብሳትና ፣ የምድር - አቀፎቹን አልባሌዎች ጆሮ ሲሰነጥረው ሳዳምጥ ፣ ምንም እንኳ እነሱም ትርጉም ከሌለው ድፍን መወራጨትና መንጫጫት ሌላ የሚጨበጥ ትርፍ ባያተርፉም ፣ እኔን ነፍሴን ነው እሚለከፈኝ ። እንደኔ ቢሆን ፣ የዚህ ብጤውን ፣ የጋጋኖን አቴቴ ዛር አምላክ እንኳ አጋኖ ቢጫወታት ፣ አጋድሜ ነበር እማስገርፈው ። ከሄሮድስም አልፎ የሄሮድስ ሄሮድስ ልምሰል እኮ ነው እሚል ። . . . በፈጠራችሁ ፣ አስወግዱት ።

ተዋናይ
በተቻለን አንቦዝንም ልዑል ሆይ ።

ኀምሌት
አለልክም ደሞ አትጨመቱ ፤ የገዛ እስተያየታችሁ ይምከራችሁ ። እንቅስቃሴአችሁን ከቃሉ ፣ ቃሉን ከእንቅስቃሴአችሁ ስታዋህዱት ፣ የፋታን ምዕራፎችም ከለመዘንጋት ጋር ነው ፤ ግብዝነትን ሳይሆን የሕይወትን የግብረ ገብነት ሥርዓትም ከቶ አለመጋፋት ነው ፤ ማለት ፡ ከተውኔት ኪነ ጥበብ ቀደምት ዓላማ አንዱ የተፈጥሮ መስተዋትነት ሲሆን ፣ ከበቂ በላይ ማጋነኑ ዝብዝብ እንዳይሆን መቆጣጠርና መመጠን ነው ፤ ተፈጥሮ የገዛ መልኳን እንድታስተውል ፣ አስተውላም በራሷ እንድታሾፍ ፣ በየጊዜው ዕድሜዋና በእርቃን ገላዋ ፡ በሁናቴዋና በሥልጣኗ ማሾፍ እንድትችል ማለት ነው ። ታድያን የዚህ አስካክ ከመጠኑ ባነሰ ወይም በተረፈ ቁጥር ፣ አላዋቂውን እንኳ ቢያስቅ ተመራማሪውን ቅር ያሰኛል ፤ እናንተ ከመንፈሳችሁ የምታዋህዱት የትርጓሜ መስተዋት ከሌሎች ትርጉም ይከብዳልና ፣ ፍሬ ሃሳቡን በጥንቃቄ ተገንዘቡት ።

አንዳንድ ፣ በብዙዎች አፍ የሚደነቁ ተዋንያንን ሞያ ፣ አይቻለሁም ሰምቻለሁም ፤ የክርስቲያን ወግ አይሉት ወይ ክርስቲያን መሰል ባሕርይ ፣ የእስላም አይሉት የይሁዲ ፣ ጥንተ ዛር ውላጅ አይሉት ወይ የዘመናዊ ዛር ውላጅነት ፣ ሲያስገመግሙ ሲያጓሩ ሳያቸው ፣ ፈጣሪ ሳይሆን አንዳንድ ጊዜ ወለድ ሃሳዊ መሲሆች አጉል አፈጣጠር ፈጥረዋቸው የሰውን ልጅ ባሕርይ እንዳይመሰሉ አርገው ሲተረጉሙት ፣ ያሳዝኑኛል ።

መሪ-ተዋናይ
ይኸን ይኸን መቸም እኛ በመጠኑ አሻሽለናል ብለን ነው ተስፋችን ፣ ልዑል ።

ኀምሌት
  ኧረ በጠቅላላው አሻሽሉት ። ያስቂኝ ድንክዮቹን ባሕርይ ተመስለው የሚጨወቱትን ደሞ ፣ ከተጻፉላቸው ቃላት ሌላ አታክሉበት በሉአቸው ። ከተመልካቹ መሃከል አንዳንድ ከንቱነቱን ሲኮረኩሩት እሚገፈቀፈቀውን ለማስገልፈጥ ሲሉ እነሰው ራሳቸው ተሽቀዳድመው እኝ ይላሉ ፤ የተውኔቱ ፍሬ ሃሳብ ይኸኔ ባከነ ማለት ነው ። ይኸ ወንጀል ነው ፤ ለጭብጨባ ቅልውጥ የተደረገ ርካሽ መጫወቻነትን ብቻ ነው እሚመሰክር ። ሂዱ ተዘጋጁ ።

—ተዋንያኑ ይወጣሉ ። ጶሎኔዎስ ፣ ሮዘንቅሮስና ገድለ ስምዖን ይገባሉ—

እህ ወዳጆቼ ፣ ጌቶቼ ይመጣሉ ?

ጶሎኔዎስ
ያውም ንግሥቲቱም አብረው ፤ እንዲያውም ተነስተዋል ፣

ኀምሌት
እንግዲያውማ ተዋንያኑን ቶሎ በሉ በሉልኝ ።

—ጶሎኔዎስ ይወጣል—

እናንተም እርዱ እንጂ ጉበዝ ።

ገድለ ስምዖን
ደስ እያለን እንጂ ልዑል ።

—ሮዘንቅሮስና ገድለ ስምዖን ይወጣሉ ። ሆራትዮስ ይገባል—

ኀምሌት
ሆራትዮስ ፣ እንኳንም መጣህ ፤ መቸም ጨዋ ሰው ነህና . . . .

ሆራትዮስ
ኧረ ጌታዬ . . . ምኔ . . . .

ኀምሌት
እምቀባባህ መስሎህ ነው ? ጠባይህ ያልቀባህን ስም
እኔ ብቀባህ አይጠቅምም ፤
ካልታመነ ደሞ ደህን ፣ ማንም አይለማመጥም ።
ጅላ ጅል ምላስ ብቻ ናት
ማሞካሸት የማይደክማት ፤
ከጀርባ አጠፍ ፣ ካንገት ደፋ ፣ ቀን አዝላ ማታ እምታወርድ
አሽቃባጭ ምላስ ብቻ ናት ፣ ንፉግን ልመና እምትስድ ።
ይልቅስ ዋናውን ጉዳይ ፣ እንዳንዘል ዘንግተነው ፣
ይኸ የሚታየው ትርኢት ፣ ምሥጢር ብጤ ያዘለ ነው
ለዚያ ለገጠመኝ ጣጣ ፣ እኔና አንተ ለምናውቀው ፤
እና ንጉሡና እናቴ ፣ ተውኔቱን ሲያዩ ፣ ገጻቸው
የተጻፈበት ሁናቴ ፣ ምን እንዳሳደረባቸው
ቀረብ ብለህ አጥናቸው ፤
መጡ መሰለኝ እንዲያውም ፣ ንቅተህ አጥናልኝ ልብ አድርግ
በል እሚመች ቦታ ፈልግ ።

—ንጉሡ ፣ ንግሥቲቱ ፣ ጶሎኔዎስ ፣ ወፌ-ይላ ፣ ሮዘንቅሮስ ፣ ገድለ ስምዖን ፣ ባለሟሎችና አጃቢዎች ይገባሉ—

ንጉሥ
ኀምሌት ፣ እንዴት ከረምክ ልጄ ?

ኀምሌት
ድንቅ ፣ ድንቅ ፣ ድንቅ ። እንዲህ እርጉም መከረም የለ ፤ በድፎ ዳቦ ምጣድ ላይ ፣ የተስፋ ዓየር እየበላሁ ፣ እንዲህ እርጉስ መከረም አለ ?

ንጉሥ
ምንድነው እምትለው ልጄ ? አማርኛህ አልገባኝም ። . . . .
ይኸን መችም እኔም ሆነ ፣ ወይም ደሞ እናትህም
ከቶ አላስተማርንህም ።

ኀምሌት
እኔም ለኔ አልገባኝም ።
ድሮ ፣ ዩኒቨርሲቲ ሳሉ
ግርማዊነትዎ ቴአትር ፣ ተጫውቼ ነበር አሉ ?

ንጉሥ
እንዴታ ! ያውም ያማረ !
ድንቅ ተጫዋች ነው ብለው ፣ ያሞጋግሱኝ ነበረ ።

ኀምሌት
ማንን ተመስለው ነበር ፣ የተጫወቱት ? ግር አለኝ ፣

ንጉሥ
ዩልዮስ ቄሣርን ሆኜ ፣ ብሩቶስ ወግቶ ገደለኝ ።

ኀምሌት
እንደኔ አስተያየት ቢሆን ፣ በብሩቶስ ነበር ፍርዱ
እስቲ እንግዲህ ያንን ታላቅ ፣ ገራገር ጥጃ ማረዱ !
ተዋንያኑ ይቅረቡ ?

ንጉሥ
ይቅረቡ እንጂ እንግዲያማ ፣ ሳይቀርቡ ነበረ ድሮስ ?

ኀምሌት
አቅርባቸው ሮዘንቅሮስ ።

ንግሥት
ኀምሌት ፣ ና እስቲ እኔ ጋ ቁጭ በል ፣ ይኸው ምቹ ወምበር አለች ።

ኀምሌት
ደረቋ ትሻለኛለች ። . . . .
እመቤቴ ብትፈቅጂልኝ ፣ እስቲ ጉንሽ ሻጥ ልበል ፤

ወፌ-ይላ
እ ? . . . እ ?

ኀምሌት
አጠገብሽ ልቀመጥ ወይ ?

ወፌ-ይላ
አ — እዎን . . . እዎን ፣

ኀምሌት
ምን ያልኩሽ መስሎሽ ነበረ ?

ወፌ-ይላ
የለም ምንም አልመሰለኝ ፤ . . . እውነት ፣ ምንም አልመሰለኝ ፤

ኀምሌት
ሽምጥጥ . . . ነው ተደግፌሽ ፣ እንቅልፍ አሁን በወሰደኝ ።

ወፌ-ይላ
እንቅልፍ አልከኝ ?

ኀምሌት
ምንም አላልኩ . . . አየሽ ተራዩን ሽመጠጥኩ ። . . . .

ወፌ-ይላ
ደስ ደስ ያለህ ትመስላለህ ።

ኀምሌት
ማ እኔ ?

ወፌ-ይላ
እዎን ።

ኀምሌት
እኮ እኔ ?

ወፌ-ይላ
እዎን ።

ኀምሌት
ሃ ሃ ! በይ ጥበብሽን ተጠበቢ ፤ መደሰት ፣ መፈንጨት እንጂ ፣ ሌላ ምን መውጫ አለኝ ብለሽ ? እናቴን እንኳ አታዩአትም ፣ አባባ በተቀበረ ፣ ይኸው በሁለት ሰዓት ውስጥ ፣ ሳቅ ፣ ጨዋታ ፣ ዓለም ሆነ ።

ወፌ-ይላ
ሁለት ሰዓት እኮ አደለም ፤ ኧረ ሁለት ወር ነው ልዑል ።

ኀምሌት
ኧረ ? ለካ ሁለት ወር ነው ! . . . ምን በወጣኝ ይህ ጥቁር ልብስ ፤ ኧረ ኧረ ? ለካ ሁለት ወር ነው ! . . . ምን በወጣኝ ይህ ጥቁር ልብስ ፤ እንደ ጨዋ ላጊዋ እኔስ ። እግዚኦ ! እግዚኦ ! ሰይጣን ጥቁር ይልበስ ፤ እንደ ጨዋ ላጊዋ እኔስ ። እግዚኦ ! እግዚኦ ! ሰይጣን ጥቁር ይልበስ ፤ እንዴት አይረሳም በሉ ? እንግዲህ በዚህ አያ ድፍን ሁለት ወር ሙሉ ፤ እንዴት አይረሳም በሉ ? እንግዲህ በዚህ አያያዝ ፤ አንዳንድ ታላቅ ሰው ሲሞት ፤ እስከ መንፈቅ ድረስ ያህል ፤ ትዝታው ከቶ ላይሞት ነው ፤ ሕልማችን ላይ ደብር ሊተክል ! ደብሩን ካልተከለማ ፤ እንደጠቋር የባር ፈረስ ፤ ሰው ሲሠለጥን ነው እሚፈርስ ! . . .

—ለትርኢቱ መክፈቻ 'የማይም' ወይም የዳንስ እንቅስቃሴ ድራማ መቅድም ለማቅረብ ሁለት ተዋንያን ይገባሉ ። በፍቅር በተሟሙሩ ንጉሥና ንግሥት ይመስላሉ ። ንግሥቲቱ በተራብ ስሜት ትጠመጠምበታለች ፤ ያቅፋታል ። ሲያንተላፉ ትታው ፈንጠር ብላ ትወጣለች ። ሌላ ተዋናይ አድፍጦ ፤ አሾልቆ ይገባል ፤ ዘውዱን ከንጉሡ ጭንቅላት አውልቆ እቅፍቅፍ ያረገዋል ፤ ወዲያው በንጉሡ ጆሮ የመርዝ ጠብታዎች እንቆርቁሮ ውልቅ ይላል ። ንጉሡ በርግጎ ተንጨፍርሮ ይሞታል ። ንግሥቲቱ ትገባለች ፤ ንጉሡ ሞቶ ታገኘዋለች ፤ መደረቢያዋን ቀድዳ ፤ ደረቷን ገልጣ ታዝናለች ፤ መርዝ ያንቆረቆረው ተዋናይ ሁለት ቀትረ-ደናቁርት ባልደረቦች ይዞ ይገባና ያስተዛዝኑአታል ። ሬሣውን ያወጡታል ። መራገፍ ተዋናይ ለንግሥቲቱ ገጸ በረከት ይዞ ያግባባታል ። ለጊዜው በተግሣጽ ያልተቀበለችው ትመስላለች ፤ ታንገራገረች በኋላ ልቧ ወዲያው ይከፈልላታል ። ተግባብተው በኅብረት ይወጣሉ—

ወፌ-ይላ
ምን ማለት ነው እንግዲህ ይኸ ልዑል ?

ኀምሌት
ይኸ መቅድሙ ነው ፤ ሲፈጸም ትጠይቂኛለሽ ።
—ሐተታ አንባቢው ይገባል—

ሐተታ አንባቢ
—ያነባል—

' ይህቺን አጭር ተውኔታችንን
ፈቃድዎ ሆኖ እንዲያዳምጡልን
እዙፋንዎ ሥር በአክብሮት ወድቀን
ግርማዊነትዎን እንለምናለን ።'

—ይወጣል—

ወፌ-ይላ
ምነዋ እንዲህ አሳጠራት ?

ኀምሌት
እንደሴት ፍቅር ?

—ተዋናይ ንጉሥና ተዋናይት ንግሥት ይገባሉ—

ተዋናይ ንጉሥ
ታሪክ አልፎ ሌላ ታሪክ ፤ ዘመን አልፎ ሌላ ዘመን
ሲመጣ ሲሄድ ፤ ሲተካ ፤ በጊዜ ጉዞ ሲመጠን
በእግዚአብሔር ጸጋ ተሳስረን
አብረን ስቀን ፤ አብረን አዝነን
ይኸው ሠላሳ ዓመት ሞላን ፤ ክፉና ደግ አብረን አይተን ።

ተዋናይት ንግሥት
ገና ብዙ እናይ ይሆናል ፤ የእግዜር ጸጋው አይጓደል
እንደ ዕድሜ ምን ሲሳይ አለ ፤ እንደ አብሮ መኖር መታደል ፤
ግን እንጃልኝ የኋላ ቀን ፤ ዓይንህ ዓይኔ ላይ አታርፍም
ብርሃንዋን ሸሽጋኛለች ፤ ሳትሰለቸኝ አልቀረችም ፤
ግን ሴት ልጅ ፈሪ ናትና ፤ እስከዚህ ድረስ ብሰጋም
ልብህ ዓይንህን ገስፃ ፤ እንደምትመክራት አላጣም ፤
በመስጋቴም ፤ እንዳትሰጋ ፤
መጨነቅና መጠበብ ፤ ነውና የመውደድ ዋጋ ፤
ፍቅር ትልቅ የሆነ እንደሁ ፤ ሥጋቱም ፍርሃት ይሆናል
ፍርሃቱም እያደር ሲያድግ ፤ ፍቅሩም ተራራ ያህላል ።

ተዋናይ ንጉሥ
በቃ እንደሱ አትበይ ፤ አይሆንም ፤
ጉልበቴ እየተዳከመ ፤ ቀኔም መቅረቡን አታዩም ?
አንቺ ልጅ ነሽ ፤ ዕድሜ አለሽ
ገና ብዙ ትኖሪያለሽ ፤
ስለዚህ መላ ፍቅርሽን ፤ ለኔ ባትሰዊ ይሻላል
ለኋላ ያስቸግርሻል
አይዞሽ ፤ እንደኔ እሚወድሽ ፤ የሚያከብርሽ ይገጥምሻል ።

ተዋናይት ንግሥት
ተው እንደዚህ አትበድለኝ ፤
በጡቶቼ የሜራ ግት ፤ ያጠመቅኩ አታስመስለኝ ፤
ዳግመኛ ባል አያሰየኝ ፤ ፍቅር የመጀመሪያ ነው ፤
ሁለተኛው እርግማን ነው ።
የመጀመሪያውን ገፍቶ ፤ ማቀድ ለሁለተኛ ባል
በደስታችን ማሾፍ ነው ፤ በፍቅር አምላክ ግፍ መዋል ።

ተዋናይ ንጉሥ
ቆይ አንድ ተረት ልንገርሽ ፤ ወይም ሳታውቂው አይቀርም
' ኧረ ተይ ፤ ኧረ ተይ ፤ ኧረ ተይ አይሆንም
ተኝቶ ሰው መግደል ፤ አያስመሰግንም ። . . . .'

ተኛ ፤ ተኛ ፤
እግዚአብሔር ይከልክልልን ፣ በመሃላችን ምቀኛ

ተዋናይት ንግሥት
ተኛ ፤ ተኛ ፤
እግዚአብሔር ይከልክልልን ፣ በመሃላችን ምቀኛ

—ትወጣለች—

ኀምሌት
ታድያስ ምን ይመስልሻል እናት ዓለም ?

ንግሥት
ሴቲቱ ክርክር አላበዛችም ?

ኀምሌት
በቃልዋ ብትተማመን ይሆናላ ።

ንጉሥ
ጽሑፉን ተከትለኸዋል ? ዘለፋ ያዘለ አይመስልህም ?

ኀምሌት
አይ አይመስለኝም ። ቢናገሩም የቀልድ ነው ፣ ቢመርዙም የቀልድ ፣
ቢሞቱም የቀልድ ነው ፤ . . . ዘለፋ የሚሉም የለ ።

ንጉሥ
አርዕስቱ ምን ይባላል ?

ኀምሌት
ያይጥ ወጥመድ ፤ ያይጥ ወጥመድ ይሉታል ። ቬኒስያ በሆነ ታሪክ ላይ የተንተራሰ ትርኢት ነው አሉ ፤ ጎንዛጎ ስለሚባል መስፍንና ባብቲስታ ስለምትባል ሚስቱ ነው ይባላል ፤ መጨረሻውን ያዩት የለ ፤ . . . ትንግርተኛ ትርኢት ናት ፣ . . . እኛ ምን ጨነቀን ብለው ነው ጃንሆይ ፣ ንጹህ መንፈሳችንን አያውከው ፣ . . . ደንታ የለን ፣ እኒህ መንቻኮች ቢያቃስቱ ፤

—ሉቅያኖስ ይገባል—

. . . መጣ ደሞ አንዱ ፤ ሉቅያኖስ የሚሉት የመስፍኑ የሥጋ ዘመድ ነው ። . . . መጣ ፣ መጣ ፣ ይኸ ቀንድ አውጣ ።
መተቱን እያተተ መጣ እየተጐተተ ፣ . . . .
መጣ ይኸ ቀንድ አውጣ ።

ሉቅያኖስ
ቀኑ ፣ ሥፍራው ፣ መድኃኒቱ ፣ ሠምሮ ፣ ተስማምቶ ሲጣጣም
የወደቀ አይነሳም
የተኛ ከእንቅልፍ አይነቃም ፤
ውጋ ፣ ውጋ ፤ መርዝ ፣ ንከስ
ዕጣ ክፍሉና ኮከቡ ፣ አድሚልና እንዳትረክስ
ያሾተተህ እንዲማቅቅ ፤ የቀመስህ ገላው ሊፈርስ
ውጋ ፣ ውጋ ፣ ንከስ ፤
በቀትር ንዳድ ተምሰህ ፣ በደረቅ ሌት ተቀምመህ
ያሾተተህ ሲጥመለመል ፣ እንኳን በሥጋ ደም ዘልቀህ
ውጋ ፣ ቅጠፍ
የተነፈስህ ይዘንጠፍ ፤
ንከስ
የቀመስህ ገላው ይፍረስ ።

—መድኃኒቱን በጆሮው ያንቆረቁራል—

ወፈ-ይላ
ግ — ግርማዊ ተነሱ !

ንጉሥ
መብራት ብርሃን ብጤ ምነው !

ሁሉም
ብርሃን ! መብራት ! ብርሃን ! መብራት !

—ከኀምሌትና ከሆራትዮስ በቀር ሁሉም ተደናብረው ይወጣሉ—

ንክስ ፤
ዕጣ ክፍሉና ኮከቡ አድሟልና፣ እንዳትረክስ ።

ኀምሌት
እኮ ምን ሊባል ነው ? . . . ሆራትዮስ ጉድ ልንገርህ ፣ ለሰው ስሜት ይብ ላኝለት ፤ . . . ስንቱን ችሎ ፣ ስንቱን አዝሎ ፣ በስንቱ እልህ ተቀቅሎ ፣ ስንቱን ዝብዝብ ሲያስላ ፣ በበራድ ነገር ሲቦዝን ፣ በትኩስ ነገር ሲፈላ ፣ በራስ ምታት ተነትርኮ ፣ በሆድ ቁርጠት ተቦጭቆ ፣ ነገር እኮ ፤ ቁርጠት እኮ ፣ . . . አሁን ምን ነካኝ ሊባል ነው ?

—ሮዘንቅሮስና ገደለ ስምዖን በጥድፊያ ይገባሉ—

. . . መብራት ብርሃን ! . . . እኔስ ሙዚቃ ይሻለኛል ። ሙዚቃ ! ሙዚቃ ! ጌቶች በቀልድ ካመረሩ ! የጤና አልሆነሙ ነገሩ ፤ ሙዚቃ ! መለከት ! ጡሩ ምባ !

ገድለ ስምዖን
ልዑል ብትፈቅድልንና ፣ አንዲት ቃል ብናናግርህ . . .

ኀምሌት
አናግሩኝ ፣ አናግሩኝ !

ገድለ ስምዖን
ኧረ ልዑል ፣ . . . ንጉሡ መንፈሳቸው ክፉኛ ተቆጥቶ . . . .

ኀምሌት
መጠጥ ነው ?

ገድለ ስምዖን
ኧረ የለም ፣ በብስጭት ምክንያት . . . .

ኀምሌት
ታድያ እኔ ምን ላርግላችሁ ? ኀምሌት ሐኪም ነው አሏችሁ ?

ገድለ ስምዖን
አንዴ እኮ ብታናግረኝ . . . .

ኀምሌት
እኮ ተናገር ፣ ለማድመጥ ገርታችሁኝ የለ ።

ገድለ ስምዖን
ንግሥት እናትህ ልዑል ፣ በታላቅ ጸጸት ተጨንቀው ፣ አንተ ጋ ስለላኩኝ ነው የመጣሁት ።

ኀምሌት
እንኳን ደኅና መጣህ ።

ገድለ ስምዖን
እንዲህ እኮ አይደለም ነገሩ ልዑል ። ፍቃድህ ሆኖ ለተላክሁበት ጉዳይ ቀጥተኛ መልስ ትሰጠኝ እንደሆነ ፣ በጄ ፤ አለበለዚያ ግን ነገሩ በዚሁ ተቆረጠ ማለት ነውና ጌታዬ ብታሰናብተኝ ይሻላል ።

ኀምሌት
አልችልም ።

ገድለ ስምዖን
ምኑን ልዑል ?

ኀምሌት
ቀጥተኛ መልስ ልሰጥህ አልችልም ። ከተረሳሳን የቆየነውን ቀጥተኛ ጤንነት አታስታውሰኝ ። ግን የምሰጥህን ማናቸውንም መልስ ተቀብለህ ማሳለፍ ብቻ ነው ። ቀጥተኛ ሆነ ስንኩል ፣ ዱልድም ሆነ ሹል ፣ ድፍን ሆነ ቀዳዳ ፣ ተግባርህ ማመላለስ ብቻ ነው ። እና ንግሥት እናቴ . . . .

ሮዘንቅሮስ
እንግዲያውስ ንግሥት እናትህ ፣ ልዑል ፣ ባሕርይህ እጅግ አሳዝኖኛል ብለውሃል ።

ጎምሌት
ጉድ አትልም ! የጉድ ሰድል !
እንዲህ በድንገት ዱብ ሲል
ተወልዶ እኔን የሚያክል
እናቱን አግፍር ጉብል ! . . .
ታድያን በዚህ የተነሳ ምን ይሁን አለች በል ?

ሮዘንቅርስ
አሁኑኑ እልፍኝ ድረስ መጥተህ ሳታነጋግረኝ መኝታ ቤትህ እንዳትሄድ ብለውሃል ።

ጎምሌት
እሰየው ! እሺ, ንግሥት—ዓለም—እናት—ዓለም እመጣለሁ ብሏል በል ። ሌላስ ፤ ጉዳይ አለን ?

ሮዘንቅርስ
አይ የለንም ፤ . . . ብቻ ልዑል ፣ ከቀድሞ ወዳጅነታችን ለምን እንዲህ እንዳራቅኸን . . . .

ጎምሌት
እንዴት ተደርጎ ! እኔ ? እናንተን ?
ምን ቆርጦኝ ? በምን አንጀቴ ! ? . . . . አምጣ እጅህን ! ቀኙን የማይከዳውን

ሮዘንቅርስ
ታድያን ምነው እንደድሮአችን ፤ ችግርህን ችግራችን ፣ ሕመምህን ሕመማችን እንዳናደርገው ምሥጢሩን ነፈግኸን ? ደበቅኸን !

ጎምሌት
‘ ወዳጅዎ ጆሮ ስንቁ ፤ አለልቡ ፤
ዳኛዎ ትእዛዙ ብቁ ፤ አለማተቡ ፤
መቾስ ከገቡ ጨፍነው ይግቡ ፣ ሳያማትቡ ’ ማለትህ ነው ?

ሮዘንቅርስ
ልዑል ለካ አንተም እንደኛው ቡቡ ነህና ? እስከዚህ ምን ያጠራጥርሃል አልጋ ወራሽነትክን እንደሁ ንጉሡ ራሳቸው አሳምረው ባደባባይ ባዋጅ ነግረውልሃል ።

ጎምሌት
ነግረዋል እንዴ ? ነግረዋላ ! . . . እስቲ እጄን ምታ ! ቀኙን የማይከዳውን ! . . .

ወተትሽ ይደር ፣ ትቢ እንዲወጣው — ቢላት አሉ ደላላ
እስኪያድር ድረስ ፣ ምጥማጥ ሲያፋው - አለች አሉ [illegible] ።
ተረቱ ይቀጥላል ፤ ግን ቱህ ወዲያ ይሸታል ! . . .

—ከተዋንያን አንዱ እየተጫወተ ዋሽንት ይገባል—

ታድያን ፍቅራችን ፣ አጉል ሲበዛ ፤ እንዳይጠነዛ ፤ አልበቃም ዋዛ ?

ገድለ ስምዖን
ልዑል ጌታዬ ፣ የጸኑ ወዳጅነታችን ጥናትና ጥራት ብቻ ነው ፣ ከተግባራችን ብዛት ጋር ሲጋጭ አግባብ ያጣ ያስመሰለብን እንጂ . . . .

ጎምሌት
በለው ! ይኸ ይኸ አልገባቶኝም ፣ አያ ተግባር—ብዛት ወዳጅነት—ጥናት ፤ . . . .

—ዋሽንቱን ከተዋናዩ ተቀብሎ—

ዋሽንት መንፋት ትችል የለ ?

ገድለ ስምዖን
እኔ የት አባቴ አውቅበታለሁ ብለህ ልዑል ።

ጎምሌት
ተው ባክህ ጃል እንካ ።

ገድለ ስምዖን
ልዑል ይሙት አላውቅበትም ።

ጎምሌት
ምነው ስለምንህ !

ገድለ ስምዖን
እንዴ ፣ ምነው ጉበዝ ! ነክቼውም አላውቅ ስልህ !

ጎምሌት
ቀላል ነው ፤ ከውሸት እንኳ የቀለለ ነው ። ይኸውልህ ፤ ቀዳዳ ቀዳዳውን በቀኝ እጅህ ጣት ፣ በማይከዳው ፣ አፍነው ፤ ወዲያው አፍክን አሹለህ ንፋ ፤ ከዚያ በኋላ ሰምተህ የማታውቀውን የዋሽንት ጡሩምባ ታሰማለህ ። ያው በል ፣ ተቀዳጅበት ።

ገድለ ስምዖን
የማላውቅበትን እንዴት አርጌ ! . . . ኧረ ፍረዱኝ ሰዎች !

ኅምሌት
እኔን ግን አንተው ፍረደኝ ! በል እንደገመትከኝ ፍረደኝ ። በኔ ላይ ለመ ጫወቱ ጊዜ ታውቅበታለህ ። ግምቱን አቅሚን ለክተህ ትተነፍስብኛለህ። የልቤን ምሥጢር ስልት እያነፈነፍክ ትታገኘኛለህ ። . . . ከዚች ከትንሿ የዋሽንት መሣሪያ ግን ጡብ ዜማ ቢፈልቅም ፣ ከቶውኑ ልትጫወትባት አልቻልክም ። ታድያስ ፣ ከዚች ከቀርከሃ አንሶ ይልቅ በኔ ላይ ለመጫ ወት መቻልክን ማን አስተማረህ ? ስታነፈንፍ ትታክታታለህ እንጂ በኔ ለመጫወት አትችልም ። ከኔ አንዳች ስልት ጡብ አይልልህም ። በል እግ ዚአብሔር ያጥናህ ወዳጄ ።

—ይወጣል—

ት፡ ፫

—ንጉሡ ፣ ሮዘንቅርስና ገድለ ስምዖን ይገባሉ—

ንጉሥ
ይበቃል ፣ ከእንግዲህ ወዲያ ፣ ምንም አይጠበቅ ከሱ
ወዲያ ወደ እንግሊዝ አገር ፣ አድርሳችሁት ተመለሱ ፤
ለሀገሪቱም ሆነ ለኛ ፣ ቀና አይመስልም መንፈሱ ።

ገድለ-ስምዖን
ነው ፣ ይኸው ነው የሚሻለው ፤ እኛማ አቃተን ጨርሶ
እንኳንስ ሊጠመድልን ፣ ያጠምደን ጀመር መልሶ ፤ . . . .
የኛ እንኳ ባልከፋ ነበር ፣ ለሀገሪቱም ክብር አልሳሳ ፤
የእርስዎንም ጸጥታ ነሳ ።

ሮዘንቅርስ
ያንድን ቤተ ሰብ ሃላፊ ፣ ማወክ ፣ ሰላሙ እንዳያምር
ጸጥታውን ብቻ ሳይሆን ፣ ማፍረስ ነው ትዳሩን ጭምር ፤
አልጋን በያዘም ፣ መታበይ ፣ መጣረር ፣ ዘውድን በደፋ ፤
የሱን ሰላም ብቻ ሳይሆን ፣ ሀገሪቱን ጭምር ገፋ ፤
ውሀ ሙላት ፣ ዓውሎ ነፋስ ፣ አሰሱን ሳያግበሰብስ
ስንቁን ሳይይዝ እንደማይነፍስ ፣
ኃይልም ብቻዋን አትወድቅም
አጥሯን ፣ ማገሯን ሳትለቅም ፤
ጫካና ቁጥቋጦው አቅፏት
ጠጠርና ኮረት አዝሏት
ተራራ ጫፍ ላይ እንዳለች ፣ እንደ ጡብ የአለት ጉልላት ፣
የናዳ መሠሪ እንደ ምንጭ ፣ ተፈትልኮ ከሥር ሲፈልቅ
ግሥንግስዋም ተያይዟት ፣ አብሯት ተንኮትኩቶ እንደሚያልቅ
የኃይልም ጓዟ ብዙ ነው ፣ ብቻዋን መሄድ አታውቅም
ያዘላትን ሳታስቀድም ፤
ስለዚህ ገገርም ብቻውን ፣ 'እህህ' አይልም ከቶ
አብሮ ያምጣታል እንጂ ፣ ሠራዊት ጥርሱን አፋጭቶ ።
ስለዚህ ተግባራችንም ፣ የሚያስገኘው ፍሬ ነገር
ሃላፊነቱን ስናቅ ነው ፤ እንዳትታወክ ነው ሀገር ፤

ንጉሥ
ሃላፊነትን መካፈል ፣ ነውና ችግርን ሲያቁ
እንግዲህ እናንተም በርቱ ፣ እንዳይሾልክ ፣ ተጠንቀቁ ።

—ሮዘንቅርስና ገድለ ስምዖን ይወጣሉ—

እግዜር ይፍታህ ለማይሉት ፣ ሥራይ ፣ የእንቆቅልሽ ቃሉ
'እሾህ ላጣሪው' ነው አሉ ።
በመንግሥተ ሰማይ ስሚን ፣ አየኋት ፣ ተጥላ ፣ ገምታ
የወንድሜን ደም ተቀብታ ፤
ልቤ እንኳ ባይል ፣ እንዳለ ፣ ራሴን አግባብቼ ባምንም
ጸሎት ከቶ ካንደበቴ ፣ አልወጣ አለኝ ፣ ብፈልግም ፣
ሕሊናዩ ቃሌን አንቆት
አይበገር ታብዮዬን ፣ አይበገር ግፌ ውጦት ፤
በሁለት እጁ እንደበላ ፣ ለሁለት ጌታ እንዳደረ
ባንዱ ሳይሠምር ፣ አንዱን ሳይይዝ ፣ ነፍሴ እንደታተተ ቀረ ፤
በወንድሜ ደም ተዘፍቃ ፣ በግፍ ድርብ ብትቆሽሽም
ለእጄ ማጥሪያ ያህል ዝናብ ፣ መንግሥተ ሰማይ የላትም?
የት አል የይቅርታዋ በር
ያመፅን ግንባር ፊትለፊት ፣ አፋጥጣ መፈተን በቀር?
ምንድነው የጸሎት ጥቅሙስ ፣ ኃጢአታችን ከቀበረን?
ስንጠመዘዝ ካልቀናን ፣ ስንሰበር ካልተጠገንን ?
እኔም መንግሥተ ሰማይን ፣ እማያት ፣ ሲሞት ነው ግፌ
ከሕሊናዩና ከእጄ ፣ ቀድሞ ሲታጠብ ነው እድፌ ፤
ታድያስ ምንድነው ጸሎቱ ፣ ለእንደኔው ብጤው ኃጢአት
በምድር ላይ አጥቦ እሚያነጣ ፣ አስታራቂ የቁም ፍትሃት !
በደሌን ይቅር በል ልበል? . . . በደሌን መች ተላቀኳት !
የዕቡይ መንፈሴን መች ተውኳት ?
ንግሥቲቱንም አልራቅኳት ፤
ዘውዱንም እንደደፋኋት . . . .
ዕቡይነቴን ሳልተዋት

ኀውጣኝ ጸሎት? . . . በእግዜር ወይ በኔ ላሾፍ ነው ?
በል እንጂ ፣ በደሉን አጽድቅ አልለው ፤
ማይ ችሎት ፣ ይግባኝ የለው አያከክድ
ዩዳ ፣ ተሸልታ በነፍስ ፍርድ
ጠፕ እንጂ ፣ ዘጠኝ ጊዜ ብትዘላብድ ፤ . . . .
ነበር ያማ ፣ ብትጠመድ እንደኛ ልምድ ፣
ው ዳኘነት ፣ በአገም ጠቀም ብትቀላምድ ፤
ብልሃቱ ? የእግዜር ዳኘነቱ ላይፈርስ
ቢገባ ፣ ዘጠኝ መቶ ማቅ ቢለበስ
ም ዛር ምሱ ፣ የዕቡይነቴ መንፈስ
ላይለቀኝ ፣ ከግብሩ አንዳች ላይቀነስ
እማይፈታኝ ፣ እኔው ነኝ የራሴ መቶት
መሠሪ ፣ እስካንገቴ ጠልቄበት ።
ኣሀ አምላክ
'ግፌን ተውሳክ ፤
'ለጥ ብትጥር
ግትር ፤
ነተ ቅዱሳት
ፊ በኋት
ነፊ በኋት
ኘን ፍቃድ ፣ እንድትቀበል ምከሯት
ፋም የላት ፤
ተስፋ ሁኗት . . . .

ሥ በጸሎት ሲመሰጥ ኀምሌት ይገባል—

ታድያስ አሁን
ቆ ስንቁን? . . .
. እሱም ይጸልያል
ውይይት ይዟል . . . .
አብን ሲማለድ ፣ የሞቱን ጽዋ ብሰጠው
'ማይን በር ፣ ከፍቼ እንዳስገባሁት ነው ፤
'ስ በቀል ነው ?
ገድዬ ፣ መንግሥቱ ጽዮን ባስሰጠው ?
ነንኩል ሰዓት
ነኔ መረጣት !
"ቱን ጽዋ ፣ ሕይወቱን በጄም ቢያስገባት
' አልከፍልም ፣ እጄን በገዛ እጄ ልብላት ?

አምላኩስ ፊት አልገለውም ፣ ሲጥር ሱባዔ ሊገባስ
ከኀኃጢአቱ አደል ያፊነው ? መች ንስሐ ገባ አባባስ ?
ዛሬ ትለፈው ግድ የለም ፣ ጽዋው ብታልፈው አይከፋም
ከመንግሥተ ጽዮን በቀር ፣ ማን ያውቃል ያባቴን አቅዋም ?
ከነግፉ ነው እማሰጥመው ፣ አሁን ግን ፀጉሩን አልነካም !
አለው ሰዓት ፣ እያመልጥም ፣ . . . በበደሉ ሲከረፋ
በግፍ ደንፍቶ ሲተፋ
በእግዜር ላይ ጀርባውን ሲያዞር ፣ ሲዶልት ፣ ሲያሤር ፣ ሲገፋ
ሲቦርቅና ሲሲስን ፣ ነፍሱ በኃጢአት ስትለፋ
የዚያን ጊዜ ነው ጽዋውን ፣ በጉሮሮው እምደፋ ።
ይሞክራት ጥቂት ጊዜ ፣ ይጋተራት የኑሮን ምርቅ
እጄም ፣ ሰይፌም ይታገቱ ፣ በኃጢአቱ እስኪማቅቅ ።

—ይወጣል—

ንጉሥ
አፌ ብቻ ክንፍ አውጥቶ ፣ ባዶ ቃላት ሲያነበንብ
ልቤ መሬት አቅፎ ቀረ ፣ አብሮት አልወጣ አለ ሽቅብ ፣
ጸሎት ያለ ልብ ፍቃድ ፣ ፍሬ አይኖራት ፣ ከቶ አታብብ ። . . . .

—ይወጣል—

ት ፡ ፬

—ንግሥቲቱና ጶሎኔዎስ ይታያሉ—

ጶሎኔዎስ
ንግሥት እንግዲህ ይበርቱ ፤ ተልኮበታል ፣ ይመጣል ፤
ባሕርይህ አቅል አጥቷል በሉት ፤ . . . እስካሁንም በርስዎ ብርታት
ጉዳዩ በርዶ ነው እንጂ ፣ ኋላ ጉድ ይፈላል በሉት ፤ . . . .
መጣ መሰለኝ ልሸሸግ . . . ልክፍትህ ምንድነው በሉት ።

—ጶሎኔዎስ ይሸሸጋል ። ኀምሌት ይገባል—

ኀምሌት
ለምንድነው ያስፈለግሺኝ ፣ እናት ዓለም ? ይኸው መጣሁ ።

ንግሥት
እቅጩን ልንገርህ ኀምሌት ፣ አባትክን በድለኸዋል !

ኀምሌት
እቅጩን ልንገርሽ እኔም ፤ አባቴን በድለሽዋል !

ንግሥት
ይኸንኑ እኮ ነው እምልህ ፤ ምንድነው ይኸ አጉል መልስ ?

ኀምሌት
ይኸንኑ እኮ ነው እምልሽ ! ምንድነው ይኸ አጉል ጥያቄ ?

ንግሥት
እንዴት ኀምሌት ? እንዴት ? እንዴት ?

ኀምሌት
የምን እንዴት - እንዴት ነው እሱ !

ንግሥት
እናትህ እኮ ነኝ እኔ ! እናትክን ረሳኸኝ እንዴ ?

ኀምሌት
እንዴት አባቴን እርጌ ? ምን ባረግ ነው እምረሳሽ ? ንግሥቲቱ አደለሽ
እንዴ ? የባልሽ-የወንድም-ሚስት ፤ . . . በዚህ ላይ ደሞ እናቴ ነሽ ፤
ምን ቆርጦኝ ነው እምረሳሽ ?

ንግሥት
. . . አይ ተወው እንግዲያስ ተወው ። እነኚያው የሚያሩጥጡህ ፤
ይምጡልህና ያስወትውቱህ ። . . . .

—ትነሣለች—

ኀምሌት
ነይ ! ጸጥ ብለሽ ተቀመጭ ። ከዚህ ውልፍጥ እንዳትዪ ፤
ጉድሽን በመስተዋት እፊትሽ ፤ አሩጥጬሽ እስክታዪ !

ንግሥት
እኮ ምን ልትሆን ? . . . ልትገድለኝ ! . . . ግደለኝ ፤ ግደለኝ ኧረ !

ጶሎኔዎስ
ኧረ ጉበዝ ኡ ! ኡ ! በሉ ፤ . . . ኡ ! ኡ ! ኡ ! ያገር ያለህ ! ኡ ! ኡ

ኀምሌት
. . . ውሻ ? ልክስክስ አሥረሻል ፤ ውሻ ? ልክስክስ አልወድም !
አልወድም !

—ጶሎኔዎስን መጋረጃ ውስጥ ይወጋዋል—

ንግሥት
. . . ምንድነው እሱ ያረከው !

ኀምሌት
አንቺ ንገሪኝ ምንድነው ? ንጉሡ ነው ?

ንግሥት
ኧረ ምንድነው ያረከው ! የምን ጥድፊያ ! የምን ኃጢአት !

ኀምሌት
መቸም አይብስ ካንቺ ኃጢአት
ባል ገድሎ ወንድሙን ከማግባት !

ንግሥት
ምን !

ኀምሌት
ቃሌ ነው ፤ አዎን የኔ እናት ! . . .
ምን ይኸ የዋህ ልክስክስ ፤ የተጣደፈ የቁም ሙት
ካንተ የተሻለው መስሎኝ ፤ ለካስ አንተን ነው የቀጠፍኩት ።
አንቺስ ሥራው ብዙ መስለሽ ፤ ሌሀ ነው የተንቀለቀልሺው
ብዬው በይ እንቺ ምስሽን ፤ ሰበብ ላይ እንደተከልሺው !
እጅሽን አታርገብግቢ ፤ በቁም እንደተኮነነ
ይልቅስ ልብሽ ይርገብገብ ፤ እውነት በድን እንዳልሆነ
በሥራይሽ ተቆራምዶ ፤ በስሜት ሞት ካልመሰነ ።

ንግሥት
ዘጠኝ ወር በተሸከምኩህ ፤ ጡት መግቤ ባሳደግሁህ
በወላጅ ፍቅር ባዘልኩህ
ምን በደልኩህ ! ምን_በደልኩህ ?

ኀምሌት
በደል አልሺኝ ? በደል ? በደል ?
በደልሽ በደል እንዳይደል ! . . .
ትንነት በሰው ልጅ ባሕርይ ፤ ተፈጥሮ እንዳልነበረ
መገበዝ እምነትን ገድላ ፤ ሕሊና እንዳልተፈጠረ
ከብሩክ ፍቅር እክሊል ውስጥ ፤ የውል ትብዐ ቅዱስ ደፍቶ
የጋብቻን ሥርዓተ ቃል ፤ ከነመቀነቱ ፈትቶ
በደል ከጕተራው ተርፎ ፤ እንደ በልግ ትል ሲፈላ
ምን በደልኩህ ይባላላ !
ሃይማኖትን እንቆቅልሽ ፤ ቢልት ያስደረጋት ያፍ እልፊት
በቁሙ ከሕያው ሰው ውስጥ ፤ ነፍስ የሚመነጥቅ ድርጊት ፤

የመንግሥት ሰማይም ዓይን ፣ ከቶውኑ እንደታወረ
በድኩም ሥጋና ደም ውስጥ ፣ ግፍ ተሸሽጐ እንደቀረ ፣
ዳኝነት ፣ ፍርድና ምዕዓት ፣ በሕልም እንኳን እንዳልኖረ
ኃጢአት በሕሊና መሶብ ፣ በደም እርም እየተበላ
ምን በደልኩህ ይባላላ !

ንግሥት
ከመጠትወት ይኸን ሁሉ
እቅጩን አትናገርም ፣ እኮ ምንድነው በደሉ ?

ኀምሌት
ይኸን ሥዕል፟ታውቂዋለሽ ? . . . ይኸንንስ ታውቂዋለሽ ? . . .
ይኸኛውን በቁም በልተሽ ፤ ይኸን በቁም ትልሺያለሽ ። . . . .
ንሺ ፣ ይኸን አስተውዪው ፣
በትዝታሽ ስዕል ሳዪው ፣
ቀረብ አድርገሽ አስታውሺው ፤
የሐር ሽልም ሽፋኑን ፣
የገጹን ፣ ግርማ ሞገሱን ፣
የጐፈሬ አወራረዱን ፣ የራስ ወርቅ አሥተሣሠሩን
የመንፈሰ ንቁነቱን ፣
የጸጋ አረጋዊነቱን ፣
ግንባረ መለኮት ዳኛ ፣ እውነት ካይኑ የሚነበብ
ቀና ገዢ ፣ ብቁ ጀግና ፣ የወንድ ወንድ ፣ የተርብ ተርብ ፣
መላእክት የተቀበሉት ፣ በሃሰት ፍርድ ያልተፈታ
የጥበብ ወዳጆች ወዳጅ ፣ ለዓለም የተሰጠ አለኝታ ፤
ያስታውስ እንደሆን ልብሽ
ንቂ ፣ እሱ ነበረ ባልሽ ። . . . .
ተመልከቺ ይኸን ደሞ . . . እንደ ባለጌ ቤት ድግስ
ቅጥ ያጣ አዲሱ ባልሽ ፣ መላ አካሉ ሲተነፍስ ፤ . . . .
እውነትስ ዓይን አለሽ ታድያን ፣ ይኸን አረጋዊ ገፍተሽ
ይኸንን ፈንጋይ ባል ብለሽ !
ታድያስ ! ዓይን አለኝ ትያለሽ ? . . . ፍቅር ገፍቶኝ ነው በይ እንጂ
ሳዲስ ፍቅር ደክመሽ ፣ ጠንተሽ ፣ ለፍርድ ስትዘጋጂ ፤
ፍርድስ ቢሉሽ ምን ፍርድ ነው
ካልጋ ዐመድ የሚወድቀው ?
ፍቅር የሌለው ውድቀት ነው ፣ የሥጋ ውድቀት ነው ፣ ዓሚን ፣
ፍርዱ በልብ ዓይን ሳይሆን ፣ ታይቶ በፍትወት ብሌን
እንዲያ የታወረው ዓይንሽ ፣ ባይመለከት ነው ልብሽ
መውደቅ ፣ መርከስ ፣ መልከስከስሽ ።

ኸረ ሲያል የት አል ፍርድሽ !
ባንቺ ዕድሜ የሥጋ ፍቃድ ፣ ፍትወት ከጫነብሽ ዛሩን
ካሸጠሽ የባልሽ ፍቅሩን
በወጣቱስ ላይ ምን ይሁን ?
ግብረ ገብ አመዳይ ትሁን ? እኮ አሰሚና ፍርዱን !

ንግሥት
ኸረ በቃህ ! ኸረ ተወኝ !
አትፈትነኝ ! አትጥበሰኝ !

ኀምሌት
ምን በወጣሽ ! ምን በወጣሽ !
የሕሊና እንቅልፍ ይውሰድሽ ፤ ይኸው አልጋሽ ! ይኸው አልጋሽ ! . .
ርካሽ !

—ጣዕረ መንፈስ ይገባል—

ቆ . . . ቆይ . . . ቆይ ! . . .

ንግሥት

ምነው ? ምነው ምን ሆንክ ?

ኀምሌት

ቆይ !

ጣዕረ መንፈስ

ተው ልጄ ተው ኀምሌት ልጄ ፣ እናትህን አትዝለፋት . . . .
አሁንም ቢሆን ፍቅሬ ናት ፣
አሁንም ቢሆን ሚስቴ ናት ፣
ለኔና ለእግዚአብሔር ተዋት ፤ . . . .
ምነው በቀልክን ችላ አልካት ?
ምነው በቀልክን ችላ አልካት ? . . .
አሁን በል እስዋን አዋያት . . . .
አየህ ፣ ምንም አልታያት . . . .
ቃሌ ከቶም አይሰማት
በደካሞች ላይ ይጠናል ፣ የመታበይ እኮ ግዛት . . . .
በል ዝግ ብለህ አዋያት ። . . . .

ኀምሌት
እ—እንዴት ዋልሽ እማማ ?

ንግሥት
ደኅና ፤ . . . ምን ሆነሃል ? ምን ነክቶሃል ? ምን ብኩን ያናግርሃል ?

ዓይንህን ምን አስፈጠጠህ ? ምን እንደዚህ አፈዘዘህ ? ምነው ከሰል አስመሰለህ ? ኧረ ወዝክን ምን መጠጠህ ? ደኅና ነህ ፣ ኀምሌት ? ደኅና ነህ ?

ኀምሌት
ም—ምነው ምንም አይታይሽ ? አሁን ምንም አልሰማሽም ?

ንግሥት
ምን አለና ነው እሚታየኝ ? ምን ሰማህና ነው እሚሰማኝ ?

ኀምሌት
ተ . . . ተዪው ፤ ለካ አይሰማሽም
ለካ አንቺ አይሰማሽም . . . .

ንግሥት
ምን ሆንክ ኀምሌት ? ምን ሆንክ ልጄ ? ምን ሆንክ ልጄ ?

ኀምሌት
ተይ ፣ ተይ ፣ ራርተሽ አታራሪኝ
ተይ ፣ ተይ ፣ ባብተሽ አታባቢኝ ፤
አየሽ እኔ ቃል አለብኝ ፣ እኔ መልእክት አለብኝ ፤
እምባ ሳይሆን ደም አለብኝ ፣ . . . .
ቆራጥ መሆን ነው ያለብኝ ፣ . . . .
መልእክት ፣ ቃል ፣ አለብኝ ። . . . ሄደ አባባ . . . ሄደ አባባ ፣
አየሽው ? ያው ሄደ አባባ . . . .
—ጣዕረ መንፈስ ይወጣል—

ንግሥት
ንግሥት
ኧረ ልጄ ምን ሆንሃል ?
ዓይንህ ምን ራዕይ ይስላል ?
ቀልብህ ምን ይተበትባል ?
የሌለ ነገር ያሳያል ? የሌለ ነገር ያሰማል ?
ልጄን የተጠናወተው
ምን የሚሰልብ ቅዠት ነው ? ምን አዙሪት ራዕይ ነው ?

ኀምሌት
ይልቅ ራስሽን አታታዪው ፣ የኔ ጤና ካንቺ ይሻላል
ገና እንዳንቺ አልደነዘዘም ፣ ዓይኖቹ ፣ ሰምቶ ፣ ይሰማዋል ፤ . . . .
እናት ዓለም ፣ ሙሴ አትሁኝ ፣ ለራዕይ አትቸገሪ
እኔን አብደ.ል ብለሽ አንቺ ፣ በግፍሽ ዘፍተሽ ልትቀሪ ?
አይምሰልሽ የኔ አዙሪት
ግፍሽ ነው አልታይ ያለሽ ፣ ተገትሮልሽ ፊት ለፊት !

ሕሊናን ማታለል ዋዛ ! . . . . የጣቱ ጥፍር ቢሰበር
ዘጠና ቀንድ አብቅሎ ነው ፣ ሁለንተናሽን የሚወር
ውሉን ባላላሽ ቁጥር ነው ፣ እልቦናሽ ላይ የሚከር ፤
ይልቅስ ሱባዔ ግቢ ፣ አጉል ቅሌት አትነግጂ
ያለፈውን ይቅር ካለሽ ፣ በቁም ሲያል አትውረጂ ፤
የእውነት ጥርሱ ምላጭ ነው ፣ ከቁርጠት ይልቅ ይቆርጣል
ሆኖም ፍትወት ባንቺ ዕድሜ ፣ ይቀፋል ፣ ይዘገንናል
ይምርሽ እንደሁ ለምኚው ፣ መልከስከሱ ይበቃሻል ።

ንግሥት
ኧረ ተወኝ ! ኧረ ተወኝ !
የእግዜር ይቅርታ ይቆየኝ ፣ ቀድመህ አንተ ተለመነኝ ፤
ልጄ ፣ ነፍሴን አቆስልከኝ ።

ኀምሌት
ኧረ ገና ምኑን አይተሽ ፣ ለነፍስሽማ ይብላኝላት
የኔ ማቁሰል መቼ በቅቷት !
ነፍሴ ቆሰለ እምትይው ፣ በንግግሬ መቀየም
ስተውሽ አጎቴ አልጋ ላይ ፣ ወጥተሽ ለመሥፈር አደለም !
መታመንና አለኝታ ፣ ከሞት አይከፋም አትፍሪ
እውነት ነፍስሽ ቆስላ እንደሆን ፣ ማረኝ ለማለት ሞክሪ ፤
ልብሽ እንኳ ባይሰማው ፣ ለወግ ያህል ይምሰልብሽ
ዛሬ እንኳ ግብዝነትሽ ፣ ለቅን ፣ ለበጎ ይሁንልሽ ፣
የመገበዝ ተግባር እንደሁ
ለክፉም ለበጎም ‘አለሁ ’
‘አቤት ፣ ወዴት ! ’ እዚያም እዚያም ፣ ለእውነት ሐሰት ፣ ለሐሰት ሐቅ
ባሕርይዋ ማማረጥ አያቅ ፤
ታድያ ዛሬ እንኳ ለወጉ ፣ ማረኝ ብለሽ በግልጥ ቃል
ሌላ እልፍኝ ዘግተሽ እደሪ ፣ እግዜር ይምርሽ ይሆናል
ዛሬ ለወግ ያደረግሺው ፣ ወይ ለነገ ይለምድብሻል . . . .
ልማድ ፊት እንዳሳዩት ነው ፣ ወይ ይጠፋል ወይ ያጠፋል
ከርሞም የሠለጠነ እንደሁ ፣ ተፈጥሮ ይሆናል ይባላል ፤
እኔንም ይቅር ይበለኝ . . . ከኔ መች ጸሎት ፈልጎ
ባንድ እጅ እኔኑ እንዳለንጋ ፣ ባንድ እጅም ገራፊ አድርጎ
ለዚህ ለፈጠረው ጉዳይ ፣ እኔ መሣሪያው ነኝ ላዩ
ጉዳዩን በኔ እየቀጣ ፣ እኔን ደሞ በጉዳዩ ፤
አጥፊና ጠፊ አድርጎናል ፣ የተእምሩ መግለጫ
እኔን ለሱ መቀጣጫ ፣ እሱን ለኔ መቀጣጫ ፣ . . .
በይ ደኅና እደሪ እናት - ዓለም ፣ የራስሽን አይተሽ ፍረጂኝ

ገቢር አራት

ት ፡ ፩

—ንጉሡና ንግሥቲቱ ይታያሉ—

ንግሥት
አብዷል ! አብዷል !
ጩርቁን ጥሏል !
ውሻ ! ውሻ ! ብሎ ዘሎ
ጶሎኒዎስን ወግቶ ገድሎ !
እኔንም ደሞ ሊደግመኝ
ሲያስጨንቀኝ ! ሲያስጨንቀኝ !
አብዷል ኀምሌት ! አብዷል ! አብዷል !
ጩርቁን ጥሏል !
—ሮዘንቅርስና ገድለ ስምዖን ተሯሩጠው ይገባሉ—

ንጉሥ
ምን ይባላል ? ምን ይባላል ?
አብዷል ብቻ መቸ ይበቃል !
ቶሎ አምጡልኝ ! ፈልጉልኝ ! . . .
እጁን ይዛችሁ አምጡልኝ !
—ይወጣሉ—

ት ፡ ፪

—ኀምሌት ይገባል ። የጶሎኒዎስን ሬሣ ይሸሽጋል—

ኀምሌት
ያው በል እንግዲህ ተዘፍዝፍ ፣ ምን ይሽ ልክስክስ ችኩል !
—ሮዘንቅርስና ገድለ ስምዖን ከሩቅ ይጣራሉ—

ሮዘንቅርስ
ልዑል ! ልዑል ! ልዑል !

ገድለ ስምዖን
ልዑል ኀምሌት ! ልዑል ! ልዑል !

ኀምሌት
ልዑል ! ልዑል ! . . . አቤት ጣጣ
ከመቸው ተተነፈሰ ፣ ከመቸውስ ክንፍ አወጣ ? . . .
ልዑል ! ልዑል !
—ሮዘንቅርስና ገድለ ስምዖን ይገባሉ—

ሮዘንቅርስ
ምነው ልዑል ? ምነው ? ምነው ! . . .
በል ሬሣውን የት አረከው ?

ኀምሌት
አታውቅም እንዴ ? አታውቅም ?
አ አዳም መሬት ነህና ፣ ወውስተ መሬት . . . ትሰጥም ፤

ሮዘንቅሮስ
ኧረ ንገረን ጌታዬ ፣ እግዜር ምን ይበል ይኸን ሲያይ !
ቤተ መቅደስ አብረን ወስደን ፣ ባይሆን እንኳ እዚያ ይቆይ ፣

ኀምሌት
አይ ! የለም ፣ አይሆንም የለም ፤
ከማንም መንጠቆ አፍ ጋር ፣ ደሞ ሬሣ ልሸካከም !

ሮዘንቅሮስ
ልዑል ጌታዬ እኔን ነው ፣
መንጠቆ አፍ እምትለው ?

ኀምሌት
አዎ አንተን ነው ! . . .
ያፍ እልፊት መስሎህ አታድንቅ
በመንጠቆ አፍ ሲታዘዝ ፣ የንጉሥ ልጅ ምን ይበል ይልቅ ? . . .
ከንጉሥ አፍ ነገር ስትነጥቅ
ከወዳጆችህ ስትነጥቅ
ዳረጎቱን ፣ ሽልማቱን ፣ እያሽቃበጥክ ስታጭቅ
ልብ ውልቅ ! ልብ ውልቅ ፣ ውልቅ ! . . .
ንጉሡ ያመነህ መስሎሃል ፤
እንደ ገመሬ ዝንጀሮ ፣ መንጋጋው መሃል ይዘሃል !

መጀመሪያ የነከሳትን ፣ መጨረሻ ይውጣታል ።
የሚፈለግብህን ጥቅም ፣ እስክታደርስለት ነው ግብ
በመንጠቆ አፍህ ጭኑህ ፣ ስትጠልፍና ስትስብ
ኋላ ሲሞላለት የልብ ፣
ላንተም ቦታ ይሰጥሃል
ጨምቆ ፣ መጥጦ ይተፋሃል ።

ሮዘንሮትስ
ኧረ አልገባኝም ጌታዬ . . . .

ኀምሌት
ነው ። አልገባም ማለቱ ይሻላል ።

ሮዘንቅሮስ
ሬሣውን እኮ አሳየን ፤ . . . ንጉሡም ይጠብቁሃል !

ኀምሌት
ይጠብቁኛል እንዴ ፣ . . . ወይድ ?
ባፈ-ሙዛችሁ አጅቡኝ ፣ በሉ እንሂድ ፣ በሉ እንሂድ ።

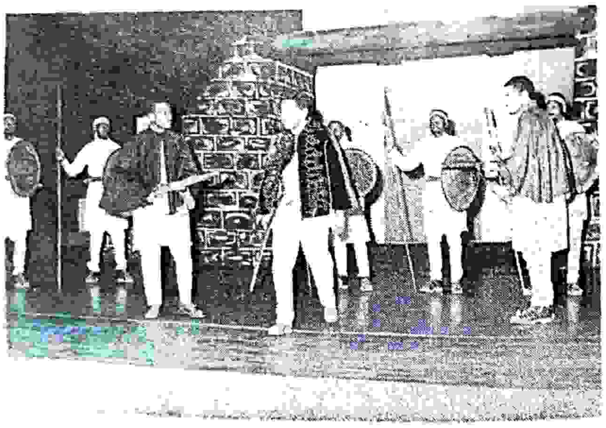

. . . . ላንተም ቦታ ይሰጥሃል
ጨምቆ ፣ መጥጦ ይተፋሃል ።

ት ፡ ፫

— ንጉሡ ፣ ባለሟሎችና አጃቢዎች ይታያሉ —

ንጉሥ
የሕግ መንግሥቱ መዝገብ ፣ የሚደነግገውን ግድ
ከመጠሰናችን በፊት ፣ ሕዝቡ ለሱ ያለው መውደድ
ሌላ መዘዝ ደሞ እንዳይስብ ፣ መገንዘብ በአስተያየት ፍርድ
የግድ ይጠይቅብናል ፣ መሻት ፣ ብልህ ዘዴና እቅድ ፤
ሠራዊት የሚያስተጋባው
የልቡን ሳይሆን ያይኑን ነው ፤
ሌህ ነው ፣ መገንዘብ የምለው ፤
ሕጉም የሚሻው መሸፈን ፣
የበደሉን ክብደት ሳይሆን ፣ የተበደለው ሰው መጠን
እንደ ወዳጁ ብዛት ነው ፣ እንደ ተቆርቋሪው ወገን ፤
ስለዚህ የጳሎኔዎስ ፣ የቀብሩ ሥርዓት ይደበቅ
ግፈኛውም በሚያስቸኩል ፣ በግዞት አገሩን ይልቀቅ
አዋጁም ቶሎ አይታወቅ ። . . . .
ይሻላል ፣ አንነታረክ ፣
መደበቁ ይበጃልና ፣ ሕዝባችን እንዳይታወክ ።
ኀምሌት መቸም በጥጋቡ ፣ መከራውን እንዳመጣው
ይሂድና እንግሊዝ አገር ፣ የገዛ መከራው ይፍታው ። . . . .

—ኀምሌት ፣ ሮዘንቅሮስና ገድለ ስምዖን ይገባሉ—

አስከሬኑ ተገኘ ወይ ?

ሮዘንቅሮስ
የለም አላሳየን አለን ።

ንጉሥ
እንዴት ! ጳሎኔዎስ የት አል ኀምሌት ?

ኀምሌት
ገበታ ላይ ።

ንጉሥ
ገበታ ላይ ? የት ገበታ ላይ ?

ኀምሌት
እሚበላበት ላይ ሳይሆን ፣ እሚበላበት መሶብ ነው
አድፍጠው ይመገቡታል ፣ የሜራ ትሎች አብረው ።

የእርድ ከብት እደልበን
ከዚያም ከዚያም አርደን በልተን
ቦርጭ አውጥተን ፣ ፋፍተን ፣ ሰብተን
የትል ቀለብ እንሆናለን ።
ወፍራም ንጉሥ ፣ በገበታ ፣ በአዳራሽ ሰልፍ በአሳላፊ
ጉፋያ ደሃም እንደአቅምዋ ፣ አግበስብሳ ትርፍራፊ
ሆድን ሞልቶ እንደስልቻ
በልቶ ለመበላት ብቻ ። . . . .
በንጉሥ ሥጋ የፋፋን ትል ፣ ዓሣ አገኘችና ጥልፍ
ዓሣ አጥማጅ ዓሣዋን ቅርጥፍ ፣ ትል መልሳ እሱን ቅርጥፍ . . . .

ንጉሥ
እኮ የምን ምሳሌ ነው ? አስረዳን እንጂ ትርጉሙን ።

ኀምሌት
ቅርብ ነው ኧረ ምሥጢሩ ፣ ተደብቋችሁ ነው አሁን ?
በአንድ ለማኝ ዓሣ አጥማጅ ከርስ ፣ ንጉሥ ሽርሽር መግባቱን ?

ንጉሥ
ይልቅ ጶሎኒዎስ የት ነው ?

ኀምሌት
ምናልባት መንግሥተ ጸዮን ፣ ወይ ከዚያ ብትጠፋፋም
ሌላው ሥፍራ አትጠጣጡም ።
ጠፍቶ ቢጠፋ ፣ እስካንድ ወር
ከወደ ሰገነት መውጫው ፣ መዓዛው ሳይመጣም አይቀር ።

ንጉሥ
በሉ ሂዱ እዚያ ፈልጉት ፤ ሰገነቱ ጋ ይላችኋል !

ኀምሌት
ግድ የለም አትጣደፉ ፣ እስክትደርሱ ይጠብቃል ።

ንጉሥ
. . . የፈጸምከው ታላቅ ነውር ፣ ያሠጋልና ሕይወትክን
በሚያስቸኩል ወስነናል ፣ በሥራህ እጅግ እያዘንን
ወደ እንግሊዝ እንድትሄድ ፣ ቶሎ ለቅቀህ ምድረ-ዴንን ፣

ኀምሌት
ወደ እንግሊዝ ?

ንጉሥ
ነው ፤ ኀምሌት ።

ኀምሌት
ደግ ።

ንጉሥ
ደግ መሆኑ እርግጥ ነው ፣ የኛን ችግር ብታውቅልን ፤

ኀምሌት
መናፍስትም አውቀውታል ። ብቻ አሁን ዋናው ነገር ፤
ረኸሮሙን ጉዞ መጀመር ፤ . . . .
አደለም ጉበዝ ፣ አደለም ?
ደኅና ይግጠመን እናት ዓለም ።

ንጉሥ
እኔ እኮ አባትህ ነኝ ኀምሌት ።

ኀምሌት
ያው እኮ አደል ! እንዴት ፣ እንዴት ?. . .
አባት እናት ፣ ባልና ሚስት ፣ አንድ ሥጋ ፣ ያው አንድ አካል
ያስኬዳል እኮ ይባላል ። . . . .

—ይወጣል—

ት ፡ ፬

—ፎርጠንብሮስ ከነሠራዊቱ ይታያል ። ከነጋድራሱ ጋር ይነጋገራል—

ፎርጠንብሮስ
በል ነጋድራስ ፣ ወደ ምድረ-ዴን ንጉሥ ዘንድ በፍጥነት ድረስህ ፣ የአክብሮት ሰላምታዬን አቅርበህ ፣ ድንበራቸው ላይ ማረፋችንን አስረድተህ ፣ ቀድሞ በተጻጻፍንበት ቃል መሠረት ፣ በምድረ-ዴን ግዛት ላይ አቋርጠን ፣ በፖላንድ ላይ እንድንዘምት ፣ የይለፍ ፍቃዱን ይዘን ፣ ጉዞ መጀመራችንንና ፣ ተግባራችንን እንጂ ከተግባራችን ሌላ ምንም ጉዳይ እንደሌለን ፣ ግርማዊነቱ ቢሻም ይህንኑ ዓላማዬን በቅርብ ላስረዳ ፍቃደኛ መሆኔን ጭምር አስታውቅልኝ ። ረኸርም ዕድሜ ለግርማዊነትህ ብኋል የኖርዌይ ልዑል ፎርጠንብሮስ በልልኝ ። ፈጠን በል ።

ነጋድራስ
እሺ ልዑል ጌታዬ ።

—ፎርጠንብሮስና ሠራዊቱ ይወጣሉ ። ኀምሌት ፣ ሮዘንቅሮስና ጊድለ ስቴርን ከእጃቢዎች ጋር ይገባሉ—

ኀምሌት
ጌታ ፤ የማን ሠራዊት ነው ይሄ ?

ነጋድራስ
የኖርዌዩ የልዑል ፎርጠንብሮስ ነዋ ጌታ ።

ኀምሌት
ጠቅላላውን የፖላንድ ምድር ለመውረር ነው ፣ ወይስ ለጠረፍ ግፊያ ምክንያት ብቻ ነው ?

ነጋድራስ
በእርግጥ ከሆነ . . . ከስም በቀር ሌላ አንዳች ጥቅም የሌላት ፣ ኩርማን ታህል መሬት ፣ ያመት ግብሯ ካምስት አሞሌ ያልበለጠ—አምስት አሞሌ ነው እምልዎት—ለኖርዌይም ለፖላንድም ፋይዳ የሌላት ቦታ ለመያዝ ነው ጌታ ።

ኀምሌት
ያማ ከሆነ የፖላንድ ሠራዊት ለስዋ ሲል አይቋቋማችሁም ማለት ነዋ ።

ነጋድራስ
አይ አይደለም ጌታ ፤ ከብበው ፣ ሠፍረው ፣ መሽገው ይጠብቁናል ።

ኀምሌት
. . . ሁለት ሺህ የሚሆን ጀግና ፣ የያንዳንዱ ሕይወት እንኳን በቤሳና ባሞሌ በወርቅ ግምት የሌለው ፣ እንዴት ፋይዳ ለማትሞላ ኩርማን መሬት ይተላለቅ ? ሃብት ሲትረፈረፍ ፣ የሰላምም መደላድል ሲያመች ፣ ሃብ ቱም ሰላሙም አጥግቦ አስክሮ ከውስጥ ከገነፈለ ፣ ሟቹስ ለምን እንደሚ ሞት መች አመዛዝኖ ! እግዜር ያክብርልኝ ጌታ ።

ነጋድራስ
አሜን ፣ ጤና ይስጥልኝ ።

—ነጋድራስ ይወጣል ። ሮዘንቅሮስ ፣ ጉድለ ስምያንና አጃቢዎቹም ገንጠል ብለው ያርፋሉ—

ኀምሌት
. . . እፎይ እንኳ ብዬም ባላውቅ ፣ የቁስሌ ቀስቃሽ ብዛቱ ፣
ሰው በዕድሜው ፣ ሰው በዘመኑ ፣ ካልሠራበት በሕይወቱ
በልቶ ከተጋደመበት ፣ ኑሮው ምንድነው ምክንያቱ
ካውሬ ምንም አልተሻለ ። ምን ይላል የፈጠረንስ ?
የአእምሮ ልቦናን ብርሃን ፣ ሽልሞን ስናበሰብስ ? . . .
የኔስ ካውሬ በምን ሊሻል ፣ ቢነገር በይፋ አንደበት
ሃሳቤን ማግበስበስ እንጂ ፣ አንዳች ፍሬ ላልሠራበት ፤

የትዕግሥት ፣ የጥንቃቄ ፣ የፍርሃት ፣ የስንቱን ምክንያት
ማስታመም ማሰላሰሉ ፣ መሥጋት ፣ ማውረድና ማውጣት . . . .
አለሁ ይኸው ትገርት ይዞኝ
ጽኑ የበቀል ቃል ኖሮኝ ፣ ፍቃድ ፣ መዛሪያ ፣ አቅም ኖሮኝ
ከትገርት አላልፍ አልኩ እንጂ ፣ የሃሳብ ብዛት ሰንክሎኝ ፤ . . . .
አሁን የዚህ የሠራዊት ፣ የስንቱ ጀግና መሄጃ
ዓይን የሚወጋ አርአያ ነው ፣ ቁስሌን የሚያክ ማስረጃ ፤
መንፈሱ በትልቅ ዕትድ ፣ በተጫረ ወጣት መስፍን
የጦርን ምዕዓት በናቀ ፣ ለልበ ንቁ ሃሳበ ጭፍን
ይኸ ሁሉ ጉልቄ መዛፍርት ፣ ሕይወቱን ፣ ትዳሬን ሳይል
ሞት አለ ፣ ደም አለ ሳይል
ቆርጦ ወደ ስቃይ ሲሄድ ፣ ከመሪው ጋር ተግተልትሎ
ስም እንጂ ፋይዳ ለሌላት ፣ ላንዲት ቁራጭ ምድር ብሎ ፤ . . . .
እውነተኛ ታላቅነት ፣ ከሃሳብ ርቀት ጋር ቢሆንም
የስም ጉዳይ ማሰላሰል ፣ ምርምር አትጠይቅም ፤
የወኔ ምሥጢር ነውና ፣ በጨዋ ዘንድ የታመነ
ለሰባራ ስንጥር መሞት ፣ የክብር ጉዳይ ከሆነ ፤
ታድያን እኔስ ፣ ክብር አለኝ ወይ ? . . . ያባቴን በቀል ጠጥቼ
የናቴን ውርደት እያየሁ ፣ በብስብስ ሆዴ ከትቼ
የደም ፣ የወኔ ፣ የእእምሮ ፣ የሕሊናን ሙግት ትቼ
እንዳይረቱኝ አግባብቼ
አባብዬ አስተኝቼ ፣
ቁስሌን የሚያመረቅዝ ጦር ፣ የሚያፌዝ ባልጫ ሃሞት
ለስም ሲል አንድ አገር ጀግና ፣ ለአንዲት እፍኝ መሬት ሲሞት ፣
አንዳች ጥቅም ለማትሰጠው ፣ እንኳን አርሷት ልታበላው
ለመቃብር ለማትበቃው ፤
ለዓይኔ ሥጋ ምስክሬ ፣ በቁሜ ለሞትኩት ለኔ
አሳየኝ ፣ አሳየኝ ባይኔ ። . . . .
ከእንግዲህ ወዲያስ ያለደም
ነፍሴን የሚያድናት የለም ።

—ሮዘንቅሮስ ይገባል—

ሮዘንቅሮስ
ኸረ እንሂድ እንጂ ልዑል ።

ኀምሌት
ነው ፣ እንሂድ ፣ አዎ ፣ እንሂድ ።

—ይወጣል—

ት ፡ ፫

—ንግሥቲቱና ሆራትዮስ ይታያሉ—

ንግሥት
የለም ፡ አላነጋግራትም አልኩ ።

ሆራትዮስ
ኧረ ንግሥት ሆይ ፡ ጤናም ያላት አትመስል ። እንደኔስ ፡ ባያዩአት ነው
እንጂ ምንኛ በራሩላት ነበር በሁኔታዋ ።

. . . . አገር ትለብለብ አሉ ፡ ጓዳ የተጫረች እሳት ፤ . . . .

ንግሥት
እኮ ምን አርጉኝ ነው እምትለው እስዋ ደሞ ?

ሆራትዮስ
አንብታ አንብታ ማቀቀች ፡ ስለአባቷ ሞት ብቻዋን ታነበንባለች ፤
ዓለም ምን የተንኮል ሲያል ናት እያለች ደረቷን ገልጣ ትደበድባለች ፤

ጣዕሙ የተመሳቀለ እንቆቅልሽ ታልጉመጉማለች ፡ . . . ኧረ እንጃላት
እንዲህስ ሆና የምትዘልቅ አትመስልም ንግሥት ሆይ ።

ንግሥት
ወይ ጣጣ !
መቾም መከራ ዛብ የለው ፡ እንደዜ እግር ካወጣ ፤
በል እስቲ ሂድና ጥራት
የሆነችውን እንስማት ፤
አገር ትለበልብ አሉ ፡ ጓዳ የተጫረች እሳት ፤ . . .

—ወፌ-ይላ ቀልቧን ስታ ትገባለች—

ወፌ-ይላ
ሰላም ለከ ንጉሥ ፡ ንጉሥ ገላውዴዎስ ! . . .
የት አለ ዘንካታው ፡ ብፁዕ ፡ ብሩክ ፡ ቅዱስ ?

ንግሥት
ምን አልሽ ወፌ-ይላ ?

ወፌ-ይላ

—ትዘፍናለች—

‘ አጋግም ብዬ ፡ ግግም ብዬ ፡ ግግም ብዬ . . . . ’
ከግዞተኛ ፡ ስጫወት ውዬ ፡ ስጫወት ውዬ
የት ላይ ነው ባክህ ፡ የሰው ልክ ፡ የሰው ልክ
አባዬን ገድለህ ፡ አንተም ሄድክ ፡ አንተም ሄድክ
‘አጋግም ብዬ ፡ ግግም ብዬ . . . . ’

—ንጉሡ ይገባል—

በልቤ መሃል ፡ ንሥር ሰፍሮ ፡ ንሥር ሰፍሮ
አባዬን ነጥቆኝ ፡ ትቶኝ በርሮ ፡ ትቶኝ በርሮ
እኔን ያብርረኝ ፡ ያክንፈኝ ፡ ያክንፈኝ
እግዞት አገር ይስደደኝ ፡ ይስደደኝ ፤
የባዕድ አገር ፡ መራራ ነው ፡ መራራ ነው
የጉበዝ ልቡ ፡ ተራራ ነው ፡ ተራራ ነው
የሴት ልጅ አንጀት ፡ ደካማ ነው ፡ ደካማ ነው ፤
የቀበርኩ እንደሁ ፡ ሁለት ባንዴ ፡ ሁለት ባንዴ
አባዬን መሬት ፡ እሱን ሆዴ ፡ እሱን ሆዴ
‘አጋግም ብዬ ፡ ግግም ብዬ . . . . ’

ንጉሥ
ከመቼ ወዲህ ነው እንዲህ የሆነችው በሉ ?

ወፌ-ይላ
'አጋግም ብዬ ፣ ግግም ብዬ ፣ ግግም ብዬ . . . .'
ከግሦተኛ ፣ ስሜወት ውዬ ፣ ስሜወት ውዬ
ጉዶ ይደበቅ ፣ ካፈ አይውጣ ፣ ካፈ አይውጣ
ጋሼ በፈረስ ፣ እስኪመጣ ፣ እስኪመጣ ፣
'አጋግም ብዬ ፣ ግግም ብዬ ፣ ግግም ብዬ'
እኔን የጠፋኝ የሰው ልክ ፣ የሰው ልክ
አባዬን ገድለህ ፣ አንተም ሄድክ ፣ አንተም ሄድክ . . . .

—እያንጐራጐረች ትወጣለች—

' አጋግም ብዬ ፣ ግግም ብዬ ፣ ግግም ብዬ . . . . '
ከግሦተኛ ፣ ስሜወት ውዬ ፣ ስሜወት ውዬ

ንጉሥ

ተከተላት ፤ እባክህ ተከተላት ።

—ሆራትዮስ አብሯት ይወጣል—

. . . አልቆላት ። . . . በልጆች የእንቆቅልሽ ጨዋታ ፣ ጭራቅ አንዶ ራሱን ሲሉት ዘጠኝ ራስ ፣ ሁለተኛ ሲደግሙት ዘጠና ራስ ፣ ሲያሦል ሱት ዘጠኝ መቶ ራስ ያበቅላል ይላሉ ። መጀመሪያ የልጅሽ ዕብደት ፣ ቀጥሎ የዚች የልጅ አባት ሞት ፣ ከዚያ የስዋ ዕብደት ፣ በዚህ ላይ የሕ

ዝቡ ማንሰራራትና መፍጨርጨር ፣ አሁን ደሞ የጰሎኔዎስ ወንድ ልጅ ላርቆስ ከፈረንሣይ አገር ሾልኮ መጥቶ ፣ በከተማውና ባባቱ ወገኖች ልብ ሤራ እያጫረ ፣ በነገር እየመረዘ አሽፍቶብን ሊወረን በጥድፊያ ይገሥግሳል አሉ !

—የሦራዊት ሁካትና ሽብር ከደጅ ይሰማል ። የእልፍኝ አስከልካይ ይገባል—

ም—ምንድነው እሱ ?

እልፍኝ አስከልካይ
ላ — ላርቆስ ! ላርቆስ ነው ግርማዊ ! — ኧረ ሕዝቡ ! ኧረ ጃንሆይ !
ኧ — ኧ — ኧረ — ለነፍስዎ ያምልጡ ! !

ንግሥት
እንዴት — እንዴት — ይኸ የምድረ-ዱን እከካም ሁሉ !

—በሩ ይፈነገላል ፤ ላርቆስና የሦራዊቱ ግንባር ቀደሞች ተንደርድረው ይገባሉ—

ላርቆስ
እኮ የት አለ ይኸ ንጉሥ ! ጐበዝ እናንተ በር ያዙ !
እኮ የት አለ ! ይኸ ርኩስ ! የት አል ! በሩን በሩን ያዙ ! . . .
ይስሙኝ ንጉሥ ! ይስሙኝ !
አባቴን ይስጡኝ !
አባቴን !
ወላጄን አሳዳጊዬን !
ይመልሱልኝ አባቴን !

ንግሥት
እ — እኮ ዝግ በል ልጅ ላርቆስ ፣ . . . .

ላርቆስ
ዝግ የሚል ደም
ውስጤ የለም !
ዝግ የሚል ደም ፣ የኔ አደለም !
ካባቴም አልተወረሰም
ያጥንቱ ፍላጭ አይደለም ! የሥጋው ቁራሽ አይደለም !

ንጉሥ
ምነው ላርቆስ ዐመፅህ ፣ እንዲህ ግሥላ መሰለ ?
. . . አትያገርው ተይ ገርትረድ ፣ ምንም እሚያረገኝ የለ ።
ንገረኝ ፣ ምነው ንዴትህ ፣ እሳተ ገሞራ አከለ . . . .
ልቀቂው እንጂ ገርትረድ ፣ ይንገረኝ እሚለው ካለ ።

ላርቆስ
አባቴ ፣ አባቴ የት አለ !

ንጉሥ
ሞቷል ።

ንግሥት
ቢሞት ታድያን ባንተ እጅ አደለ ።

ንጉሥ
ቆይ ፣ እሱው ይጠይቀኛል ።

ላርቆስ
እኮ በማን እጅ ሞተ ? . . . ኋላ ይህ ዋዛ አያዋጣም !
ይህ መገናናት አያዋጣም !
ባለሟልነት ፣ መታመን ፣ ለኔ ይቺን ያህል አይረባም ።
ሕሊና ፣ መከበር ፣ ሹመት ፣ ቢሻ አራት እግሩን ይብላ
እንኳን ጉድ የጉድ ጉድ ይፍላ !
ገዳዩን ብቻ ልወቀው ፣ እንኳን ሞት ምጽዓት ቢመጣ
ደሙን ሳልጠጣው አልቀርም ፣ ያባቴን ደም እንደጠጣ !

ንጉሥ
መልካም ።
የውድ አባትክን ባላንጣ ፣ ለማወቅ ሲፈላ ደምህ
ወዳጁንም ጠላቱንም ፣ አብሮ መጥረግ ነው በቀልህ ?

ላርቆስ
ጠላቱን ! ጠላቱን ብቻ ! . . . ወዳጆችማ ቢኖሩት
መቸ ዝም ይሉ ነበረ ፣ እንዲያ ሸፋፍነው ሲቀብሩት ?
አሁንም ወዳጅ ነኝ የሚል ፣ ያባቴን ገዳይ ካሳየኝ
እኔም ወንድሙ ፣ ወዳጁ ፣ የዘለዓለም አሽከሩ ነኝ !
ለኔ ቃሉ ሕይወት ነውና ፣ አባቴ ሕይወት እንደሰጠኝ ።

ንጉሥ
እንዲህማ በጥሞና ፣ ስትጠይቀኝ በቁም ነገር
በመልካም ልጅ አነጋገር ፣ በጨዋ ልጅ አነጋገር
እኔም አሳውቅሃለሁ ፣ በዓመፀ እንደሌለሁበት
አንተም ፣ ወዳጁም ፣ አገሩም ፣ እንዲያውቅ ይሻል ይኸን እውነት ፤
የሱ ሞት የወዳጁ እጦት ፣ ብቸኛ አርጎኝ ይኸውና
ከሐዘኑም አልተላቀቅሁ ፣ እንኳን ደም ልቃባውና ።

ስለዚህ ሳታውቅ አትፍረድ ፣
ሃሰት ስለማያዛልቅ ፣ በሰውም ዘንድ ፣ በእግዜርም ዘንድ ።

—ወፌ-ይላ እያቅራራች ትገባለች—

ላርቆስ
ወዮ እህቴን ! . . . ወየው እኔን ! . . . ወፌ-ይላ . . . . .
ምን ወሰደሽ ? የምን መቅሰፍት ? እረ የምን ዓይነ ጥላ ? . . .
ንቁው ያበባ ዕድሜ መንፈስ ፣ እንደ እርግማን ድንገት ሲፈዝ
እንደ ጫጩ እርጊት ሲቦዝ ፣ እንደ ቸነፈር ዋግ ሲነብዝ . . . .
ተፈጥሮ ለወጣት ብርሃን ፣ ፍቅርን ብትለግሥም እኮ
መቅሰፍቷም እትከሻው ላይ ፣ ይጠብቃል አብሮት ታክኮ . . . .

—ታቅራራለች—

ወፌ-ይላ
ጀግና ሲመጣ ! ሎጋው ሽቦዬ !
ጉበዝ ሲሰለፍ ! ጊዜ እየለየ !
የጫረው እሳት ፣ ሲፈጀው ታየ . . .
ምሥጢር ነው ብለው ! ደረት ሳይጣል !
አልቃሽ ሳይወጣ ! ይፍታህ ሳይባል !
ምነው እሬሳው ! እንደ ጥንብ ይጣል ! . . .
እሽሩሩሩ ! የንጉሥ ልጅ !
ስሞታህ ብቻ ! ቀረ በኔ እጅ . . . .

ላርቆስ
አይ ዕድልሽ ፣ አይ የናቴ ልጅ ፣ ለዚህ ዳረጉሽ ?

ወፌ-ይላ
እሽረረረረ ! እሽረረረረ ! . . .
እሽረረረረ ! እሽረረረረ ! . . . ዘራፍ ! ዘራፍ ! . . .

—ትወጣለች ። ከደጅ ስታፏጭና ስታንጐራጉር ድምፅዋ ይሰማል—

የእማማ ዶሮ ጭር አለች
ጭር አለች ፣ ጭር አለች ጫጩች
እንቁላልዋን ጨፈለቀች
ጫጩቶችዋን እየዳጨች
ጭር አለች ፣ ጭር አለች ጫጩች . . . .

ላርቆስ
ዓይንህ ያያል አንተ አምላክ ! እውነት ዓይንህ ያያል !

ንጉሥ
እኔም በወዳጄ እጦት ፣ ከርሜአለሁ ስብረክረክ
ስለዚህ እረዳዋለሁ ፣ የመንፈስህን መታወክ ፣
አሁንም በጋራ መርዶ ፣ እንደማመጥ ከፈቀድክ
ሐዘኑንም የግል አርገህ ፣ ልትከለክለኝ ካልወሰንክ ፤ . . . .
የልብ የምትላቸውን ፣ ወዳጆችህን መልምለህ
ያባትክን አሟሟት ሥሩን ፣ ተመካክረህ ፣ አሰላስለህ
ጥናቱን ካጣሩ ኋላ ፣ አስገብቷል ቢሉህ እጄን
መንግሥቴም ፣ ዘውዴም ፣ ሕይወቴም ፣ ያለ የሌለኝ ልቅ ይሁን ።
ከገዛ ወዳጆችህ አፍ ፣ እውነተኛው ቃል ሲመጣ
ለኔ ፈርደው ሲገሥጹህ ፣ ስሜን እንኳ እንዳታሳጣ
ያኔ ከትእግሥት ጋር ፣ ደሙን አብረን እንወጣ
እስከዚያ ግን ያለ ፍሬ ፣ በከንቱ አንጨምር ጣጣ ።

ላርቆስ
እኔም ሌላ ጸሎት የለኝ ፣ አንተ አምላክ ፣ ስማኝ ፣ አድምጠኝ
ያባቴን አሟሟት ሰበብ ፣ ምን ነጣቂ እንደ ነጠቀኝ
አብረህ መርምረህ አሳየኝ ።
ሞቱን ወገኑ ሳይሰማ ፣ ተሸፋፍኖ መቀበሩ
በቂ ሥርዓት ሳይደረግ ፣ እንደ ጥንብ መወርወሩ
ላገር ፣ ለንጉሥ በሠራ ፣ መቃብሩ መሠወሩ
መርምረህ ንገረኝ አምላክ ፣ እምን ላይ ነው መነወሩ ?

ንጉሥ
ይነግርሃል አትጨነቅ ፤ በይፋ ታያለህ የግድ
አሁን ተከተለኝና ፣ እመራመሩን እናቅድ . . . .
ወይ በቀልህ እመርከብ ላይ ፣ ካምላክ በተላከ መብረቅ
ማን ያውቃል እንደ ጸሎትህ ፣ ባላንጣህ ላይ እንደማይወድቅ ? . . .

—ይወጣሉ—

ት ፡ ፮

—ሆራትዮስና አንድ አስተናባሪ ይታያሉ—

ሆራትዮስ
የምን መርከበኞች ናቸው እነሱ የሚፈልጉኝ ?

አስተናባሪ
ኧረ እንጃ ጌታ ፤ ደብዳቤ ይዘናል ይላሉ ።

ሆራትዮስ
አስገባቸዋ ።

—አስተናባሪው ሲወጣ ሁለት መርከበኞች ይገባሉ—

መርከበኛ
ሆራትዮስ ማለት እርስዎ ነዎት ጌታ ?

ሆራትዮስ
ነኝ ።

መርከበኛ
ወደ እንግሊዝ አገር ይጓዙ ከነበሩ የምድረ-ዴን መልእክተኞች መሐከል አንደኛው ነው አደራ ብሎ የላከን ። ሆራትዮስ ለሚሰኝ ሰው በቀር ደብዳቤዬን እንዳትሰጡ ብሎናልና መቸስ . . . .

ሆራትዮስ
ነኝ ፣ ነኝ ፣ ሆራትዮስ ነኝ አይዟችሁ ።

—ደብዳቤውን ተቀብሎ ያነባል—

‘ ይድረስ ለወዳጄ ለሆራትዮስ ፤ ይኸን አንብበህ እንዳበቃህ እኒህ ዳባ የለበሱ ሁለት ጐበዛዝ ፣ ሌላ ለንጉሡ የላክሁት ደብዳቤ ይዘዋልና ፣ ተቀብለህ ፣ ለንጉሡና ለናቴ በእጅ ስጥልኝ ። ፍሬ ሃሳቡ የሚለው ድንገት ሳናውቀው የመርከብ ወንበዴዎች እባሕር ላይ ጦር ገጥመውን እኔን እንደማረኩኝና ፣ — ኋላም ራርተውልኝ ፣ አገሬ ምድረ-ዴን ወደብ ላይ ለነፍሳቸው ሲሉ ስለተዉኝ ፣ እኔም ሳልፈቅድ በግድ ይኸው ተመልሼ እቤቴ መምጣቴን ነው ። ይሁንና ዋናውን ፍሬ ነገር ሊብቻህ እንድታውቀው ፣ ባንተ ደብዳቤ ላይ ብቻ አስፍሬአለሁ ። ወንበዴዎቹ የይምሰል እንጂ የእውነት ወንበዴዎች አይደሉም ። ያባቴ ታማኝ ባላገሮች ናቸው ። ሮዘንቅሮስና ገድለ ስምዖን ፣ ንጉሡ ለሶስታችን መተዋወቂያ ብሎ አሸጐ የሰጣቸውን ደብዳቤ ብቻ ይዘው ፣ ከወንበዴዎቹ አመለጥን በማለት ወደ እንግሊዝ ወደብ በመንገዝ ላይ ናቸው ። የተሸከሙት ደብዳቤ ምን መልእክት እንደያዘ አያውቁትም ። እኔ ግን እነሱ ተኝተው ሳለ ተሸሽጌ ስላነበብኩት ፣ አወቅሁት ። ለኔ አንገት መበጠሻ የመጨረሻዩቱ ሤራ ነበረች ።

ሆኖም እነሱ እንደተኙ ፣ ስሜን ከውስጡ ሠርዤ ፣ የነሱን አክዬ ፣ እስከ ዛሬ ተለይቷኝ በማታውቀው ባባቴ የቤተ መንግሥት ማኅተም አትሜ ፣ አሽጌ ፣ መልሼ አስቀመጥኩላቸው ። ወዲያው ፣ አንድያህን ዳን ሲለኝ ፣

ተማርኩ ተመለስኩ ። ለኔ የተባለ መጨረሻ የነሱ ሆነ ። ስንገናኝ በገ ርገር አጫውትሃለሁ ፤ እነዚህ ወንበዴ መሰል ወዳጆቼ ያለሁበትን ይመ ሩሃልና ለንጉሡ የጻፍሁትን ደብዳቤ ተቀብለህ ፣ በእጅ ከሰጠህልኝ በኋላ ፣ ሌሊቱን ከነሱ ጋር ወደኔ ገሥግሥ ። በሰላም ይግጠመን ። ወዳጅህ ልዑል ጎምሌት ዘምድረ-ዴን ።' . . . .

—መርከበኞቹ ሌላ ደብዳቤ ይሰጡታል ። ይወጣሉ—

ት ፡ ፯

—ንጉሡና ላርቶስ ይገባሉ—

ላርቶስ
ፈርማውና ማኅተሙ በእርግጥ የሱ ነው ?

ንጉሥ
ነው ።

ላርቶስ
ይምጣ ፣ ይምጣ ፣ ይምጣ !
እዚህ ብትሆን ነው የሞቱ ዕጣ

ንጉሥ
ነው ፣ ነው ፤
ዕጣ ክፍሉ ነው የላከው ። . . . .
ላርቶስ ፣ ጥሩ ዘዴ አለኝ ፣ ፍጹም ፣ ፍቱን ዘዴ አለኝ
ለበቀልከም ፣ ለኔም ዕቅድ ፣ አንተ ቀኝ እጅ ከሆንከኝ ።

ላርቶስ
ለዚህ ነው እንጂ እንግዲያማ ፣ ለዚህ ካልሆንኩ ምንድነኝ !
ላባቱ ገዳይ ደም መላሽ ፣ እኔን መሣሪያ ሲመርጠኝ
ጸሎቴንና ብሽቀቴን ፣ እውነት አምላክ አደመጠኝ ፤
እህቴን እንደማትሆን አርጎ
አባቴን በድንገት ቀጥፎ ፣ ለሽሽግ መቃብር ዳርጎ
ከመጣማ ዓለም ሆነ ! ያውም ሳይጠሩት ፣ ፈልጎ !

ንጉሥ
. . . አንድ የባዕድ አገር ጀግና ፣ ላርቶስ ፣ በቅርብ የሚያውቅህ
በሰይፍ አመካከት ዝናህ ፣ በሙሉ ልብ የሚያደንቅህ ፣
የታወቀ ፈረሰኛ ፣ ያንድ የሩቅ ንጉሥ ባልደራስ
ፈረንሣዊ አገር የሚያውቅህ ፣ የጨዋ ልጅ የዝናህ ዋስ

ስላንተ አድንቆ ሲናገር
ያን ጊዜ እኔም አባትክም ፣ ጎምሌትም እዚሁ ነበር
በቅናት ተቃጥሎ ገብኖ ፣ የደም ሥሩ እስኪግተረተር
ሲያደምጥ የዝናህን ነገር ።
እና ይኸ ባዕድ ጀግና ፣ ሰንጋ ፈረስ ላይ ጉብ ሲል
አብሮ የተፈጠረ እንጂ ፣ የልምድ ሞያ ሳይመስል
ሽንጡ እንደሰንበሌጥ ሲሰብቅ ፣ የጉግሥን ሥርዓትና ውል
ትንግርት ነው አሚያሳክል ፤

ላርቶስ
አውቀዋለሁ ፣ ወዳጄ ነው ፣ እንዴ ፣ ባልደራስ ክልሉ !

ንጉሥ
እሰየው ! እሱም ያውቅሀል ፣ ጀግና ከጀግና ነው ውሉ ።
ታዲያን ስምህ ካፉ አትጠፋም ፣ የጦር አያያዝ ሞያህን
ሲያመጣው አመካከትህን
ያጠቃቅ ፣ ያከላከልክን ፣
ያፈጣጠን ተሰጥዎህን
ዝናህን ሲተርክልህ
ጭልፊት ፣ ጥይት ፣ ነው የሚልህ ፣ . . . .
ምድረ-ዴን አልወለደችም ፣ የለም ፣ ሲል የሚቋቋምህ
ይኸኔ የጎምሌት ቅናቱ
በይፋ ይታይ ጀመረ ፣ ሳምባ እስኪመስል ግርጣቱ ፤
ወዲያው ጥርሱን ገልፈጥ አርጎ ፣ ' እስቲ እንግዲህ እናያለና
ላርቶስ ይምጣና በጤና ፣'
ሲል ጊዜ እንግዳው ጀግና ፣ ከንቀቱ ፣ መደነቁ
አሽንፎት ፣ እንደ ንዴት ፣ በዓይን ብቻ ተሳሳቁ ፤ . . . .
አሁንም ቢሆን እንግዳው ፣ አለ ፣ ጥቂት ቀን ይቆያል ፣
ጠይቀው ፣ ያጫውትሃል ። . . . .
ላርቶስ ፣ እንደራስህ ነፍስ ፣ ትወደዋለህ አባትክን ?
ወይስ ፣ እንደፍትሐት ቄስ ፣ ሐዘን አጐናጽፈህ ፊትክን
በምግባር ብቻ ፣ ያለ ልብ ፣ ለይስሙላ ነው እባክህን ?

ላርቶስ
እንዴት እንደዚህ ይሉኛል !
ምን ቢያስቡ ይጠይቁኛል !
እንዴት ይጠረጥሩኛል !

ንጉሥ
. . . የፍቅር ክብደት በጊዜ ፣ መመጠኗን ስለማምን

ጥርጣሬ ብቻ ሳይሆን ፣ ልፈትነው ነው ልክህን ፤
መውደድ እንደየጊዜው ናት ፣ እሳትዋ ወይ ለብታዋ
ከርሞ ይመጠናል ኃይልዋ ።
ድንገት የመቀየር ሳይሆን ፣ ክብሪቷ እንደተጫረ
ማቀዝቀዣው በጊዜ ልክ ፣ አለ አብሯት የተፈጠረ ፤
ጽኑ ፍቃድ ግን አይሞትም ፣ ከእምነት ጋራ ከታቀደ
ባለቤቱንም እስከ ግብ ፣ ተያይዞ ካልወሰደ ፤
በጊዜ ብዛት በለዘ
ወይም ጥርሱ ደነዘዘ
የቀደምት ኃይሉ ፈዘዘ
ቢያንቀላፋና ቢያንጉላጅ ፣ አይለቅም ሥሩ ከያዘ
ያ የጽኑ ፍቃድ ቁስሉ ፣ አድሮ እያመረቀዘ
እንደንፉግ ሰው ሰመመን ፣ ተግ ይላል እያስተከዘ ፤
. . . ኀምሌት ነገ ተጉትቶ ፣ ራሱ ይመጣል ሳንፈቅድ
ምንድነው ታድያ ያንተስ እቅድ ?

ላርቆስ
እስኪመጣ ይታገሱኝ ፤
ማንቁርቱን እንደፍሪዳ ፣ ስተለትል ይጠይቁኝ ።

ንጉሥ
እንደፍሪዳ ፣ እንደሰው ፣ ወይ እንደዶሮም ቀንጥሰው
ፍሬ ነገሩ ሞቱ ነው ፤
ይኸም ፍቱን እቅድ አለው ።
. . . ኀምሌት ሲደርስ ወይም ሳይደርስ ፣ ያንተንም መምጣት ይሰማል
ይኸኔ ያን ጀግና እንግዳ ፣ ወዳጅከን ፣ በጉን ይልኳል ፤
በዝግታ ነገር ማስጫር ፣ ያን ንቀቱን እንዲያስታውስ
ወይም ነገሩን ጠርጥሮ ፣ እሌ እሚል ቃል እንዳይመልስ
ልጅ ላርቆስ ፣ በጉበዝ ወግ ፣ በጦር ቅልጥፍና ሥርዓት
እንዲያው ለጫወታ ያህል ፣ ልትገጥመው መሻትከን ማምጣት ፤
ደም መፋሰስ ከሌለበት ፣ ለትግል ወግ ከተባለ
ምን አለበት ብሎ ይመጣል ፣ ፈራሁ አይል ፣ ይሉኝታ አለ ፤
ሲመጣ በጫወታው ላይ ፣ ያመረርክ ሳታስመስል
በስህተት ድንገት አምልጦህ ፣ ጦርከን እልቡ ላይ ትክል . . . .
ያንተን ሞያ ግማሽ የለው ፣ ወግ ነው ብሎ ሲንደፋደፍ
በቀልህን እንደዋዛ ፣ እፎይ ብለህ ፣ ሰላም ማትረፍ ፤ . . . .
በዚህ ላይ ምናልባት ፣ ድንገት ፣ ወይ ተወግቶ እንኳ እንዳይድን
በስህተት ፣ ልብህ ራርቶለት ፣ ድንገት ፣ ብትገታው እጅህን ፣
ትንሽ ጭረት ካስነካኸው ፣ ለስሙ ያህል ፣ ለወልከፍታ

የሥር ቅመም ብጤ አለቺኝ ፣ የማታዋዛ ለአንድ አፍታ
የመድኀኒትም መድኃኒት ፣ አዳፍኔ ፣ ፍቱን ጠብታ ፤
እስዋን ቀብቶ የጦርከን ጫፍ ፣ ጨዋታው ላይ እንዲያው ለወግ
ለዐመል ያህል አከክ ማረግ ፤
በተረፈ ሆድ ይፍጀው ነው ፣ የኔም ሥጋት ያንተም በቀል
ዓሚን ሳይል ሲፈነገል ።

ላርቆስ
የኔስ ጸሎት ይኸው አደል ።

ንጉሥ
ማረኝ ሳይል ፣ ሳይወተውት ፣ በመርዙ ቅመም ሲቃጠል ፣
ስለበለስ ውሀ አምጡ ሲል ፣ በነፍሱ ጣዕር ሲዋትት
የምሰጠው ጽዋ አለቺኝ ፣ ውሀ አገኘሁ ብሎ ሲጋት
ይጠጣል ሌላ ሥራ ሥር
አንጨፍርሮ እሚከነትር ።

—ንግሥት ትገባለች—

ንግሥት
ገላውዴዎስ ፣ . . . ልጅ ላርቆስ ! እህትህ ! እህትህ !

ላርቆስ
ምን ሆነች ?

ንግሥት
ጉድ ፈልቶብህ ! ጉድ ፈልቶብህ !
በገዛ እጅዋ ተንደርድራ
ከድልድይ ላይ ተወርውራ ፤
ሆን ብላ አዘቅቱን ለይታ
ሞተችልህ ባሕር ገብታ ።

ንጉሥ
መቼ ? የት ?

ንግሥት
በኩሬዋ ሶራ ግርጌ ፣ ተንጠልጥላ የበቀለች
የበልግ አበባ ብጤ አለች ፤
ከወንዝ ውሀ እየታከከች ፣ ቅጠልዋ ሲል ብቅ ጥልቅ
ሽቅብ ከብርሃን ጮራ ጋር ፣ ውሀ ሥር ስታንጸባርቅ
ሥራ ሥሯ ተወሳስቦ ፣ ከሠርዶና ከቄጠማ
ግንድዋን ከፈሳሹ ጋራ ፣ ወደ መውረጃው አጣማ

እረኛና ውሀ ቀጂ ፣ እንደ ግብሯ ስም ሰይሟት
የገደል ማሚቶ ወጥመድ ፣ የውሀ ላይ ማማ ብሏት . . . .
ቀን ሲጠራት ሄዳ ኖር ፣ ቀጥፎ ልውሰዳት ብላ
ቲጠማና ሥራ ሥሩን ፣ እንደጨበጠች ገንጥላ
አበባዋን ተንተርሳ ፣ ተኝታለች ወፌ-ይላ . . . .
ለምሽት ሠረቀ ብርሃን ፣ ገጽዋን በእልልታ አፍክታ
ከተሰለበች ልቦና ፣ በፈነጠቀች ፈገግታ
ጸጥታው ተዋህዷት ፣ ጥንቱን ፣ እስክትመስል ፣ ሌሀ ተሠርታ
ወፌ-ይላ ካበባው ጋር ፣ ተኝታለች ተዘርግታ ። . . . .

ላርቆስ
ወፌ-ይላ ፣ የናቱ ልጅ . . . የኔን እንባ መች ትሺያለሽ ? . . .
በባሕር ጥልቀት ተጠምቀሽ ! . . .
ጎምሌት ! ጎምሌት !
ወዮ አንተ ሴት !

—ይወጣል—

ንጉሥ
በይ ነይ እንሂድ አንቺ ሴት ፤ ብንከተለው ይሻላል
ወይ አይቷት በበቀል ሲሰክር ፣ ደሞ በኔ ይዞርብኛል ።

—ይወጣል—

ገቢር ፡ አምስት

ት ፡ ፩

—ሁለት መቃብር ቆፋሪዎች ይገባሉ—

አንደኛው
ይቺ በገዛ ፍቃድዋ ተንደርድራ መንግሥተ ሰማይ የተመሰገች ኮረዳ ፣ እንደ ክርስቲያን ወግ ፣ ሥርዓተ ፍትሐት ሊሰጣት ኖሯላ ?

ሁለተኛው
ቀጥተኛ ክርስቲያን ናት አልንህ ፤ እና አንተም ተግተህ ቆፍረህ መቃብሯን አቅና አልንህ ፤ አክሊሉን ፣ ጥምጥምና ቆቡን የደፋት የይቅርታ ቡራኬውን ደፍተውባታልና ፣ ብቁ ክርስቲያን ናት ተብሏል ።

አንደኛው
ቆይ ፤ ቆይ ፣ . . . ተጠየቅ !

ሁለተኛው
ልጠየቅ !

አንደኛው
. . . ነፍስዋን ለማዳን ስትከላከል ፣ ዘላ ሰጥማ ካልሆነ በቀር ፣ በተብሏል ብቻ መች ይሆናል በል ?

ሁለተኛው
ነፍስዋን ለማዳን ' ነው ' ተብሏል ! . . . በል !

አንደኛው
አድኅነኒ እግዚኦ እስመ ሐልቀ ሄር . . . . በል እስቲ ፍረድ እግዜር ፤ እኔ ሆን ብዬ ብሰጥም ፣ እኔው አረኩት ማለት ነው ፤ አድራጐቱም ሦስት መልክ ፣ ሶስት አስተያየት አለው ፣ . . . ምንና ምን ነው ቢሉ ፣ አስቀድሞ መንቀሳቀስ፣ቀጥሎ ማድረግ፣ሶስተኛ ማከናወን ናቸው ይሏል፤ . . . . እስቲ እንግዲህ ፍረድ በል ፣ የዚህ የሁናቴ ፍች ፣ ሆን ብሎ መስጠም አደል ?

ሁለተኛው
አደል አባ ዘባርቄ ፤ በዚህ መንገድ እኮም አደል ፣ ወዴት ? ወዴት !

አንደኛው
ቆይ ፣ ቆይ ፣ ቆይ ! . . . ወንዙ እዚህ ጋ ነው እንበል ፤ ወዴት ወዴት ! እኮ ቆይ ምነው ሰዎች . . . ሰውዬው ይኸው እዚህ ነው እንበል . . . . በጁ ፣ እንግዲህ በገዛ እግሩ ፣ መጥቶ ሲከሰትበት ፤ በዚህም ሆነ በዚያም ሆነ ባሰኘው መንገድ ሆነ ፣ አድምጠኝ ልጅ ዘባርቄ ፣ መምጣቱ ያው መምጣት ነው ፤ . . . በጁ ፣ ወንዙ ግን ተንደርድሮ ፣ ሞልቶ ፣ አረፋ ገፍቶ ፣ ውጦ ቢሰለቅጠው ፣ ሰውዬውም እንደ ውሀው ጥራት ፣ ከበደሉ ንጡ ነው ፤ . . . .
እግዜር የሰጠውን ነፍስ ፣ በጀሽ አልበጀሽ ብሎ ፣ ራሱ አልቀጠፋትማ ።

ሁለተኛው
ደንቡ ይኸ ነው ባይ ነሃ ?

አንደኛው
እንዴታ መጠርጠሩስ ! የቤተ ክህነቱን ደንብ !

ሁለተኛው
ታድያን ይቺ ኮረዳ ፣ የጨዋ ልጅ ባትሆን ፣ በተስኪያን ቅጥር ግቢ ፣ አትቀበርም በላ !

አንደኛው
. . . ሁሉን አንተ ብለኸው ፣ እኔ ምኑን ልበለው ! . . . ይልቅስ እሚያሳዝነው ፣ ቤህ ዓለም ዓባይ ገነኑ ፤ ካልባሌው ጨዋ ይልቅ ፣ እንደ ፈቀደው ሲሰጥም ፣ እንደፈቀደው ሲሰቀል ፣ መደረጉ ሕግም አደል ።. . . . በል ሕግ ነው በለኛ ! . . . ተው ተው ባክህ በቃህ በለኝ ፤ ጐትጉተህ ዝም አትበለኝ ፤ . . . .
ታድያ እኛም ካካፋ ጋር ፣ እንገፋለን ተያይዘን ፣ ምንም እንኳ የመሠረት ፣ የጨዋ ልጆች ብንሆን ፣ እንደ አዳም እንደአባታችን ፣ ካካፋና ከዶማችን ፣ ከጥንት አንላቀቅ ብለን ፣ እንገፋለን ፤ እንጭራለን . .

ሁለተኛው
አዳም አባታችን ደሞ ፣ የጨዋ ልጅ ነበር በላ !

አንደኛው
ያውም ነፍጠኛ ወታደር ፤ ዶማ ይዞ የሚጋተር ።

ሁለተኛው
ደሞ ዶማ ከየት አምጥቶ ?
በለስ እንኳ የጐረሰው ፣ እንደጠጣ ዛፍ ላይ ወጥቶ !

አንደኛው
በመጽሐፍ ቅዱስ ካላመንክ አረመኔ ነኝ በለኛ ! . . . በመጽሐፈ

ኦሪት የሚያምን ፣ ይኸን አይጠራጠርም ። መጽሐፍ እንደሚናገረው ፣ አዳምም ቆፈረ ይላል ፤ መጽሐፉ ቆፈረ ካለ ፣ እንግዲህ አለመሣሪያ ፣ እንዴት ብሎ ይቆፍራል ! . . . ተጠየቅ !

ሁለተኛው
ልጠየቅ !

አንደኛው
. . . ሌላ ጥያቄ ጠይቄህ ፣ መልሱን ቶሎ ካልነገርከኝ ፣ ክርስቲያን ነኝ እንዳትለኝ ። ለነፍስ አባትህ ነግሬ ፣ ደግሞ ማስጠመቅ አለብኝ ፤ መልሱን ቶሎ ካላወቅህ ፣ ለነፍስ አባት ነው እምሰጥህ ፣ የክርስትና አባት ነው እምሆንህ ፣ የጡት አባት ነው እምሆንህ !

ሁለተኛው
ለምን ጀሀነም አትገባም !

አንደኛው
አስቀድመህ ጥያቄዬን መልስና . . . ተጠየቅ !

ሁለተኛው
ልጠየቅ አልኩህ !

አንደኛው
. . . ከውሀ ልክ አንጣፊውም ፣ ከገንቢውም ፤ ከለሳኙም ፣ ካናጢውም ፣ ማነው በል ቶሎ ተናገር ፣ የበለጠ ቤተ ሠሪ ?

ሁለተኛው
ቃጫ ገማጁ ይበልጣል ። ለምን ቢሉ ፣ እሱ የገመደው ፣ ለስንት ሺህ አንገት በቂ ነውና ።

አንደኛው
ይኸዋ እንደፈራሁት ፣ ክርስቲያንም አደለህ ሙት ። . . . ቃጫ ገማጁ ነው ካልከኝ ፣ ቃጫውስ ደኅና ይጠቅማል ፣ ሆኖም ጥቅሙ በአጥፊ ላይ ነው ። በአጥፊ ላይ ደኅና ይጠቅማል ። ታድያን ቴህ ከበተስኪያን ግንብ ፣ ቃጫ በለጠ ይባላል ! አይ የለም ተሳስተሃል ፤ . . . . በል ነገሬን መልስልኝ ፣ አፌን በዳቦ አብስልኝ ። . . . . ወይ እንደገና ትሞክር ? . . . ንቃ !

ሁለተኛው
'ከውሀ ልክ አንጣፊውም ፣ ከገንቢውም ፣ ከለሳኙም ፣ ካናጢውም ፣ የበለጠ ቤቱ ሠሪ' አደል ያልከው ?

አንደኛው
ነው ። አምጣው ማነው ? እሱን ካወቅህ ፣ ክርስቲያን ነህ ።

ሁለተኛው
ገባኝ ፣ ገባኝ ፣ ገባኝ ፣ ገባኝ ! . . .

አንደኛው
በል ።

ሁለተኛው
ጠፋኝ ።

—ኅምሌትና ሆራትዮስ ከሩቅ ሲገቡ ይታያሉ—

አንደኛው
መች አጣሁት ፣ መች አጣሁት ፣ ክርስቲያን አደለህም ሙት ። . . . .
አታስብ ፣ አታምጥ ፣ በቃህ ፣ ግጣት ብቻ ነው እሚወጣህ ። . . . ግን ለማ
ናቸውም ነገር ፣ ሁለተኛ ጨዋ መሃል ፣ ይኸን ነገር ብትጠየቅ ፣ በል ከኔ
ተምረህ እወቅ ፤ . . . ከሁሉ ከሁሉ ልቆ ፣ የበለጠ ቤተ ሠሪ ፣ መቃብር
ቆፋሪው ነው በል ! ማንም ከሱ አይስተካከል ። እሱ የሚገነባው ፎቅ ፣
እስከ ምጽዓት ነው የሚዘልቅ ። መቆፈር ብቻ አይበቃም ፣ የጨዋ ልጅ
ነትክንም ፣ እወቅ ። . . . ስማኸኝ ወይ ልጅ ዘባርቄ ፣ ያቺ እንኮዬ
ጠምቃ ይሆን ፣ የኛን ሞኝ አንግሥ አረቄ ?

ሁለተኛው
. . . እንጃልህ ፣ ባሻ ዘባርቄ ።

—ይወጣል—

—አንደኛው ያንጐራጉራል—

አንደኛው
ተገረምኩልሽ ፣ ተደነቅሁልሽ
ደም እግር አወጣ ፣ ያምናው ሕመምሽ
ዛሬ ሌሊት በሕልሜ ፣ ፈጦ መጣልሽ
እማን ዘራፍ ብሎ ዳሌና ባትሽ ፤ . . . .
ተገረምኩልሽ ፣ ተደነቅሁልሽ . . . .

ኀምሌት
የት እንዳለም አይሰማው ማለት ነው በል ። መቃብር እየቆፈረ ሲዘፍን ?

ሆራትዮስ
'የዕለት ልማድ ፣ አታውቅም ጋድ' ፣ ሲሉም አልሰማህ ? ኑሮው በዚህ
ከሆነ ምን ይሰማው ብለህ ነው ?

ኀምሌት
ነው ፤ እውነተኛ የልብ ፍስሐም ከእውነተኛ ላብ አትሸሽም ይላሉ ።

አንደኛው

—ያንጐራጉራል—

ተገረምኩላታ ፣ ተደነቅሁላታ
እንደእረኛ በጢ ፣ ጡቶችዋን አግታ
ደረቴን ፈንክቶ ፣ ጭዳ ጣለላታ . . . .
እሽሽ ገዳሜ ፣ እሽሽ ገዳሜ . . . .
አጅሬ መጫጨት ፣ እያ ሽምግልና
ተው አትገፋተር ፣ ያዘኝ ዝግ በልና
ትገላገላለህ ፣ ወይ ትጥለኝና ፤ . . . .
እሽሽ ገዳሜ ፣ እሽሽ ገዳሜ . . . .

ኀምሌት
ያም ፀዕም በጊዜው ተናጋሪ ምላስ ነበረው ፣ ይዘፍንባትም ነበር ፤ . . . .
እንዴት እንደኮረት ይወረውረዋል በል ፣ የቃየልን መንጋጋ ያገኘ መሰ
ለው ? ያኛው ደሞ ይኸኔ ያንዱ ፖለቲከኛ አገጭ ይሆናል ፣ ከእግዜር
ጋር እሰጥ አገባ ሲል የኖለከ ። ወይም ያንዱ ያደባባይ አሽቃባጭ ይሆ
ናል ።

ሆራትዮስ
ይሆናል ።

አንደኛው

—ፀዕም ይዞ ይዘፍናል—

ወፌ ወፌ ብረሪ ፣ ወፌ ብረሪ ፡
አንቺ የጭቃ ስባሪ ፣ ወፌ ብረሪ
ሰው መሆንሽን ንገሪ ፣ ወፌ ብረሪ ፤

ኀምሌት
ይኸ መንጋጋሙ ደሞ ያንዱ ያሰለቸ ነገረ ፈጅ ይሆናል ፣ ወይ ፣ ያራጣ
አበዳሪ ፤ . . . ስሙኝ ወይ አያ ፣ የማን መቃብር ነው ይሄ ?

አንደኛው
የኔ ነው ጌታ ።

—ይዘፍናል—

ወፌ ምን አለች ? የወፌ ምን አለች ?
ሰው ነበርኩ አለች ።
ወፌቱ ብር ብር ፣ ወፌቱ ብር ብር
መንጋጋሽ ምን ታምር . . . .

አንደኛው
እንዲያው ድንገት አደጋ ነው አሉ ።

ጎምሌት
እኮ ፣ እንዴት ድንገት ?

አንደኛው
ቀልቡን ስቶ ነዋ ፣ ኋላ እንዴት ይታበዳል ?

ጎምሌት
እሱስ ነው ፤ ሆኖስ ሰበቡ የት ላይ ነው ይባላል ?

አንደኛው
የት ላይ - . . . ምድረ-ዴን ላይ ነዋ ! ሌላ የት ላይ ሊሆን ነው ? እኔ ሰላሳ ዘመን ሙሉ ላይዋ ላይ መቃብር ስቆፍርባት ያላቃታት ፣ ላንድ ለሱ ማበጃ አትበቃውም ብለህ ነው ጌታ ?

ጎምሌት
ነው ። . . . አንድ ሬሣ ተቀብሮ ፈጽሞ እስኪበሰብስ ስንት ጊዜ ይፈጃል ?

አንደኛው
እንደየሰዉ ዓይነት ይመስለኛል ፤ . . . ለያውም ፣ በቁሙ በስብሶ የሚ ቀበረው ይበዛል ። . . . እያት በል ይቺን ጉድ እይልኝ ፤ የማን ዐፅም ትመስልሃለች በል ?

ጎምሌት
እንዴት አርጌ ልወቀው ?

አንደኛው
እኔስ መቸም ቢሆን አልረሳት ፤ . . . ተጫውታብኝ እንዴት ብዬ ! እስቲ እንግዲህ አያችሁልኝ ፤ ያኔ ገና ለገና ሰውን ሳስቅ ብላ ፣ እግብር መሐል አንድ አንኮላ ሙሉ ጠላ ጭንቅላቴ ላይ ትገለብጥ ! . . . አዬ ስታስቅ ! እከድዬ ! አደባባዩ ሁሉ የቀልድ ድርጭት የሚለው የንጉሡ አጫዋች ድንክዬ እኮ ነው ።

ጎምሌት
እውነት ? እውነት ይኸ ድርጭቱ ነው ?

አንደኛው
እንዴታ ! ያ ተረበኛ ! . . . ያቺ ሞላጫ ቀልደኛ ! . . .

—ይወጣል—

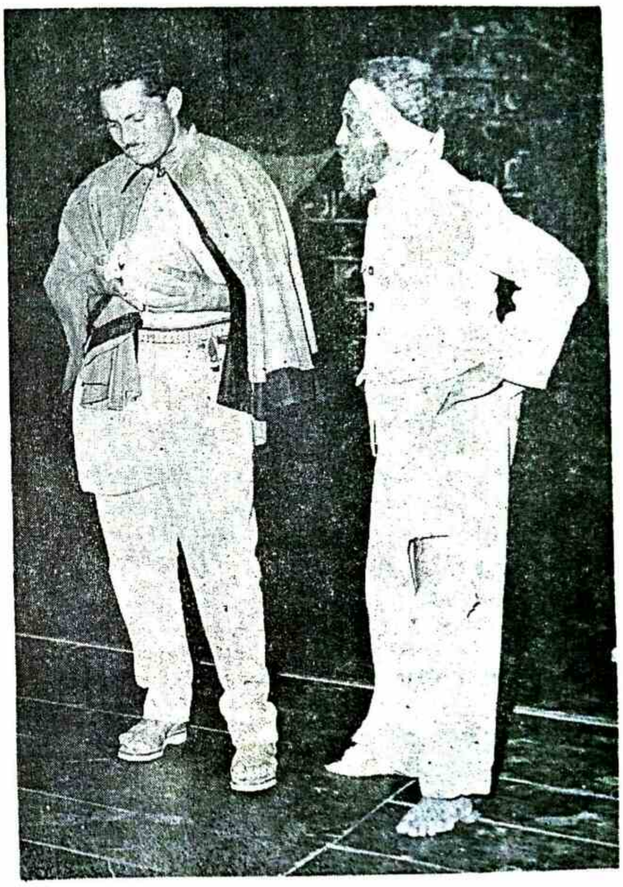

. . . . የምርምር እንቆቅልሽ ፣ ቋሚ ትንግርት መፍጠር ሲያምረው ፣ እግዜር አፈር ዘገነና ፣ እፍ ብሎ ሰው ነህ አለው !

ምሌት
ይ ድርጭቴ ! . . . ሆራትዮስ እረሳኸው ፣ ያንን ደገኛ ድንክዬ ?
ንኮኮ ብሎ ያሳደገኝ ፣ እተከሻው ላይ ታዝዬ ፤ . . . አዬ መሞት ! ኧረ
መሞት እንዴት ሩቅ ነው ? ከመቻው ሕልም ይመስላል ሰው ? . . .
ንካ እንጉቻ ነው እያለኝ ፣ ሰፊ ጆሮውን ሲያስመኝ ! . . . እስቲ
ንግዲህ አሁን የት አል ? የት አል የት አል ቀልዱ ? የት አል ዋዛው ?
'ት አል ያ ሳቂታ መንፈስ ? ምን ወሰደው ? አዳራሽ መሐል ብቅ ሲል
ሳቅ የሚያንከተክተው ? . . . የምርምር እንቆቅልሽ ፣ ቋሚ ትንግርት
መፍጠር ሲያምረው ፣ እግዜር አፈር ዘገንና ፣ እፍ ብሎ ሰው ነህ አለው ! . . .
ነንድ ነገር ልጠይቅህ ሆራትዮስ ፣ ንሳ በል ታላቁ እስክንድርም
ሕይወቱ ሳለ ያው እንዲሁ ነበር ማለት ነው ? . . . የለም ቆዩኝ . . .
ታላቁ እስክንድር በዚህ ዘመን ተወለደ ፣ በዚህ በዚህ ዕድሜው የነእገሌ
?እነገሌን መንግሥትና ሠራዊት ድል መታ ፣ በዚህ ዘመን ሞተ ፣
በዚህ ሥፍራ ተቀበረ ፣ ማለት ለሱ ምን ትርፉ ነው ? . . . ግን
ላሱም ሆነ ቄሣርም ፣ እንዴ ከሞተ በኋላ ፣ አይጡ ቢቦጠቡጠው ፣
የክረምት ደለል ቢያጥበው ፣ ነፋሱ ቢቦረቡረው ፣ እንደዚያ መላውን
ዓለም ፣ ለጥ ፀጥ ቀጥ ያረገ ፣ ንፋሱ ትቢያ ሲያረገው ፣ ለዐዕሙ እንኳ
መከላከያ ፤ ሽንቁር መወተፍ ያቅተው ? መፈጠር ፣ መኖር ፣ መሞትም ፣
ሰማይ የሚያህል ቀልድ ነው ! . . . እኒያ እነ ማናቸው በል ፣ ሬሣ አጅ
በው እሚመጡት ? . . . ንጉሡና ንግሥቲቱ ባለሟሎቹም አሉበት ፤ . . . .
ደሞ ማ ሞቶ ይሆን በል ? . . .

ሆራትዮስ
ለማናቸውም ዞር እንበል ።

—ዞር ብለው ይቆያሉ ። ንጉሡ ፣ ንግሥቲቱ ፣ ላርቆስ ፣ መኳንንቱና ጥቂት ቀሳውስት ሬሣ
ነጅበው ይገባሉ—

ላርቆስ
ይኸው ብቻ ነው ሥርዓተ ፍትሐቱ ?

ቄስ
. . . አይ ! . . . መቸስ ልጅ ላርቆስ . . . .

ላርቆስ
ይኸው ብቻ ነው ወይ !

ቄስ
. . . መቸም አዎ ፣ ይበቃታል ፤ በዚህ ላይ ትንሽ ጾም ዝክር
አዘውትሮ መማጸኑ ፣ ይመስለኛል ደኅና ምክር ፤
የሱን ቸርነት ማን ያውቃል ፣ የሥሉስ ቅዱስን ምሥጢር ?

እንደ አሟሟቷስ ከሆነ ፣ . . . እኛማ ማን ዶሎን ቀድሞስ
እንኳን ፍትሐት ለአፍስ ቢሆን ፣ ይፍታሽ ለማለት ፣ ማን ደፍሮስ ?
ይኸውም የትእዛዝ ነገር ፣ ሆኖ ነው እንጂ ልጅ ላርቆስ
አቡነ ዘበሰማያት ፣ እንኳ ይባል ነበር ከቶስ ?
አሁንማ ምን ቀረባት ፣ ንዋየ ቅድሳት ወጥቶ
ሥንክሳሩ ተዘርግቶ
አስከሬኗ ደጇ ሰላም ፣ ቤተ መቅደስ ክበብ ገብቶ ፤
አይደፈር ድፍረት ደፍረን ፣ አይፈርስ ሥርዓት አፍርሰን
ደሞ እንሚገቷለን ? . . .
ይልቅስ ይቅር ይበለን ።
በል አሁንም አናቁማት
ግብዐ ከመሬቱ ሆኖ ፣ ሚችቷን አፈር አቅምሳት ።

ላርቆስ
እኮ በቃት ማለት ነዋ ! ፍትሐት እንኳ የላትም ?

ቄስ
አይ እንግዲህ እኛ አናውቅም ።
እግዜር የሰጠንን ሕይወት ፣ ራሳችሁ አጥፏት አይልም
ውግዘቱን ይቅር ለማለት ፣ ቤተ ክህነትም አትደፍርም
ትእዛዙን ማስጸደቅ እንጂ ፣ ትእዛዙን አታስፈርስም ። . . . .
ሁኑ ብጹዓነ ወፍቱሐነ ረስየኒ ረሰይክሙ . . . .

ላርቆስ
አስገቧት መቃብሯ ውስጥ !
ነፍስሽን መልአክ ይቀበል ፣ ሥጋሽ ላፈርና ለምስጥ ።
የሚፈታሽ እግዚአብሔር ነው . . . ስማ አንተ ጠምጣሚ ገበዝ ፣
የምድር ባለ ሥልጣን ሆነህ ፣ ከቶ ስትለፈልፍ መዘዝ ፣
የራስህን ጉድፍ እይ እንጂ ፣ እንዲያውም አያስጋህ የስዋ ።
ከመላእክት ጐን ነው ፣ የእህቴ መቀመጫዋ !

ኀምሌት
እህቴ ! . . . ወፌ-ይላ ? . . .

ንግሥት
የልጄ ሚስት ናት ብዬ ፣ የኀምሌትዬ ሙሽራ
መቀደሟን መች አውቄ ? ለካስ ለመሬት ተድራ !
የሙሽራ ወግ ሳታዩ ፣ ባፍላሽ ባበባሽ በዕድሜሽ ቅጅ
አፈር ትለብሺ አንቺ ልጅ ?
—ከደጅ ሙሾ ደርዳሪዋ ፣ ‹ ዋይ ወይ የት ትሄጃለሽ ፣ › እያለች ስታወርድና አልቃሽ
ሲቀበል አልፎ አልፎ ይሰማል—

ላርቆስ

ፍረደኝ ፍረደኝ አንተ ! ኧረ ማን ላይ ነው እሚከሰስ
ቀልቧን ሰልቦ የቀጠፋትን ፣ አንተ ቅጠፍልኝ በለስ !
ቆይ እንዴ ልሰናበታት ፣ ወዮ ወገን ፣ ወዮ አገር !
ኧረ ቀስ በሉ እባካችሁ ፣ አትችልም ይኸን ሁሉ አፈር
ቆዩኝ ላግዛት ባካችሁ ፣ እኔም አብሬአት ልቀበር !
ተዚያ ወዲያስ ደንታም የለኝ ፣ እንደ ተራራ ቢከመር
እኔም ልከተላት በቃኝ ፣ በቃኝ ብቻዬንም አልቀር !

—መቃብሩ ውስጥ ዘሎ ይገባል—

ኀምሌት

እኮ የማን ሰቀቀን ነው ! ምድር ሰማይ እስኪነቃ
እንደ ዛር ውላጅ ተይዞ ፣ የሚወድቅ የሚወቃ
የማን ጭንቀት ! የማን ሲቃ !
ልቡ እስከዚህ የቆሰለ ! እብሯት ሊሞት የፈለገ
ልቅሶው ሰማየ ሰማይን ፣ በእድናቆት እርጭ ያረገ !
ማነው ! . . .
አዎን እኔ ነኝ እወቁኝ
የምድረ-ዴኑ ኀምሌት ነኝ !

ላርቆስ

አንተ ሴት !

ኀምሌት

ኤድያ አትተናነቀኝ ፣ ወዲያ እጅህን ከላዬ ላይ !
የማን እልኩ ባይ ! እስመሳይ ! . . .
እንዳንተም ፈልቶ ባይታይ . . . .
ደሜ ሞት እንደፀነሰ ፣ ባለማወቅህ እንዳይሆን
ድፍን እሳተ ገሞራ ፣ በቀን የተዳፈነ እቶን . . . .
ወዲያ ውሰድ የኋላ ቀን ! ማጫር በቅቶታል የኔ ጐን !

ንጉሥ

ወደዚያ አላቋቸው በሉ
ሬሣ ላይ አይታገሉ ።

ንግሥት

ኀምሌት . . . ኀምሌት !

ላርቆስ

ደምህን ነው እምጠጣው !

ኀምሌት

እኮ ቅዳና ሞክረው
ምሬቱን ቀምሰህ ባታውቀው !

ንጉሥ

ባክህ አብዷል ወዲያ ተወው ።

ላርቆስ

ደምህን ነው እማፈስሰው !

ኀምሌት

ተው ያንቅህል ፣ ባታውቀው ነው ።
ያንተ ሐዘን እንደ ግንድ ሆኖ ፣ የኔ እንደ ተቀጥላ
ሊጣልበት ያንተ ጥላ ?
ፍቅሬን አድበስብሰህ ሊፈገዝ ?
እጥላላኸውና ሊበዝ ?
ሕልውናዬን ሠርዘህ
በገጼ ጽላት ተኀድፈህ . . . .
ምን አሰኘህ ! ምን አሰኘህ !
ተው ወዳጇ ተው ላርቆስ
አትሁነኝ ጦስ ! . . .
የነገሩህ ምን ነገሩህ ? እንዲህ በፍቅሬ ያሳመፁህ ?
የምን መተት አጐረሱህ ! . . .
እንኳን አንድ አንተ ይቅርና ፣ ቢንፈቀፈቅ ሰባ ወንድም
የኔን እጦት አያጣትም ፤
የኔን ቁስል አይቆስልላትም ፤
የኔን መውደድ አይወዳትም ፤
የኔን ሞት አይሞትላትም !
ተው ወዳጇ ተው ላርቆስ
አትሁነኝ ጦስ !

ንጉሥ

እዚያው ያዘው ሆራትዮስ
አንተም ና ሂድ ልጅ ላርቆስ ፤
ጠብስ ቢሉ እንደዚህ ነው ? ተሸፍነን በሐዘን በርኖስ ? . . .
ቻለው ብዬህ ፣ ልጅ ላርቆስ . . . .

—ይወጣሉ—

ገ ፡ ፳

—ጎምሌት ወደ ታዋቂዋ ይገባል—

ጎሌት
ያለኝን ታስታውሳለህ ? . . . ተወው ፣ ተወው አብዱል አለ . . . .
መቅ ያኝካል የታደለ ? . . . .
አባቱን በቀን አፍኖ ፣ እናቱን በቀን አርክሶ
እሱን በቀን አልከስክሶ
የሰው ሰው ልኮ አስገድሎኝ ፣ ደም መላሹን ከኔ አናክሶ
የምወዳት ወፌ-ይላን ፣ ቀጥፎ ፣ ፊቴ አፈር አልብሶ
ወው አብዱል አለ
ቶዮል ! . . .
ወደኛ እሚመጣውን ፣ ታውቀዋለህ ? ማን ይባላል ?

ሆራትዮስ
የባዕድ አገር ጀግና ነው ፣ ፈረሰኛ ነው ይሉታል ፤
ደሞ አዲስ ባለሟል ሆኖአል ።

—ባልደራስ ከሉሉ ይገባል—

ባልደራስ
እንኳን ልዑል እግዚአብሔር ፣ ለሚናፍቋት ሀገርዎ ለምድረ-ዴን አፈር ያበቃዎ ልዑል ጎምሌት ።

ጎምሌት
አቤት ፣ አቤት ? . . .

ባልደራስ
እንኳን ልዑል እግዚአብሔር . . . .

ጎምሌት
ሰምቻለሁ ፣ እግዜር ይስጥህ ፤ . . . ይቺን ዝንብ ታውቃታለህ ?

ባልደራስ
አቤት ? አቤት ?

ጎምሌት
ያገርህ ዝንብ ይሻልሃል ፤ . . . አየህ ፣ ይቺ ነገር ፣ አገር ተርፏት ውሀ ተርፏት ፣ ለምለም ተርፏት ፣ ሁሉ ተርፏት ፣ . . . ከግብር ገበታ አትጠፋም ፤ የሥራ ቤት ወጥ መልከፏን ፣ ትራፊ ላይ መልከስከሷን ፣

ሟ ፣ ለወግ መዋረዷን ፣ ቁሻሻ ላይ መርመጥመጧን ፣ ተግባር አርጋ ች ጥምቧን ።

ልደራስ
. . ልዑል እምልዑላን ጎምሌት ፣ አንድ ጊዜ ቢፈቅዱልኝ ፣ ከግርማዊ ላውዴዎስ ያመጣሁት መልእክት አለኝ . . . . .

ምሌት
ኮ አምጣው በል !

ልደራስ
ስለፈቀዱልኝ ምሥጋናዬ የልዑልነትዎ ነው ፤ . . . ትንሽ ይወብቃል ልበል ? . . .

ጎምሌት
የፈለከውን በል ፣ ብቻ እምታመጣውን አምጣው ።

ባልደራስ
ነው ፤ . . . ከልጅ ላርቆስ ጋር መቸም አብሮ አደግ ወዳጆች ናችሁ ፤ አጫወተኝ ፤ ጃንሆይም አጫወቱኝ ።

ጎምሌት
አጫወቱህ ?

ባልደራስ
እንዲህ አርጐም አብሮ ማደግ ፣ እንዲህ አርጐም ወዳጅነት ፣ አገር ያወቀው ነው ብለው ። የልጅ ላርቆስ ወዳጅ መሆን ፣ የጨዋ ልጅ የትልቅ ዘር ፣ የጎበዛዝ መጨረሻ ፣ የወጣለት የጦር ጠቢብ ፣ ተብሎ ያለቀለት ወንድ . . . .

ጎምሌች
ታድያስ ፣ ታድያስ ?

ባልደራስ
ሳንጃ ብረት ነው ይባላል ። መሣሪያ ጦር ነው ይባላል ፤ ለልጅ ላርቆስ ሲዋሐድ ግን ፣ ከእጁ ይልቅ ይቀርበዋል ፤ . . . ላርቆስ ጀግና ብቻ አይደለም ፣ ለሰይፍ ሞያ ጠቢብ ነው ፣ ትንግርት ነው ፣ ተአምር ነው ፣ ትርኢት ነው ፣ ያይን ሲሣይ ፤ . . . ታድያ ጃንሆይ ይኸን ጥበብ ፣ እንዴት ባደርግ ነው እማየው ፣ ትንግርቱን እምካፈለው ፣ ብለው ጭንቅ ቢሉበት ፤ ልጅዎ ልዑል ጎምሌት ፈቅዶ ፣ ለሞያው አጣማጅ ሆኖ ፣ መልክ እንዲሰጠው ቢገጥመኝ ፣ ለወጉ ያህል ቢቋቋመኝ ፣ ይኸን ችሎታዬን ለርስዎ ፣ ባደባባይ ለማሳየት ፣ ወደ ኋላ የማልል ነኝ ፣ ብሎ ፣ የቡድኑም

ዳኛ ፣ እንድሆን እኔን ለመነኝ ! . . . ታድያ እኔም ጃንሆይን ፣ እንዴት ነው ብዬ ብላቸው ? ልጄ አያሳፍረኝም ፣ ጥበብ ማየት አይነፍገኝም ፣ ንጳ በል ሂድ ጠይቅልኝ ፣ ብለው ወደ እርስዎ ቢልኩኝ ፣ ልዑል ሆይ ይኸው መጣሁኝ ! . . . .

ጎምሌት
ቀኖል እንጂ ምነው ዝም አልክ ? . . .

ባልደራስ
እና ልዑል ይኸውና ፣ ንጉሡ እንድያቸውን ፣ እንዲያውም በልጄ አላፍርም ፣ ከፅሰት ግጥሚያ አንዱን እንኳን ፣ ባያሸንፍ ሶስት ዝናር ፣ ከሙሉ የጦር ትጥቅ ጋር ፣ ከምርጥ ሠንጋ ፈረስ ጋር ፤ እሰጣለሁ ብለው ግጥሟ!

ጎምሌት
ደግ ።

ባልደራስ
ደግ ?

ጎምሌት
ላርቆስ እዎን ጉበዝ ነው ፣ መች አጣሁት አውቀዋለሁ ።

ባልደራስ
አብሮ ማደግ ለዚሁ አደል ? ለመተዋወቅ እኮ ነው ። በዚህ ላይ ፈረንሳዊ አፐር ፤ ጥበቡን ከቶ ተካነው ።

ጎምሌት
አዎን አውቃለሁ ድንቅ ነው ።

ባልደራስ
እርስዎም እንደኔው ላርቆስን ፣ እጅግ ያደንቁታል ልበል ?

ጎምሌት
ያድናቆትም ዓይነት አለው ፤ ድንቅ ነው ብዬ ጭጭ ነው ።

ባልደራስ
አቤት ?

ሆራትዮስ
የምን አቤት ያስፈልጋል ፤ ልዑል አደንቀዋለሁ ሲል . . . ባጭሩ እሺ አስብሁት ፡ አምክሮበትና ብሏል ።

ባልደራስ
እኔም . . . እኔም መልእክቴን ደስ ብሎኝ ፣ አቀርባለሁ ለጃንሆይ ።

ጎምሌት
ከሆነኝ እሞክራለሁ ፣ ያለበለዚያም አፍራለሁ ፣ ግን 'አባቴ' ተወራርደው ፣ ምን ብዬ አሳፍራለሁ ፣ ለትርኢት ያህል እገጥማለሁ ፣ ብሏል በልልኝ ወዳጄ ።

ባልደራስ
ወዲያውም ንግሥት እናትዎ ፣ ' ልጅ ላርቆስን አስቀየምከው ፣ ልጄ ይቅርታ ጠይቀው ፣ ' ብለህ ንገር ብለውኛል ።

ጎምሌት
. . . አዎን እውነቷን ብላለች ፣ ስህተትን ማመን ይበጃል ፣
አይከፋም ይቅር መባባል

ባልደራስ
ለልዑልነትዎ የተገባ ፣ ሰላምታዬን እያቀረብኩ ፣ ግጥሚያው ላይ እስክንገናኝ እሰናበትዎታለሁ ።

—ባልደራስ ይወጣል—

ሆራትዮስ
መረታትክን አውቀኸዋል ?

ጎምሌት
. . . ማን ያውቃል ? . . . ሃፍረቱ እንደሁ ተዋህዶኛል ።
ሃፍረት እንጂ ምን ይመጣል ? . . . ልቤ ግን ብቻውን ይዞአል . . . .

ሆራትዮስ
እማይሆን መሆኑን ካወቅህ ፣ ሂጂ ባስቀረው ይሻላል ። . . . .

ጎምሌት
አዬ ሆራትዮስ አይሆንም ፤
ያው ሃፍረት ነው ቃል ማፍረስም ። . . . .
ድምቢጥ እንኳ ከፍጥረታት
ስትወድቅ ረቂቅ ምክንያት አላት
ጌታ የመዘገበላት ፤ . . . .
ጥሪው አሁኑን ከሆነ ፣ ቀጠሮ የለም ማለት ነው ፣
ቀጠሮ ከሌለ ደሞ ፣ ጥሪው አሁን ነው ማለት ነው ፤
ደሞ አሁን አደለም ቢባል
ጥሪው ይዘገያል እንጂ ፣ በቀጠሮው ጊዜ ይመጣል ።
ዋናው ነገር መጠንቀቁ
ተዘጋጅቶ መጠበቁ

ለሰው አልተባለምና ፣ ቀኑን በትድሚያ ማወቁ ።
ቀጠሮ ፣ የጠራ ምሥጢር ፣ ለተጠራ መደበቁ . . . .

—ይወጣሉ—

—እምቢልታና ነጋሪት ይሰማል ። ጋሻ ጃግሬዎች ፣ የጌልፍኝ አስከልካዮች ፣ ባለሟሎች ፣ የጦር መኰንኖች ፣ ንጉሡንና ንግሥቲቱን አጅበው ይገባሉ ። ጎምሌትና ላርቆስ ጥሩር እጥ ልተዋል ። አንድ ማብረጃ ጽዋና የጦር መጋረያዎች ከያዘው ጠረጴዛ ላይ ፣ ባልደራስ ከልሉና ሆራትዮስ ጦርና ጋሻ ያደራጃሉ—

ንጉሥ
በል ና እስቲ ጎምሌት ልጄ ፣ ይቅር ለእግዜር ተባባሉ ፤

ጎምሌት
ላርቆስ ፣ ወዳጄ ፣ ከልብ ፣ ይቅር ለእግዜር ትለኝ ይሆን ?
እስቀይሜሃለሁ አዎን ፤ . . . .
ጀምበሬ ስትጠልቅ ፣ ነፍሴ ፣ በሰቀቀን ባልቃተተ
ኩቱ እንደበቴም ባልሳተ ፤ . . . .
ይቅርታህን የጨዋ ልጅ ፣ ወግ ነው ብለህ ፣ አትወርውርልኝ
ይልቅ የሰው ልጅ ጥሞና ፣ ነው ብለህ ፣ አበርክትልኝ ።
መቸም አልቀረህ ሳታውቀው
ውስጤን ያበሰለኝ ቁስል ፣ ድንገት አመርቅዞብኝ ነው ።
ክብርህንና ስምህን ፣ ያሳደፈ አፍ እልፊቱ
የኔ ሳይሆን ፣ ነው የዕብደቴ ። . . . .
ታድያስ ላርቆስን የገፋ ፣ የጎምሌት አንደበት ነው ከቶስ ?
ፈጽሞ አደለም ላርቆስ ፤
ጎምሌት ቀልቡ ተመንጥቆ ፣ ልቦና መቸ ኖሮት ቀድሞስ ?
እንግዲያ ጎምሌት ያስቀልቡ ፣ ላርቆስ ወዳጁን ቢያስቀይም
አጥፊው ጎምሌት አይባልም ።
ምነው ቢባልም በውነቱ
ጎምሌት ሳይሆን ፣ ነው ዕብደቱ ።
ስለዚህ እንኳንስ ሊገፋ ፣ በሱም ግፍ ተውሎበታል
ዕብደት ወዳጁን ዘልፎበት ፣ ለራሱም ጠላት ሆኖታል ፤
እንግዲያስ ወዳጄ ላርቆስ ፣ ስታገል ዕብደት ጠላቴን
የሠነዘርኩት መሣሪያ ፣ ግቡን ስቶ ፣ አንተን ወንድሜን
መትቶብኛልና ድንገት ፣ እባክህ አትቀየመኝ ፣
በችሎት ፊት ተማጸንኩህ ፣ በችሎት ፊት ይቅር በለኝ ።

ላርቆስ
ይህ ይቅርታ የኔ ሳይሆን ፣ የፈጣሪ ይቅርታ ነው
በሱ እጅ ነው እምተወው ፣
ይቅር ባይ እኔ ነኝ ብሏል ፣ የሱ ፍቃድ ፍቃዴ ነው ።

ማለት ፣ በዚች ባሁን ሰዓት ፣ አውቃለሁና የሱን መንገድ
በቀሉን እንድበቀላት ፣ በሙሉ ልቡ እንደሚፈቅድ ።
እስከዚያ ድረስ ግን ጎምሌት ፣ ከሃሳቡ ገለልተኛ ነኝ
ይኸ የጨዋ ልጅ ቃሉ ነው ፣ ሽንጐ መርምሮ እስኪፈርደኝ ፤
ስሜና ክብሬ አድፏልና ፣ ፍርዱን ለነሱ ትቻለሁ
በይቅርታው ግን አልገባም ፣ ይኸው እጄን ታጥቤአለሁ ።
እስከዚያውም ቃል ልግባልህ ፣ ያላዋቂ ፍርድ ሳልሰጥ
ያበረከትክልኝን ፍቅር ፣ ተቀብዬ ለማስቀመጥ ።

ጎምሌት
ፍቅሬን ብቻ ካወቅህልኝ ፣ እኔም ሌላ አልጠይቅህ
ይቅርታውን ሽንጐ እስኪፈርድ ፣ እንዳከበርከኝ ያክብርህ ፤ . . . .
በቃ ትርኢቱን እንጀምር
የጦሩን ሥርዓት ውድድር
ጫወታችንን በፍቅር ።
ና በል ፤ . . . .

—ይሻኮታሉ—

ላርቆስ
እንካ ጦርከን . . . .

ጎምሌት
በል እንግዲህ አይተህ ማረኝ
እኔ መቸም ለጥበቡ ፣ ሙከራ እንጂ ባይተዋር ነኝ ፤
ብታሳፍረኝም እንኳ ፣ በመጠኑ አሳፍረኝ ፤ . . . .

ላርቆስ
ተው ጌታዬ አታንጓጠኝ ፤

ጎምሌት
ወዳጄ ሙት ፣ ተው እመነኝ ፤

ንጉሥ
በል ባልደራስ ፣ ይጀምሩ ፤

ባልደራስ
ሶስት ዙር ነው ውድድሩ ፤
ሶስቱንም መጋጠም አለ ፣ ሳያቋርጥ በድምሩ ።
ሕጉን መቸም ታውቃላችሁ ፣ ስትወጉ ፣ ስትሠነዝሩ
ለምልክት ያህል እንጂ ፣ እንዳታልፉ ከድንበሩ ።
ተጠንቀቁ ፣ ለማሸነፍ ስትሞክሩ

ሥርዓቱንም እንዳትሰብሩ
ቅልጥፍና እንጂ ኃይል የለም ፥ ኋላ ደም እንዳታመሩ ።
በሉ ፥ ሁለታችሁም በርቱ
ሰውነታችሁን አፍታቱ ።

ላርቆስ
. . . ምነው ይኸ ከበድ አለኝ
በል ያንኛውን ጦር ስጠኝ ።

ንጉሥ
ስማህ አንተ ሆራትዮስ !
ኀምሌት ልጄ እንዳሸነፈ ፥ ትእዛዝ ስጥ መድፍ እንዲተኮስ ።

ኀምሌት
ኧረ እኔ እንጃልኝ አላውቅም ፤

ንጉሥ
ግድ የለም እኔ ተስፋ አለኝ ፥ ያውም አልጠራጠርም ። . . . .
ደሞ የምን መጠራጠር !
ባልደራስ ፥ ይልቅ ይጀመር ።

— እምቢልታ ይነፋል ፤ ከበሮ ይጐሰማል—

ባልደራስ
በሉ ፥ ሥርዓት እንዳትሡብሩ . . . .
አንድ ! ሁለት ፥ ጀምሩ !

— ይጀምራሉ—

ኀምሌት
አንድ አለብህ ።

ላርቆስ
በጭራሽ !

ኀምሌት
ዳኝነት !

ባልደራስ
ነው ፤ . . . ለልዑል ኀምሌት የመጀመሪያው ዙር ድል !

ላርቆስ
ደግ ፥ እንቀጥል ።

ንጉሥ
ቆይ ! . . . እሰይ የኔ ግሥላ ፤ ይቺ ያባቴ ያልማዝ ቀለበት ያንተ ትሁን ፤

—አልማዙን ጽዋው ውስጥ ይጥልና—

እንካ በል አብረሃት ከዚች ከቀዝቃዛዋ ጉንጩት በል ፤ . . . ና ስጠው አንተ ።

— ከበሮ ይጐሰማል ። እምቢልታ ይነፋል—

ኀምሌት
ቆዩኝ እንዴ ይቺን ልወጣት ፤ . . . ና በል ፤

— ይቀጥላሉ—

አለብህ ።

አንድ አለብህ !

ላርቆስ
አዎ ! . . . መቼ ካድኩህ !

ባልደራስ
ነው ፤ . . . የሁለተኛው ዙሪያ ድል ለልዑል ኀምሌት ።

ንጉሥ
እሰይ ! ልጃችን ረታልን አደል ገርትረድ !

ንግሥት
. . . ምን ሰውነቱ አልቆ ፤ ሳስቶ ፤ . . . እንካ መሃረቤን ላብክን አብስበት ኀምሌት ፤ . . . አንተ በታገልክ ልጄ ፤ ባንተ ሥጋት እኔን ጠማኝ ፤ . . . .

ንጉሥ
ተይ አትጠጪ ገርትረድ !

ንግሥት
ምነው ?

ንጉሥ
የ—የኀምሌት ነው አትጠጪበት !

ንግሥት
ታድያ የልጄን ብጠጣ ፤ አይከለክለኝ ፤ . . . .

—ትጠጣለች—

ንጉሥ
. . . ኧረ ! . . .

ንግሥት
ና የግንባርክን ላብ ልጥረግልህ . . . .

—እምቢልታ ይነፋል ፤ ከበሮ ይጐሰማል ፡
ሦስተኛውን ዙር ይጀምራሉ—

ባልደራስ
ያሁኑ ዙር እኩል በኩል ነው ። እንደገና !

—ይቀጥላሉ—

ላርቆስ
. . . ይቀመስልህ !

—ጦራቸው ይቀላለፋል ። ኀምሌት ይቆስላል ። ላርቆስም ይቆስላል—

ንጉሥ
በቃ አላቋቸው ተማርረዋል ።

ኀምሌት
ኧረ ግድ የለም ፤ . . . እንቀጥላለን ፤

—ይቀጥላሉ ። . . . ላርቆስ ተወግቶ ይወድቃል ። ንግሥቲቱም ተመርዛ ትወድቃለች—

ንግሥት
. . . መጠጡ መ—መጠጡ ኀምሌት . . . ጽ—ጽዋው ልጄ . . .
መ—መርዝ ነው . . . .

—ትሞታለች—

ኀምሌት
መርዝ ! . . . ዐመፅ ! ዐመፅ ሸተተ ! . . . ዝጋ በሩን !
አውጧት አሁን ! አሁን ! !

ላርቆስ
ኀምሌት ፤ ኀምሌት ፤ አንተም ሟች ነህ
ሟች ነህ ፤ ምንም ጊዜ የለህ ፤
የግማሽ ሰዓት እንኳ ዕድሜ
የለህም ኀምሌት ፤ የለህም ፤ ተመርዘሃል ወንድሜ ።
የያዝካት መሣሪያ ላንቃ
በመርዝ ቅመም ተዘፍቃ
እንኳን ወጋታና ብትጭር
ወድያው ነው እምታንጨፈርር . . . .
ላንተ ተብሎ ነበርዩ ፤ ካጥማጅህ ጋራ ያጠመድኩ . . . .
ለኔ መትረፉን መች አወቅኩ . . . .
ይኸው ካንተ ጋር ተነደፍኩ
ተለበለብኩ ፤ ተለበለብኩ . . . .
እናትህም ያው መርዝ ነው ፤ አሁን ጠጥተው የሞቱት
ንጉሡ በበጠበጡት ፤
አትልቀቅ ንጉሡ ናቸው ፤ የሁለታችንም ወጥመድ
ሌላ ባላንጣ የለህም ፤ ከንጉሡ ራስ አትውረድ ። . . . .
ኀምሌት ባክህ ይቅር በለኝ ፤ እንዴ ይቅር በለኝ እኔን . . . .

ኀምሌት
ዓሜን ! ዓሜን ! ዓሜን ! ዓሜን !

—ንጉሡን ወግቶ ይገድላል —

ንጉሥ
. . . ያ—ያዙት ፤ ያ—ያዙ — እ — እንዳይወጣ . . . .

ኀምሌት
እንካ ይቺን እንካፈል ፤ ጠጣ ፤ ጠጣ ፤ ጠጣ ! . . .

ላርቆስ
. . . ባ— ባክህ ይቅር በለኝ እኔን ፤

ኀምሌት
ነሜን ።... ይቅር ይበልህ እግዚአብሔር ። . . . ሆራትዮስ ያዘኝ እጄን . . . .
አንተ የዚህ ሁሉ መተት ፣ ድዳ ተመልካች በመሆንህ
አያሌ ግዳጅ አለብህ ፤ . . . .
ይልቅስ ወዳጇ ከሆንክ ፣ እኔን መከተልህ ቀርቶ ፣
ስሜ እንዳይሞት ንገር ፣ ከቶ . . . .

ሆራትዮስ
ተው ጌታዬ ፍቀድልኝ ፣ ብቻዬን አልቅር በከንቱ
ከዋንጫህ አካፍለኝና ፣ ልካፈልህ ከመሞቱ . . . .
አይሆንልኝም መቅረቱ
አብረን ኖረን ፣ አብረን መሞት ፣ ይሻላል ወገኛነቱ ። . . . .

ኀምሌት
ሆራትዮስ ፣ አንት ደካማ ፣ . . . እንግዲያማ ለምን ኖርኩት ?
አንተ ሸሽተህ ከተከተልክ ፣ እኔም ልሙት ? ስሜም ይሙት ? . . .
በል ጽዋዬን ለኔ ስጠኝ ፣
ጠማኝ ፣ ስጠኝ ፣ ስጠኝ ፣ ስጠኝ ፣ . . . .
ተከትለህ እንዳትክደኝ
ከስሜስ ጋር እንዳትቀብረኝ ። . . . .
ምንድነው በሉ ይኸ ሃኬት ፣ እንደሞት ከሩቅ እሚጮህ ? . . .

ባልደራስ
የልዑል ፎርጠንብሮስ ነው ፣
ምድረ-ፖላንድን ድል አርጎ ፣ እግረ መንገዱን የሚያልፈው ።

ኀምሌት
. . . ሆራትዮስ እግዜር ያጥናህ ፣ በርታ ፣ በርታ ፣ በርታ ፣ . . . .
ፎርጠንብሮስን ፣ አደራ በለው ፣ ዴን እንዳትመታ ፤
በሃኬት እንዳትፈታ ።
ለኔማ ከእንግዲህ ወዲያ ፣ ፀጥታ ብቻ . . . ፀጥታ . . . .
ለምድረ-ዴን ብለህ በርታ ፣ በርታ ፣ . . . በርታ . . . .

—ይሞታል—

ሆራትዮስ
. . . እንቺ ልጅሽን ምድረ-ዴን ፣ . . . አንድ ልጅሽ ተከተተ . . . .
አገር ! ሰው ሞተ ፣ ሰው ሞተ ።

—ፎርጠንብሮስ በድል አድራጊነት ፣ እምቢልታ እያስነፋና ከበሮ እያስጐሰመ ይገባል—

ፎርጠንብሮስ
ሰውም የለ ልበል ባገር ?

ሆራትዮስ
. . . ሞተ እንጂ ኸረ ሰውስ ነበር ።

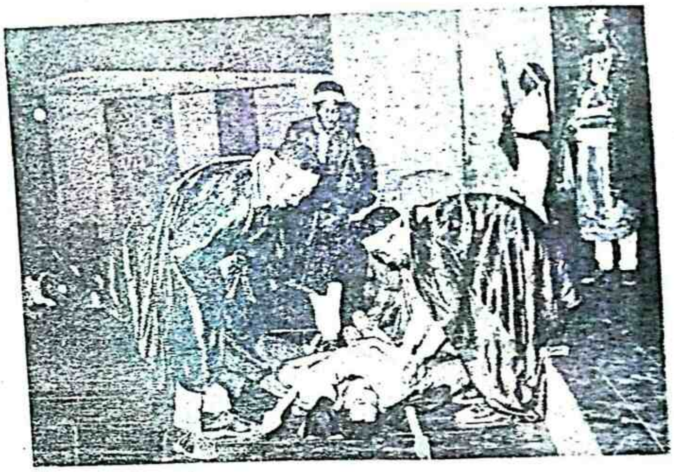

ጦር ሜዳ ቀርቶ በአዳራሽ ፣ ይኸ ሁሉ አስከሬን ሲያጥጥ
ሁሉ አለቦታው ያጣል ቅጥ ፣ . . . .

ፎርጠንብሮስ
ሞት ? . . . አዎን ፣ ይኸው አንድ ራሱን
እየሁት ገብቶ መንገሡን ፤
በነገሥታት ላይ መንገሡን
በልዑላን ላይ መንገሡን ፤
ኸረ ስንቱን ! ስንቱን ! ስንቱን !

ሆራትዮስ
ልዑል ፎርጠንብሮስ ፈቅደው ፣ ሬሣውን ብናስነሳ አሁን
ለርስዎም ፣ ላላዋቂውም ሕዝብ ፣ አሳውጃለሁ ታሪኩን ።

ፎርጠንብሮስ
. . . ለጀግና ሞት ክብርም ቢባል
የሱ አሟሟት ያሳዝነናል ። . . . .
ታድያን የሬ አመጣጥ እንኳ ፣ አንድ ያባቴን የደም ድንበር
ከምድረ-ዴን ግዛት ላይ ፣ ዛሬ ለመፋለም ነበር ፤

ሆራትዮስ
ስለሱም እንዳዋይዎ ፣ ሟቹ ሰው አደራ ብሏል ።

ፎርጠንብሮስ
. . . አራት ፊታውራሪዎቹ ፣ የኀምሌትን አስከሬን በክብር
ንሱ ፣ አሁን አዘጋጁ ፣ ለሚገባ ሥርዓተ ቀብር ፤
ለጐበዛዝ በሚገባ
ለወንድ ልጅ በሚገባ
በተሟላ ሥነ ሥርዓት ፣ ልዑሉ የነገሥታት ደንብ
በጀግና አቀባበር ይቅረብ ፤
በዝናው መስከሯልና ፣ ጀግና መሆኑን የወጣለት
እምቢልታ ፣ ከበሮና መድፍ ፣ አስተጋብተው ይመስክሩለት ። . .
ጦር ሜዳ ቀርቶ በአዳራሽ ፣ ይኸ ሁሉ አስከሬን ሲያጥጥ
ሁሉ አለቦታው ያጣል ቅጥ ፣ . . . .
ለኀምሌት ይተኮስ ፣ ትእዛዝ ስጥ ።

—እምቢልታ ይነፋል ፣ ከበሮ ይጐሰማል ፣ መድፍ ይተኮሳል ፤ የኀምሌትን አስከሬን ተሸክመው በሰልፍ ሲወጡ የኪራራይስ ሕብረ ዜማ ያስተጋባል—

ተፈጸመ ።

Scanned by CamSca